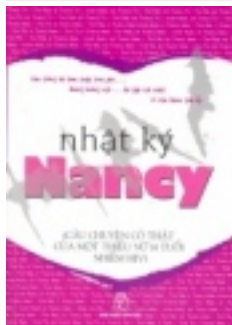

Nhật Ký Của Nancy

Contents

Nhật Ký Của Nancy	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	31
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	40
17. Chương 17	47
18. Chương 18	51
19. Chương 19	57
20. Chương 20	65
21. Chương 21	69
22. Chương 22	76
23. Chương 23	85

Nhật Ký Của Nancy

Giới thiệu

Tên gốc tiếng Anh: It Happened to Nancy: By an Anonymous Teenager

1. Chương 1

Thứ Bảy, 14 Tháng Tư

8 giờ 1 phút sáng

Không thể nào tin được! Đêm nay là cái đêm mình đã chờ đợi từ lâu lắm rồi, hay ít ra đã đợi mãi từ ngày 10 Tháng Hai khi Di Pauline của El mua được vé. Tưởng tượng mà xem: Mình sắp đi coi ca nhạc! Một buổi biểu diễn của Garth Brooks đó nha! Cách đây mấy tháng mình với El, Red, Dorie đã khóc lóc mè nheo, cằn nhằn và kêu van vì không được đi xem buổi hòa nhạc U2. Bây giờ tụi mình sắp được xem Garth biểu diễn. Garth đó nha các bạn! Mình xem ti vi thấy anh ta hát văng vang - lộng lộng, rồi từ trên bục cao nhảy xuống, chụp lấy sợi dây thừng và đu người trên không ngang qua đầu khán giả, giữa ánh đèn chớp nháy đủ màu và màn sương khói mờ mờ ảo ảo. Cộng thêm đủ kiểu man dại, lơ mơ và tưng tưng nữa chứ! gần giống như xem nhạc Rock thứ thiệt mà, hu hu! Chả có bà mẹ nào muốn cho con tham dự cả.

6 giờ 45 phút chiều

Thật là kỳ cục, khi mình nóng ruột thì thời gian cứ trôi chậm rì rì, còn khi mình muốn nó chậm chậm thôi thì thời gian lại trôi đi nhanh quá!... Thật hay!... Thật tuyệt vời! Thật vui!... Thật phi thường!... Như có nắng ở trong lòng vậy đó... Nhưng mà vì sao chúng nó chưa chịu tới? VÌ SAO, VÌ SAO, VÌ SAO? Sao không lẹ lẹ lên giùm, sao chưa chịu tới rước mình đi? Mình đã ước thử mọi thứ trong phòng quần áo, phối hợp bộ này với bộ kia. Mình đã chải đi chải lại mái tóc 97 lần rồi.

Ồi! Chuông ngoài cửa đã reo rồi! Cỗ xe và các bạn đã tới! Mình là Cô Bé Lọ Lem, mình đi dự dạ vũ đây.

2 giờ sáng

Đã 2 giờ sáng mà mình vẫn chưa ngủ được. Chắc là không thể nào ngủ được nữa. Mình không tin được những gì đã xảy ra đêm nay. Giống như trong phim ảnh vậy, mà còn tuyệt vời hơn, sôi động hơn và hào hứng hơn bất kỳ một cuốn phim nào. Mình cùng với Red, El, Dorie bước vào khán phòng, cố làm ra vẻ không bị kích động! Thật hào hứng đến mức hầu như không kiềm chế nổi để khỏi nhảy cẫng và ré lên. Tụi mình còn vờ như không có Di Pauline đi cùng, và làm ra vẻ người lớn, tụi mình cố không cười khúc khích nhưng mà đâu có được! Bầu không khí quá sôi động khiến bạn không thể không... Mình muốn nói là mình bị kích động THỰC SỰ, hết như có những chiếc lá mùa thu xào xạc, hay là tấm vải lụa mịn màng hay là cái gì đó... có thể cứng rắn nhưng lại ướt át, mỏng manh, biến đổi, huyền huyền ảo ảo, như một hành tinh hay thiên hà giăng ngang qua vũ trụ này vậy.

Khi đèn màu bật lên, ánh chớp lóe qua khắp thân mình mình. Tụi mình ngồi kế bên một cái loa to, và tiếng nhạc như đâm thủng từng tế bào trong người mình. Tuyệt vời! Tuyệt cú mèo! Âm nhạc và mình đã thực sự hòa hợp với nhau làm một! và rồi, ơ hơơ! Gần nửa chừng buổi hòa nhạc có hai tên lỗ mãng đi vào, cố giành chỗ ngồi ngay trước mặt tụi mình. Bọn chúng nói là chỗ của chúng nó. Mấy người ngồi đó nói là không phải. Một cuộc xô xát bắt đầu. Gần như ngay tức khắc, mấy ông cớm xuất hiện từ đâu không biết nữa, và đã phong tỏa khu vực. Di Pauline cố dón Red và Dorie với mình ra khỏi chỗ lộn xộn, nhưng Nhật Ký có biết không, mình bị té nhào. Trong một khoảnh khắc mình quá khiếp đảm vì người ta gần như giẫm đạp lên mình, và ai đó giật mất cái ví tiền của mình. Mình cũng chẳng để tâm tới chuyện mất cái ví mà chỉ cố sống cố chết bò ra khỏi chỗ đó. Sau cùng khi đã thoát ra ngoài, mình cố gợi sự chú ý của một ông cảnh sát nào đó để nói chuyện cái ví tiền, nhưng họ đều bận lo ổn định khán giả vào chỗ ngồi trong lúc lộn xộn hai thằng quậy đi, hoặc bận quay về đồn.

Thật đáng ngạc nhiên, hầu hết khán phòng thậm chí chẳng biết đã có sự cố xảy ra - người ta vẫn đứng đờ. Mình dục vô một cây cột, cố thu mình lại, vì mình đã bắt đầu lên cơn suyễn. Mình quá khiếp sợ đến nỗi thở không ra hơi, và chỉ đơn độc một mình! Chưa bao giờ mình cảm thấy đơn độc giữa hàng ngàn con người như vậy. Mình đang bị nghẹt thở và sắp ngất xỉu mà không một ai quan tâm tới. Họ đâu muốn mình, hay bất cứ điều gì khác xen vào cơn vui man dại của họ.

Đúng lúc mình bắt đầu có cảm giác như bị bóng đen hoàn toàn trì kéo xuống, một bàn tay mềm mại đặt lên vai mình, và thì thầm bên tai một giọng nói dịu dàng:

- Thư giãn đi em! Thư giãn đi! Anh sẽ đưa em ra ngoài đại sảnh, em có thể hít thở không khí... Nào... nào... Thư giãn... Thư giãn đi em! sẽ khỏe ngay thôi mà. Anh sẽ săn sóc cho em.

Anh ta choàng tay quanh mình, và dìu mình bước xuống, xuống, xuống mãi những bậc thang vô tận. Lúc tự mình đi lên hình như những bậc thang đâu có nhiều như vậy.

Lúc vào phòng nghỉ giải lao, mình đã thấy đỡ hơn. Mình đã hết kinh hải chấn loạn, thay vào đó là cảm giác bình an. Anh ta tự giới thiệu tên là Collin Eagle. Anh ta đặt mình ngồi xuống một băng ghế và mang tới cho mình một chai xá xị, rồi bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve lưng mình và nhỏ nhẹ bảo mình phải “Thư giãn... Thư giãn”... Và mình đã làm theo! Làm sao có thể từ chối, khi giọng nói thật dịu dàng, và sự hiện diện của anh ta thật thuyết phục?

Chúng mình dời chỗ tới gần bồn nước phun, và thật là thú vị. Tiếng nhạc từ bên trong trôi giạt ra tới chỗ chúng mình, quyện vào tiếng nước tí tách cùng tiếng rào rào của những tia nước bắn tung tóe.

Mình và Collin trò chuyện như thể đã quen nhau từ lâu. Trước đây mình vẫn luôn thấy khó chịu khi gặp bọn con trai, nay lại cảm thấy hoàn toàn thoải mái.

Làm sao có thể có cảm giác gì khác hơn? Anh ấy cứu mình mà.

Chúng mình nói chuyện hồi lâu, vừa cố ý chờ Di Pauline đi xuống. Collin nói cuối cùng rồi đi ấy cũng phải vô sinh chính tim mình thôi.

Collin tâm sự với mình anh ấy có một đứa em gái tên Betsy Mae, cũng bị bệnh suyễn; chính vì vậy mà anh ấy biết phải làm sao.

Chúng mình nói về chuyện cả hai đều yêu thích Nam Carolina biết bao, và đùa bỡn về chuyện miền Nam khác với bất kỳ nơi nào trên trái đất ra làm sao, về bột yến mạch thô và nước xúp thịt đỏ, bánh khoai lang và rau cải xoăn,^(*) những món mà cả hai chúng mình không ai chịu nổi. Anh ấy giống như người anh lớn che chở bao bọc mà lâu nay mình vẫn mong ước.

Anh ấy nói với mình rằng anh mười tám tuổi và là sinh viên năm thứ nhất trường Đại học Tổng hợp, ở ký túc xá nhưng không đủ tiêu chuẩn để gia nhập Hội Sinh Viên. Anh ấy nói anh nhập học với học bổng toàn phần, rồi ngượng ngùng buột miệng nói ra là học kỳ đầu tiên này anh có tên trong danh sách khen thưởng của trường khoa. Anh là người hiền lành tốt bụng, và đẹp trai như bất kỳ anh chàng mũm mĩm nào mình từng gặp. Có đầu óc vượt trội hơn tất cả thì đúng là siêu nhân rồi.

Mình kể cho Collin nghe ba mẹ mình đã ly dị như thế nào, mình sống với mẹ ở Nam Carolina mấy tháng đi học ra làm sao, và suốt mùa hè sống với ba ở Arizona ra làm sao. Mình nói với anh ấy là mình thương ba mình nhưng lại không ưa Phoenix, nơi đó đôi khi nóng bức quá đến nỗi đường sá dường như là hắc ín dính bết chứ không phải nhựa đường, và trong sân trước một số ngôi nhà là đá sỏi màu xanh lá thay vì thảm cỏ xanh.

(*) Collard greens hay kale: một chủng cùng loài với bắp cải Brassica oleracea thuộc họ Cải Brassicaceae, nhưng thuộc nhóm Acephala, lá vươn thẳng lên, không cuộn thành bắp; mà xoăn lại, màu xanh lá cây đậm, rất giàu sinh tố A. (Các chú thích trong sách đều là của người dịch)

2. Chương 2

Collin hỏi mình thêm, nhiều câu nữa về ba mẹ mình. Anh ấy rất thích nghe kể về học, bởi vì cả ba lần mẹ anh đều chết vì tai nạn xe hơi năm rồi. Mình tội nghiệp anh quá chừng chừng, nhưng anh ấy không muốn đề cập tới nữa, vì điều ấy làm anh rất đau lòng.

Thật buồn cười! Mình chẳng nhớ được mấy những điều thầy cô dạy trong trường, hoặc những lời ba mẹ dặn dò, hoặc những gì đã đọc, vậy mà mình có thể nhớ rành rẽ từng lời Collin thân mến đã nói ra.

Chuyện văn một hồi, Collin bắt đầu lo Di Pauline không tới tìm mình. Anh ấy đi tới văn phòng để xem chúng mình nên làm gì đây. Khi trở lại, anh có vẻ thực sự âu lo vì Di Pauline chẳng hề đăng ký tìm mình với văn phòng, cũng chẳng gặp nhận viên nào cả. Mình hoảng hốt và òa khóc lên như em bé. Chỉ làm rồi thêm, nhưng mình chẳng thể nào làm khác hơn. Thật đáng khiếp sợ khi đang dự một buổi biểu diễn ca nhạc lớn ở một khu vực khác trong thị trấn mà lại chẳng có tiền, ngay cả gọi điện cho mẹ hay cho mẹ của El hoặc muốn gọi ai đó cũng không được. Collin lại cứu vớt đời mình lần nữa. Anh ấy dễ thương quá. Anh chèo tay ôm mình rồi nhẹ nhàng vỗ vai mình như bà mập Gomez, cô giáo dạy tiếng Tây Ban Nha của mình vẫn hay làm, và anh nói rất vui lòng đưa mình về nhà nếu mình muốn. Mình muốn hay không ư? Mình đã muốn anh trở thành một phần của suốt quãng đời còn lại của mình. Anh ấy đã gần như là người nhà rồi mà. Collin cam đoan với mình Di Pauline thế nào rồi cũng sẽ gọi tới nhà mình và sẽ thấy nhẹ nhõm vì mình đã về nhà. Nhẹ nhõm là một từ không hoàn toàn chính xác. Di Pauline và mẹ đã nổi sùng như hai con mèo ướt lúc mình về tới.

Di Pauline nói đã bào trường hợp của mình cho văn phòng và bảo vệ, họ đã ngồi trong phòng vé nhỏ đầy giấy vụn cả mấy tiếng đồng hồ để chờ coi có ai nói gì không. Mình đã có xin Di tha lỗi và mình cố giải thích, nhưng Di chỉ lạnh lùng nói là rất mừng là mình đã về nhà bình an, rồi cúp máy luôn.

Ồi chào ơi! Mình vừa ngó đồng hồ treo tường, đã 4 giờ sáng. Mình phải khô khô đôi chút. Mai còn cả tỉ việc phải làm.

Tái bút: Mình rất tiếc vì đã phá hỏng buổi tối của mọi người, nhưng những gì của mình thì mình sẽ không từ bỏ vì bất cứ cái gì trên đời.

Chắc hẳn đã có sự hiểu lầm ở đâu đó; nên đã xảy ra nhiều chuyện với quá nhiều người.

Chúa Nhật, 15 Tháng Tư

9 giờ 40 phút đêm

Đi Columbia với mẹ để lo việc kinh doanh. Phí cả một ngày! Xe hơi hư trên đường về.

3. Chương 3

Thứ Hai, 16 Tháng Tư

3 giờ 50 phút chiều

Cứ tưởng bữa nay chết luôn ở trường rồi chứ. Mình chỉ ngủ chừng hai tiếng rưỡi nhưng lại cảm thấy sáng khoái hơn bao giờ hết. Collin đã gọi để coi mình có sao không, đứng ngay trước khi mình lao vội ra đường để lên xe buýt. Mẹ đã bắt đầu lên lớp về chuyện đi chung xe với người lạ và đủ thứ bỗn cũ soạn lại nữa, nhưng tạ ơn Chúa, mình đâu có thì giờ cho những chuyện đó. Quả là mẹ nói đúng, nhưng chuyện này thì có khác. Ước gì mình có thể kể cho mẹ nghe, nhưng tất nhiên là chẳng bao giờ kể được. Mẹ luôn nói với mình mẹ cảm nhận như thế nào, chứ có bao giờ chịu để cho mình nói lên cảm nhận của mình đâu. Tại sao các bậc cha mẹ không chịu hiểu trẻ con cũng có cảm nghĩ riêng, và có đầu óc nữa chứ?

Ở trường mình muốn kể cho Red, Dorie và El từng chi tiết một những gì đã xảy ra, nhưng tụi nó đã quá lo lắng vì mình, nên mình không thể cho tụi nó biết mình đã trải qua một khoảng thời gian tuyệt vời trong lúc tụi nó cứ tưởng chuyện tồi tệ nhất trên đời đã đến với mình, bắt cóc... giết chóc... và ứ hứ. Mấy bà Tám ơi, mình rất tiếc, nhưng ít nhất cả lũ tụi mình đều nhất trí với nhau: đúng là một đêm vô cùng hứng thú mà tụi mình không bao giờ quên, và cả đám sau này cũng sẽ rầy rà lũ con cháu khi chúng tới tuổi đi xem ca nhạc.

Mình chạy bộ suốt quãng đường từ trạm xe buýt về nhà, vì mình biết Collin sẽ gọi điện. Mình biết mà! Đúng y như rằng, mới bước vào nhà có một phút thì điện thoại reo. Collin gọi! Ôi tuyệt quá! Anh ấy chỉ muốn biết mình đã bình phục sau cú sốc và cơn suyễn chưa, và đủ thứ chuyện nữa. Tim ơi! Đừng đập rộn ràng nữa, đừng cố nhảy vọt ra khỏi lồng ngực ta mà bay đi mất nhé! Collin hẹn gặp mình trong công viên phía cực tây cạnh một cái hồ nhỏ.

Anh ấy nói chưa từng gặp ai hay chuyện và cởi mở như mình, lại còn dịu dàng nữa, khiến anh nhớ tới gia đình anh, nhất là cô em Betsy Mae, nó đã phải sống với bà từ khi cha mẹ qua đời vì tai nạn xe hơi. Anh nhớ họ quaaaa. Tội nghiệp, tội nghiệp Collin thân mến! Mẹ và ba mình làm cho mình bực bội lắm, nhưng mình không biết nếu mất Ba Mẹ thì mình có chịu đựng nổi không. Collin cần mình. Giá mình có thể thật sự đem đến cho anh ấy một chút an ủi để bù đắp những mất mát của anh ấy...

Mình sẽ để lại mấy dòng cho Mẹ, nói là đi cửa hàng để chọn mua gì đó cho một trong những môn học của mình.

Ừmmmm, mình báo với Mẹ là mình về trễ một chút, bởi vì có lẽ chúng mình sẽ kiếm mua chút gì để nhai. Mình mong như vậy đó!

9 giờ rưỡi đêm

Collin dễ thương cực kỳ! Anh ấy lạc lõng cô đơn quá ở một thành phố mà ah hầu như chẳng quen biết ai. Anh ấy nói ở đây anh thật khó bắt chuyện với người ta, nhưng với chúng mình thì gần như hai đứa nghĩ gì trong bụng là tuôn ra hết cả.

Chúng mình ngồi ném đá xuống hồ, hái hoa mao lương vàng và nói đủ mọi chuyện. Mình nghĩ anh ấy biết gần hết những gì mình biết về chính mình. Mình không muốn nói với anh mình mới mười bốn tuổi thôi, nhưng anh bảo dù gì thì anh cũng đã biết rồi, vì em gái anh cũng từng đầy tuổi, và đó là lứa tuổi anh đặc biệt ưa thích để làm bồ của anh! Tưởng tượng mà xem: anh ấy gọi mình là bồ, xếp mình đồng hạng với chính em gái của anh! Chẳng phải là tuyệt diệu và tuyệt chiêu trong những gì tuyệt cú mèo hay sao?

Úi, chỉ mới có mấy ngày mà mình đã viết hết phần nhật ký cho ba tháng rồi. Chắc mình phải dùng thêm một tờ rời nữa mới được. Mình chẳng muốn lãng quên hay bỏ mất một ý tưởng quý báu nào về cuộc sống ngay bây giờ của mình.

Mẹ vừa gọi. Mẹ đang lo bán một chung cư có 143 căn hộ, mẹ bận quá đến nỗi gần như chẳng có thì giờ rảnh dành cho mình, trừ phi để rầy là về chuyện căn phòng của mình, về bát đĩa và những chuyện vặt vãnh ngớ ngẩn gì đâu không à!

Thì giờ và sự quan tâm của Collin giống như món kem dành cho một con mèo nhỏ xíu tầm thường đang đói gần chết.... làm mình đây! Trong thâm tâm mình đoán biết ba mẹ mình cũng thương mình và muốn dành cho mình “thời gian chất lượng”, nhưng mà “thời gian chất lượng” CHẴNG BAO GIỜ đi đôi với THỜI GIAN thực, thực, THỰC TẾ cả, dù ai đó có nói gì cũng vậy thôi! Mình nghĩ cả Collin và mình đều là những kẻ thật cô đơn lạc lõng

Thứ Ba, 17 Tháng Tư

9 giờ 10 phút đêm

Mình không tin được. Hôm nay mình bị gọi lên văn phòng, mình vừa đi vừa sợ quíu cả chân tay. Những ý nghĩ điên rồ cứ lùng bùng trong tâm trí. Mình đã làm gì đâu? Hay là toàn trường đã biết chuyện Collin rồi? Hay là người ta nghĩ chúng mình đã..., rằng anh ấy lớn hơn mình 4 tuổi thì thế nào cũng sẽ theo đuổi...

Mình chẳng nghĩ ngợi về chuyện đó, vì nó ghê tởm lắm, bẩn thỉu lắm, mà Collin đâu có vậy. Mình nhất quyết không để người ta nói một điều gì xấu xa về anh ấy! Mình sẽ bỏ học, và về Arizona với Ba ngay. Nhưng cô văn thư chỉ trao cho mình một cái hộp đơn sơ gói trong giấy màu nâu. Mình run run chạy vào phòng dành cho nữ sinh để mở ra coi. Mới đầu mình khiếp lắm, cứ ngỡ là cái gì đó quái gở hay đe dọa, nhưng không phải. Ồ không, không, hoàn toàn không phải vậy. Đó là vậy tuyệt đẹp nhất, cả đời mình chưa từng nhìn thấy bao giờ. Hãy yên đi, tìm ta ơi!

Một bông cúc trắng lẻ loi nằm dưới đáy hộp nhỏ, kèm theo là dòng chữ viết tay:

“Kỷ niệm ba hôm ngày quý giá nhất đời anh. Hiệp Sĩ Áo Trắng Của Em, hy vọng thế.”

Không ký tên. Mà cũng chẳng cần thiết.

Mình kêu to tới nỗi có người báo với cô tư vấn, cô ấy khuyên mình nên về nhà. Cô ấy đâu biết là mình chỉ bị nổ tung vì quá sung sướng. Ước gì có cách liên lạc với Collin, nhưng phòng anh ấy đâu có điện thoại, anh ấy phải dùng điện thoại công cộng. Chắc là phải chờ đợi, nhưng mình không thể... không thể...không thể... Ôi! Mình nổ tung mất thôi Collin thân mến ơi! Anh là tri kỷ thân thiết nhất của em, anh hùng dũng cảm của em, bạn đáng tin cậy của em, tương lai của em! Đúng vậy, tương lai mãi mãi hạnh phúc, hạnh phúc của em!!!

Thứ Sáu, 20 Tháng Tư

Thời gian? Bây giờ với mình thời gian đơn thuần là cái gì chứ?

Hôm nay mình gặp lại Collin lúc tan trường. Đêm qua Collin gọi điện cho mình lúc đã khuya lắm và hẹn gặp. Anh nói đã gọi hai lần, Mẹ đã đáp và anh cúp máy vì xấu hổ quá không dám nói chuyện với Mẹ, có lẽ Mẹ sẽ nghĩ là chuyện điên rồ, dám lắm à! Không có cách nào làm cho Mẹ hiểu được chúng mình có thể thông cảm với nhau tới mức nào... chúng mình tốt với nhau ra sao.

Collin không nói quá nhiều về bản thân. Anh ấy chỉ thích nghe kể về mình, và anh thấy yêu đời nhờ có ba mẹ mình, vì người nhà của anh đã chết cả, vì đủ thứ chuyện nữa.

Mình rất thích kể cho anh nghe.. Thực tế mình nghĩ mình trở nên gần gũi hơn với người nhà mình nhờ kể chuyện của họ cho anh nghe, và mình thêm hiểu biết để kính trọng và cảm thông với họ hơn, và đủ thứ chuyện nữa, giờ đây khi mình hơi bồn chồn chẳng biết sẽ ra sao nếu mất Ba mất Mẹ.

Collin đem theo một cái mền mỏng, và chúng mình cùng trải ra trên lối đi trắng xi măng ẩn giữa đám cây cối.

Collin nói anh ấy nghĩ có lẽ rồi cuối cùng thành phố sẽ xây dựng ở đây một cái kho hàng gì đó, hưng đến giờ vẫn có chỗ để chúng mình được an toàn thoải mái tránh khỏi bầy muỗi mắt và các loại côn trùng mà mắt thường không thấy được.

Thật yên bình và vui thú: chim hót líu lo, ong bay vù vù, nước vỗ bập bênh, cá nhảy đớp mồi, một cơn gió nhẹ thổi cành lá sà xuống gần như đụng tới chúng mình. Chúng mình nằm đó, ăn khoai tây chiên, uống xá xị, rồi Collin bắt đầu vuốt ve lưng mình.

Ôi, thích quá, thật ấm áp, thư thái và hòa hợp. Mình nhớ ra là lâu nay mình không còn được Mẹ ôm ấp vuốt ve. Mẹ bận việc quá. Nhưng mà sự đụng chạm tiếp xúc này lại khác hẳn. Mình cảm thấy có những tiếng khe khẽ vui vui gần giống như tiếng gừ gừ lấp bắp nơi miệng mình. Âm thanh ấy phát ra dù mình không cố ý tạo ra chút. Collin cất tiếng cười rồi vuốt ve hai cánh tay mình. Cảm giác thật tuyệt. Khi anh ấy chuyển xuống hai chân, mình có cảm giác hơi khó ở, một chút xịu thôi à. Cơn rùng mình nhẹ xuyên qua thân xác khiến mình bật nhồm dậy.

Chuyện đó khiến mình bối rối, và mình nghĩ anh ấy cũng bối rối... nhưng một lần nữa, có lẽ không còn như vậy. Chắc anh ấy hoàn toàn không cảm nhận được những cảm xúc của mình.

Ước gì mình có thể kể cho El, cho Dorie hay Red nghe! Mình muốn kể ít ra là El, nhưng mình không thể.

Mình biết thế nào tại nó cũng cố thuyết phục mình, là Collin so với mình quá lớn tuổi và ba cái chuyện vớ vẩn nữa... Nhưng không gì, không gì... tuyệt đối không có điều gì trên đời này có thể ngăn cản mình gặp anh ấy. Mình biết tới mười sáu mới đúng tuổi hẹn hò, nhưng đây nào phải hẹn hò gì. Đây là... mình chẳng biết là cái chi chi nữa. Ước gì mình biết được! Mình còn mong ước nhiều hơn nữa, ước gì mình có thể kể cho lũ bạn nghe về chuyện đó, nhưng chắc chúng chẳng hiểu nổi những cảm xúc sâu kín, sâu kín nhất trong lòng mình, và chẳng thể nào hiểu được Collin đâu. Anh ấy đã trưởng thành quá rồi. Nhưng có lẽ là mình sẽ cố. Mình muốn... mình cần... thật vậy đó

4. Chương 4

Thứ Bảy, 21 Tháng Tư

10 giờ 1 phút sáng

Mình đan chéo ngón tay, mình vắn vẹo ngón chân... Mình đang đưa hai con mắt. Mình đang ước ao mong đợi người ta gọi tới, ai thì Nhật Ký đã biết rồi đó. Gọi đi mà, xin hãy gọi đi

10 giờ rưỡi sáng

Collin quả có năng lực siêu nhiên! Giữa chúng mình có một mối dây ràng buộc thật đặc biệt. Anh ấy cảm thấy mình đang cố liên lạc với anh, và anh đã gọi! Chắc cú như vậy! Có phải gần như đáng sợ không chứ?... Chúng mình có thần giao cách cảm. Mình có nghe nói chuyện này, song trước giờ mình chưa từng trải nghiệm.

Thứ Hai cả hai đứa mình sẽ cúp cua, anh sẽ chèo một con thuyền nhỏ, chúng mình sẽ bơi ngược dòng sông. Mình sẽ đem theo bữa điểm tâm và bữa ăn trưa dã ngoại trong cặp sách của mình, và anh sẽ đón mình ở trạm xe buýt lúc 8 giờ 45, đúng 15 phút sau khi chiếc xe đưa rước mình lăn bánh. Ước gì có thể là mười lăm phút trước hoặc một giờ trước hoặc hai hoặc ba giờ... hoặc ngay bây giờ! Mình không đợi được. Mình biết sẽ không làm sao ngủ được.

Chúa Nhật, 22 Tháng Tư

1 giờ 45 phút sáng

Mình đã nghĩ đúng. Đã 1 giờ 45 sáng mà mình vẫn chưa ngủ được. Hy vọng Collin không phạm lỗi vì bỏ học cả ngày. Mình lo lắng. Đã đành anh ấy nói bài vở ngày mai nhẹ hều à, và đêm mai anh ấy sẽ học bù hết cả một cách dễ dàng, chuyện nhỏ thôi! Nhưng mình thật lòng chẳng muốn anh vướng vào bất cứ chuyện rắc rối nào, hoặc bị tụt hậu. Mình phải động viên anh ấy mới được.

3 giờ rưỡi sáng

Đã 3 giờ rưỡi mà mình vẫn không ngủ được. Mình đã được khuây khỏa từng phút từng giờ từ khi quen Collin. Biết đâu chừng anh ấy sẽ thay lòng đổi dạ... thôi, mình sẽ không để tâm tư vương vấn cái chuyện đó đâu.

Mình nhớ lại chiều hôm kia trong công viên khi trời chuyển mưa. Chúng mình ngồi dưới lều bạt uống xá xị, và anh ấy ăn nói rất ư nghiêm trang lịch thiệp y như lúc có người xung quanh. Anh ấy e dè quá chừng à! Mình chẳng dám nói với anh ấy đâu, nhưng mà đôi khi anh gần giống như là ba mình vậy đó. Mình biết anh ấy sẽ mịch lòng nếu biết được điều đó, bởi vì anh ấy đang cố trở thành một quý ông miền Nam chân chính, vậy nên mình không nói, sẽ không nói gì hết. Mình chỉ cần sống những phút giây bên nhau, và anh có thể sống thật lòng, dễ thương, ấu yếm, dịu dàng, hiểu biết, cảm thông, buồn cười và vui tính: như lúc đang uống xá xị nửa chừng anh đã nghiêm giọng thì thầm với mình:

- Ánh nắng rực rỡ hơn quanh em, cỏ xanh hơn, anh ăn thật khỏe, ngon miệng hơn. - Mắt anh lộ vẻ tinh quái. - vậy mình hãy phóng sang bên kia hồ xơi một cái bánh mì kẹp xúc xích nóng đi em!

Chúng mình thật khó lòng đường hoàng bước ngang qua cửa cái tới đám ây cối bên kia chỗ rẽ của lối đi. Rồi chúng mình cười vang, vừa chạy vừa nhảy tung tăng, tay trong tay, xuyên qua màn mưa ẩm ướt nhấp nhô để tìm một quầy bán bánh mì kẹp xúc xích nóng vẫn còn chưa mở cửa trong công viên.

Nhiều từ ngữ như cuộc đời, vui vẻ và buồn cười đã mang những ý nghĩa mới mẻ, tuyệt vời từ lúc mình gặp Collin.

4 giờ 10 phút sáng

Sao ngày Chúa Nhật lại có thể dài vô tận, dài, dài quaaaaa chừng chừng vậy ta ơi?

Thứ Hai, 23 Tháng Tư

7 giờ 1 phút sáng

Cuối cùng đã tới thứ Hai. NGÀY MONG ĐỢI!

8 giờ 49 phút tối

Một ngày tuyệt vời làm sao! Chắc chắn đây là một trong những ngày hoàn hảo nhất mà Đấng Tạo hóa làm ra. Mình trải bữa điểm tâm ra trên mặt đất ở địa điểm đặc biệt của chúng mình. Collin phải trở lại chỗ xe hơi để lấy cái gì đó, và khi mình dõi mắt chờ anh quẹo lại lối đi gỗ ghề, trở lại với mình, trái tim mình nhàu từng từng như con chim hoang dại bị nhốt trong một cái lồng quá nhỏ hẹp. Lần đầu tiên mình vòng tay anh đang rộng mở, và chẳng hề ngượng ngùng ghì chặt anh vào lòng. Mình đã cài lên mái tóc mình bông cúc của anh.

- Đóa hoa của của anh, Nancy của anh!

Chúng mình bây giờ là một rồi!

Sau bữa điểm tâm hai đứa xuống chiếc ca nô nhỏ và chẳng bao lâu Collin đã chèo tới ngã ba sông. Chúng mình tìm thấy một hòn đảo nhỏ và lên bờ. Cảm thấy như mình vừa là một nàng công chúa gốc Âu vừa là một thiếu nữ da đỏ. Sau khi mình trượt chân té xuống một vũng lầy nhỏ, Colli gọi mình là “Nàng Công Chúa Mũi Và Ngón Chân Dính Bùn”. Mình thì gọi anh ấy là “Chàng Da Trắng Chèo Xuống Vĩ Đại”. Chúng mình cùng nhau thám hiểm vùng đất riêng của chúng mình và đặt tên cho nó là Nancol. Chưa bao giờ mình cảm thấy sung sướng đến như vậy! Collin làm tất cả những gì mình muốn làm, thám hiểm khi mình muốn thám hiểm, dừng lại khi mình muốn dừng lại, đi khi mình muốn đi, ăn ở chỗ nào mình muốn ăn. Trước nay chúng từng có ai chiều theo mọi sở thích của mình và nói với mình rằng điều đó là cho họ vui lòng cả!

Collin đem theo cái nệm hơi, và đúng ngay lúc anh chuẩn bị trải nó xuống đất thì một bầy muỗi mất dạy đặc bu kín quanh chúng mình như những đám mây đen to đùng. Giống như một bộ phim đầy ác mộng khi chúng mình cố gom đồ đạc được chừng nào hay chừng nấy, rồi bỏ chạy xuống xuống. Khi Collin đã chèo xuôi dòng sông được một quãng ngắn, anh ấy dừng lại để bắt loài vật khó chịu ấy ra khỏi mắt mũi và tóc chúng mình. Một con đã chui vô lỗ tai mình rồi lùng bưng tứ tung hết như tiếng máy bay kêu vù vù. Collin phải lấy kẹp tóc gấp nó ra. Ừ thì lũ muỗi mất đã phá hỏng ngày vui của chúng mình, nhưng làm sao mà phá hoại thật sự được!

Vả lại dù sao chúng mình cũng phải rời đảo trong vòng một tiếng đồng hồ gì đó thôi.

Trên đường về nhà Collin nói với giọng ngọt ngào, rằng anh sẽ gọi vào buổi chiều ngay sau khi mình xuống xe buýt để chúng mình có thể trò chuyện trước khi mẹ về tới.

Mình nhe răng cười với anh mặc dù mình cảm thấy như có muỗi mất dính kê răng, và nói với anh ấy là chúng mình muốn trò chuyện bao lâu cũng được vì mẹ sẽ ra thành phố để lo việc ký kết hợp đồng với khách hàng, và mình sẽ ngủ qua đêm ở nhà El. Mình nói với anh ấy rằng mình định tới đó ngay sau khi tan học, nhưng mình có thể lo liệu chuyện đó. Nhà El cách nhà mình chỉ có mấy con phố, và nói chuyện xong mình sẽ cưỡi xe đạp qua nhà nó.

Collin nhăn nhăn cười đáp trả và nói với mình:

- Như thế càng hay, cực kỳ hay!

Thứ Ba, 24 Tháng Tư

10 giờ 10 phút sáng - giờ Anh văn

Chưa bao giờ trong đời mình lại có một ngày học vô vị, buồn tẻ nhàm chán trôi qua chậm rì rì như vậy. Mình đợi được tới lúc về nhà để trò chuyện với ông anh... nhưng theo cách nào đó anh còn hơn cả một ông anh nữa. Phải chăng đây là cách cảm nhận một quan hệ gia đình thật sự chân thành, gắn bó thân thiết? Ước gì có ai hiểu được những chuyện này để mình tâm sự nhưng mình chẳng biết kể đó sẽ là ai. Hy vọng anh ấy không nhớ mình đã thét lên như một con nhãi con ra sao và đã sợ hết hồn như thế nào khi bầy côn trùng đen nghịt bu vào hút máu chúng mình.

Mình đã thực sự quên mất rồi! May là anh ấy không phải bạn trai, chứ không thì anh ta đã tán đổ được mình ở trên đảo, hay búp mình luôn ở ngã ba sông, và mình đã trở thành một đứa thật là khù khờ ngu ngơ

ngốc nghếch, và ngó bộ ghê tởm lắm khi muối mắt bu vô lông mày, tóc tai và đủ chỗ khác nữa. Làm sao anh ấy còn có thể muốn nói chuyện với mình nữa... còn bao giờ nữa?

2 giờ 13 phút chiều - giờ Toán

Mình đã quá lo lắng và bồn chồn suốt bữa ăn trưa, tới nỗi El, Dorie và Red phải cố sức giữ mình ngồi yên trên ghế trong cafeteria (*). Đôi khi hình như tụi nó quá trẻ con không quan tâm gì tới chuyện đời, hoặc chẳng có ý niệm nào trong đầu óc cả. Trên bảng đen thầy Nelson ghi tựa bài : ĐẠI SỐ (SỰ HỢP NHẤT CÁC PHÂN TỬ RỜI RẠC) 1. NGÀNH TOÁN HỌC SỬ DỤNG CÁC SỐ DƯƠNG VÀ SỐ ÂM, CÁC MẪU TỰ VÀ CÁC KÝ HIỆU HỆ THỐNG HÓA KHÁC ĐỂ BIỂU DIỄN VÀ PHÂN TÍCH MỐI TƯƠNG QUAN GIỮA KHÁI NIỆM VÀ ĐẠI LƯỢNG NHỜ CÁC CÔNG THỨC, PHƯƠNG TRÌNH, VÂN VÂN... TOÁN HỌC ĐẠI CƯƠNG.

Ai mà thêm quan tâm chuyện ấy? Đo chiều cao của trụ điện thoại từ hình chiếu của nó mà làm gì? Ai có đầu óc sáng suốt mà lại muốn ngồi học môn Toán cũ rích chán ngắt thay vì chuồn ra ngoài dung dăng với một chàng như Collin? Chàng còn đẹp hơn cả tượng thần Hy Lạp trẻ tuổi trong sách Lịch sử, hoặc bức tượng David ở Florence nước Ý. Mình đã trông thấy bức tượng khi gia đình mình tới đó cách đây ba năm. Hồi đó chắc là không giống lắm, nhưng bây giờ thì mình thấy giống, chỉ có điều là Collin hơi ốm một tí.

Mình ngó lên, và thầy Nelson ban cho mình một nụ cười rộng lượng. Ông ấy tưởng mình đang làm toán. Giá như thầy biết hồn vía mình đang bay lơ lửng trên ngọn cây kia từ hồi nào hồi nào rồi! Ủ, thật ra thì mình cũng đang tsnh toán để làm sao chuồn ra ngoài lúc 3 giờ. Chắc mình chẳng về nhà đâu. 24 phút nữa mình sẽ vù khỏi nơi đây. Ôi, chắc mình chết quá!

(*) : Cafeteria : quán ăn tự phục vụ, ở các nhà máy hoặc trường học

4 giờ 32 phút rưỡi chiều

Ngay lúc mình chạy ào vô nhà, toàn thân nóng hừng hực và đầy mồ hôi thì điện thoại reo. Thử đoán xem nào! Còn ai trông khoai đất này nữa? Anh ấy nói đã gọi hai lần rồi, nhưng mình biết bay cũng chẳng tài nào về nhanh hơn được. Giống như ngày lễ Giáng Sinh và tất cả các buổi tiệc sinh nhật trên đời gộp lại, với cả pháo bông của ngày lễ 4 Tháng Bảy (*) ném cả vào đó.

Collin sắp sửa tới tận đây lo dọn bữa tối chỉ cho hai đứa mình thôi. Anh ấy tự nhận là đầu bếp chuyên trị nhiều món lạ lùng nhất trên thế giới, và sẽ là bữa tối nhớ đời, một bữa ăn được đặc biệt chuộng từ đầu tới cuối. Chắc cú! Chắc chắn sẽ như vậy, dù có tráng miệng với bánh phân bò đi nữa. Ôi sao mình lại nghĩ thế, chỉ là ý nghĩ trẻ con chứ đâu có gì buồn cười! Chỉ tại mình cuồng dại điên khùng vui đến phát cuồng, nhưng cuồng loạn hay không thì tốt hơn hết mình cũng phải vào trong rửa sạch hết mỡ đĩa điểm tâm và dọn hết mọi thứ trên giường lại, cả áo quần trên sàn nhà nhét xuống gầm giường, hay đâu đó, kéo ông thần Collin sẽ bước vào rồi lại bước ra ngay. Nhật ký thân mến, sẽ nói chuyện với bồ sau nhé! Tạm biệt.

(*) Ngày Quốc Khánh nước Mỹ

5. Chương 5

Thứ Tư, 25 Tháng Tư

1 giờ rưỡi sáng

Bóng đêm, bóng đêm lạnh lẽo và nhầy nhụa đang úp chụp xuống toàn thế giới, và mình chẳng biết phải làm gì... nghĩ gì, xử sự thế nào... Có phải đó là một cuộc sống khác? Một nơi khác? Một cái tôi khác? Lòng dạ mình rối bời... mình đơn độc quá... Mình đã định nói là " khiếp quá, đau lòng quá", nhưng mình thật sự chẳng có cảm giác gì cả. Thật kỳ quặc! Giống như mình thật sự chẳng còn là mình nữa. Mình đã đi đâu mất rồi? Người lạ đang viết là ai đây? Cái tôi thật sự, con nhóc vui vẻ, vô tư, nhí nhảnh là mình có còn trở lại nữa không?

Tại sao cuộc sống lại đi từ hạnh phúc tràn trề và ánh sáng sang chỗ hoàn toàn tăm tối thế này?! Và cái cảm giác tởm lợm mà mình đang phải đón nhận là cái gì đây?!

Ồi, thử nhớ lại từ đầu xem nào. Như lời một bài hát: “Một chỗ tốt để khởi đầu”, bà của mình trước đây vẫn thường hát nhuw vậy khi mình còn nhỏ và lúc mình có vấn đề. VẤN ĐỀ ư? Hồi đó mình cũng chẳng hiểu vấn đề là gì cả. Ô kê... thực tế đi, đừng có lộn xộn... Nhỏ toẹt vào nó đi!

Mình đã dọn dẹp nhà cửa lảng coóng và diện chiếc váy mới bằng vải the kiểu di gan, và mặt trời vẫn đang chiếu sáng, khúc nhạc cuộc đời vẫn đang trỗi lên, và Collin tới với một túi xách đầy thức ăn, trông anh giống như ảnh bìa tạp chí GQ, đẹp hơn là đằng khác.

Có lẽ từ đó trở đi mình đã tự rước lấy vào thân cái bóng đêm này, và không thể nào tống khứ nó đi. Có lẽ rồi mình cũng sẽ tìm cách làm cho nó sáng lại, một ngày nào đó, bằng cách nào đó!!!

Collin đã dọn thịt nướng, nấm, xà lách và bánh mì tỏi, còn mình thì đưa ra bàn mấy cái đĩa và chiếc cốc nhỏ có chân đẹp nhất của mẹ, cùng với đèn cầy. Chúng mình vui cười, đút cho nhau ăn và anh ấy hôn từng ngón tay mình, cứ mỗi cái hôn lại nói điều gì đó thật tuyệt vời về mình. Như là anh với em gái,... nhưng cũng không phải vậy.

Thật vui. Giống như chơi trò làm chủ nhà thật sự, có âm nhạc thật sự, tiếng cười thật sự và rượu vang ướp lạnh thật sự trong những chiếc cốc sâm banh thật sự.

Mình không nói cho Collin biết trước giờ mình chỉ mới uống rượu có một lần thôi. Giao thừa năm ngoài mình với Red lên chôm một ít rượu Jack Daniel của ba nó và thử uống, nhưng rượu cay xè và làm buồn nôn khiến cả hai đứa đều thấy đầu óc choáng váng đờ đẫn. Nó bị nôn mửa, còn mình thì lăn ra sàn nhà mà ngủ và rồi sau đó bị cảm nặng.

Nhưng với mình và Collin thì giống như, giờ đây khi mình nhìn lại sự việc... giống như một cuốn phim, đại loại như vậy. Mình đang xem những gì xảy ra, và chuyện đó không có thật...

Collin dịu ngọt quá, tử tế quá, luôn quan tâm trước tiên tới nhưng gì mình nghĩ, và mình có cảm giác ra làm sao. Mình muốn đều đó cứ lặp lại! Mình muốn có cảm giác là người ta muốn có mình, cần tới mình, và mình muốn thấy mình quan trọng, là số một trong cuộc đời ai đó... trong cuộc đời của anh... Mình sẽ làm bất cứ việc gì cần thiết để điều đó trở lại. Mình sẽ! Mình sẽ làm!

Ồi, đẹp làm sao! Chúng mình khiêu vũ và vuốt ve lưng nhau, bàn chân mơn trớn bàn chân. Và anh ấy cứ thủ thỉ mãi những lời khiến mình cảm thấy mình như là một nàng công chúa thần tiên và tuyệt vời nhất trên đời. Mình chưa bao giờ cảm thấy mạnh mẽ, tự tin và vô giá đến thế.

Một lát sau anh đốt lửa trong lò sưởi nhỏ và... úi chà ... Mình sợ hãi đã định sang nhà El ngủ lại. Sợ muốn chết vì mẹ nó có thể tạt ngang qua để rước mình đi trước khi mình kịp gọi cho bác ấy, mình liền vội vã bấm số điện thoại như điên. Bác ấy sẽ nghĩ gì nếu ghé vô đây?

Dám lắm chứ: bác ấy có chìa khóa phòng khi khẩn cấp mà.

Dường như chuông reo dồn dập tới cả trăm tiếng thì bác ấy mới nhấc máy. Mình nói với mẹ của El rằng mình bị no căng tức bụng quá, và muốn ngủ lại nhà mình.

Mới đầu hình như bác ấy ngần ngừ, nhưng rồi bác ấy dặn mình phải đi gài chốt cả hai cửa và bác ấy đợi máy, chờ mình làm việc đó. Buồn cười quá, Collin và mình nhìn nhau khúc khích, mỗi đứa rón rén nhón gót đi tới một cái cánh cửa và gài chặt lại.

Sau cùng bà Walner chúc mình ngon giấc rồi cúp máy. Mình và Collin bò lăn ra sàn nhà mà cười rũ rượi.

Chúng mình đang uống chai rượu vang ướp lạnh thứ hai, nhưng còn một điều làm mình hạnh phúc mãi nguyên hơn thế nữa: đó là được ở bên nhau. Collin nói mình làm cho anh cảm thấy vui sướng nhiều, nhiều, nhiều hơn là anh ấy làm cho mình. Mình chẳng hiểu làm sao lại có thể là như vậy được, nhưng nếu anh đã nói vậy thì...

Mình bắt Collin hứa sẽ ra về khi đồng hồ gõ đúng nửa đêm. Mình biết chiếc đồng hồ treo tường cũ từ đời ông ngoại sẽ không cho anh ấy quên lãng hoặc cố lừa dối, bởi vì đúng mười hai giờ nó sẽ tuôn ra một tràng tiếng gõ và tiếng rung mà chẳng ai lỡ đi được.

Collin mở băng nhạc Natalie Cole của mẹ, và chúng mình khiêu vũ một lúc. Anh đã tắt hết đèn, chỉ còn ánh lửa rực lên từ lò sưởi và ánh sáng lấp lánh từ những vì sao đem hắt vào ban công nhà mình, quả là cảnh tượng thiên đường.

Collin pha thêm một chai nhỏ cái thứ gì đó vào rượu vang ướp lạnh, và là một thứ làm hỏng cả mùi vị, nhưng vào thời điểm đó mình chẳng thể nói hoặc ngay cả nghĩ tới điều gì xấu cả. Anh ấy bắt đầu hơi quờ quạng, khiến mình vừa thích thích... mà lại vừa không thích.

Anh ấy kéo mình nằm xuống sàn nhà và giải thích về quan hệ giữa hai đứa, làm sao lại từ tình anh em phát triển tình cảm đôi lứa, yêu thương và tôn trọng lẫn nhau. Điều đó thật có ý nghĩa vào lúc ấy, ở nơi ấy, trong hoàn cảnh ấy. Chúng mình uống thêm chút rượu, nghe nhạc và ôm ấp nhau, chỉ có ôm ấp và mi nhau thôi. Mình khờ quá, thậm chí Collin phải dạy mình cách hôn, nhưng mà anh ấy thật dịu dàng và kiên nhẫn, thậm chí còn vui đùa nữa chứ khiến mình chẳng hề thấy bối rối.

Anh ấy nói trong một số phim người ta còn hôn nhau như mọi ăn thịt người, như thể họ đang gấu ghien lẫn nhau.

Hai đứa cười rúc rích, và mình kể cho Collin nghe mình đã cùng với El coi một cuốn phim X(*) trên truyền hình cấp khi hai đứa đi trông trẻ. Thật thô tục, đồi trụy và ghê tởm, nhưng mà có người lớn như Collin để bàn chuyện đó cũng hay.

(*) : X rate film - phim dành cho người lớn.

Dường như chỉ mới có mấy giây qua đi khi đồng hồ điểm nửa đêm. Mình lồm chồm bò dậy, rón rén bước ra cửa và giữ cánh cửa mở chờ anh ấy ra về. Chuyện kể tiếp mà mình nhận biết được, là Collin bế thốc mình lên, rồi ầm luôn vô phòng mẹ.

Mình chống cự như điên... Mình muốn... nhưng mà cũng không muốn... Collin thì thảm bảo mình phải... Mình la lê là không được!

Collin thả mình xuống cái chăn bông êm của mẹ và mình chống cự lại hết sức lực.

Những ý nghĩ như ánh đèn đỏ chớp lóe trong tâm trí mình... Phạm tội thông dâm trên giường của mẹ... Mình vẫn là một đứa con gái Công giáo ngoan đạo, đã được dạy bảo rằng ô uế tình dục không đơn thuần chỉ là lỗi lầm thường dễ tha thứ, mà lại phạm tội ngay trên giường mẹ mình... Không bao giờ... Mình không như vậy đâu! Toàn bộ cái cảnh đó cứ tiếp diễn liên liên trong đầu óc mình y như một cuộn băng ghi hình nhào nhệch. Mình van xin, rồi la hét:

- Thôi, Collin,thôi mà! Cho em xin! Xin anh, Collin... đừng mà!

Một lúc sau Collin thụt lùi và ngó mình như đã bị mình đập một cây xà beng hay cái gì đó vào mặt. Anh ấy làm như đã bị thương gần chết vậy đó:

- Em muốn nói là không yêu anh hử?

Mình có thể cảm nhận được nỗi đau của anh. Mình đã có cảm giác y hệt như anh khi Catsup, con mèo con lông đỏ của mình bị kẹt cứng giữa đường phố nhộn nhịp xe cộ mà chẳng ai dừng lại cả. Lúc đó mình đã có cảm giác là chẳng hề có ai yêu mình hay Catsup cả.

Bất giác mình thổn thức:

- Có... Chắc là em có yêu anh... nhưng...

Anh ấy lại tiếp tục, và mình cố oằn mình để thoát ra, vừa đánh và xô anh ấy ra:

- Collon! Em mới mười bốn tuổi thôi, em còn học trung học cơ sở mà... không nên... Em không muốn... Đây là... em nghĩ đây là tội trọng.

Nước mắt nước mũi ràn rụa cả mặt mình. Thật kinh tởm, nhưng hình như anh ấy không để ý tới. Mình cố làm đủ mọi cách để vùng thoát. Thậm chí mình còn cắn anh ấy... Nhưng anh ta... hiếp mình... KHÔNG, KHÔNG, anh ấy không hiếp... Anh ấy sẽ không làm vậy mà! Collin không phải kẻ cưỡng hiếp. Thậm chí mình còn không muốn nghĩ tới cái từ đó. Không thể nào như thế. Anh ấy tử tế, biết nghĩ và... nhưng anh

ấy thật sự là một kẻ hiếp dâm. Không, mình đã rước họa vào thân. Đáng lẽ mình phải làm cho anh ấy hiểu là... không, mình đã không làm vậy. Anh thật sự không có quyền...

Y như là một người nào khác. Không phải Collin, không phải là Collin dịu dàng, biết điều, tốt bụng. Là một kẻ xa lạ đã làm mình đau đớn, đau quần quai, đau banh xác, vậy mà anh chẳng hề quan tâm.

Mình không hiểu anh ấy. Có lẽ mình không hề hiểu con người thật của anh. Nhưng điều đó cũng không có gì lạ. Bây giờ mình còn không hiểu ngay cả chính mình nữa.

Ồi, mình ước gì là mình đã kể cho các bạn mình biết! Mình ước gì mình đã ở nhà của El! Đáng lẽ mình không nên giữ bí mật với nó suốt đêm. Một lúc nào đó đáng lẽ mình phải bò ra khỏi giường của mình sang giường nó để kể lại chỉ một chi tiết thôi về mấy ngày qua... về buổi ca nhạc, về Collin, về những cảm xúc của mình.

Lòng mình quá, quá, quá rối bời... và đau đớn. Tâm hồn mình còn đau hơn cả thể xác, mà thân xác mình cũng tan hoang. Mình gần như không lê bước nổi vào buồng tắm. Ôi trời ơi, sao cuộc đời mình bỗng chốc lại vỡ tan thành từng mảnh vụn như thế này?

3 giờ sáng

Đã 3 giờ sáng mà mình vẫn không ngủ được. Mình không nghĩ mình còn ngủ nghe gì được nữa. Mình chùi sạch sàn nhà, tổng khứ hết không bỏ sót lại một chút gì của... anh.

Thậm chí mình còn đem rác bỏ vô thùng nhỏ bên ngoài khu nhà. Mình chẳng muốn rác rưởi ở đâu đó gần mình. Hoặc bất cứ cái gì còn sót lại của... bất cứ cái gì.

Khi đã xong xuôi anh ấy chỉ đứng dậy và bỏ đi. Không một lời tạm biệt. Chẳng nói: “Anh xin lỗi”. Chẳng có, chẳng có gì hết.

Giá như mình đã kể cho mẹ về Collin, có lẽ không có những chuyện này xảy ra. Có lẽ mẹ đã biết nên xử sự ra sao rồi. Làm sao mình biết được chứ? Đôi khi mình cho mình là đứa ngốc mà lanh lợi, và cố làm ra vẻ ta đây biết tuốt, chẳng bao giờ sai lầm được, nhưng trời ơi, mình chỉ mới sống trong hành tinh này có mười bốn năm thôi. Mình chỉ là một con nhóc. À, có lẽ mình đau còn là nhãi con nữa. Bây giờ chắc mình đã thành đàn bà rồi. Dù sao đi nữa, có lẽ cả Mẹ sẽ chẳng biết được.

Mình tự hỏi có nên đến gặp một linh mục hay không. Mình và mẹ đều không chăm đi nhà thờ, nhưng chắc Mẹ có thể chỉ cho mình biết phải làm gì. Mình tự hỏi có thể trút hết nỗi niềm nặng trĩu sang cho El không... không, nó sẽ tức giận vì mình không chịu kể cho nó nghe sớm hơn. Vả lại làm sao nó biết được cái gì đó về chuyện gì gì đó? Nó cũng khờ khạo ngây ngô như mình. Còn mình thì đã học trường dòng cho tới năm lớp 6. Đáng lẽ các nữ tu nên nói cho tụi mình biết cái gì đó về chuyện gì gì đó chứ.

4 giờ 20 phút sáng

Mình lại cố ngủ nhưng vô ích. Có một lúc mình muốn đi vô giường Mẹ và ghì chặt gối ôm, tưởng tượng như đó là mẹ. Bò vô với Mẹ khiến mình yên lòng mỗi khi có sấm chớp bão bùng gì đó, nhưng mình không thể... Chỉ không thể thôi sao? Mình tự hỏi còn bao giờ nằm ngủ được trên giường mẹ, thậm chí bước vào phòng được nữa hay không. Bây giờ y như rằng tất cả lũ yêu ma quỷ quái trên đời này đều sẽ ở cả trong đó.

5 giờ 10 phút sáng

Mình mệt nhoài đến gần như chẳng nhước mắt lên nổi, nhưng vẫn không ngủ được. Mình tự hỏi có dễ chịu hơn không nếu vô trường mà chịu đựng suốt một ngày, hay cứ ở đây mà chịu trận. Có lẽ nên ở nhà thì hơn, bởi vì mọi người trong trường có thể nhìn bộ dạng của mình mà đoán biết được chuyện đã xảy ra.

Có lẽ độ một giờ nữa mình nên gọi cho mẹ của El và nói dối là mình vẫn khỏe, nhưng hôm nay mình đến trường, là vì mình vẫn còn bị sinh bẹn. Lại dối trá nữa! Ừ ừ! Mình chẳng muốn nhắc tới bộ phận nào trên thân thể mình, dù đúng hay sai. Thật giống như súc vật!

6 giờ rưỡi sáng

Nhật ký thân yêu ơi,

Mình cần phải trò chuyện với ai đó. Có lẽ nói chuyện với bạn là tốt nhất. Mình có thể nói chuyện với ai khác trước khi gà gáy sáng hoặc có cái gì đó biến đêm thành ngày?

Trước nay mình vốn là một con nhóc lạc quan, vui tính còn bây giờ thì y như mình chỉ là một cái hộp trống rỗng chứa đầy nỗi cô đơn. Vì sao anh ấy không nói lời tạm biệt... hay cảm ơn... hay “Anh yêu em”... hay cái gì đại loại như thế?

Có lần mình đã xem một cuốn phim thật quái đản về các zombie(*) sống không ra sống chết chẳng ra chết. Mình cảm thấy mình vậy đó, chính xác là mình thấy mình xấu xí, vô duyên. Mình muốn chết cho rồi.

(*) : Một người chết được phù thủy làm cho sống lại.

7 giờ rưỡi sáng

Mình lại tắm vòi sen một lần nữa và thay một bộ pygiama sạch nữa, nhưng mình vẫn cảm thấy dơ bẩn. Mình thử tra từ “mortal sin” (tội trọng) trong cả từ điển và bách khoa toàn thư, nhưng chúng chẳng nói gì về chuyện đó cả. Mình tự hỏi phải chăng chỉ những người Công giáo mới phải trả giá vì tội trọng. Từ điển nói về mục từ mortal, “số 6: gây ra cái chết của linh hồn; nói về tội lỗi; phân biệt với venial. Bên dưới venial từ điển ghi là: ”có thể tha thứ, tha tội; như venial sin (tội nhẹ); trong thần học, phản nghĩa với mortal.”

Ôi, Nhật ký mình ơi! Còn nhớ Xơ Theresa đã nói cho tụi mình biết sự khác biệt giữa tội trọng và tội nhẹ. Ước gì mình đã nghe nhiều hơn và nhớ được nhiều hơn. Nếu từ điển nói bên dưới “mortal” là gây ra cái chết của linh hồn, có phải đó là điều đã xảy ra với mình hay không? Mình mới mười bốn tuổi thôi, làm sao linh hồn mình có thể chết được? Nhưng mà dám lảm chứ! Một em bé mới chút xíu, ngây thơ vô tội cũng có thể có điều kinh khủng xảy ra với nó, mình chẳng nhớ là gì nữa, nếu như nó không được làm lễ rửa tội. Mình thân mến ơi, cũng chẳng nhớ nổi hay sao? Xin vui lòng , xin hãy hãy cố nhớ đi mà!

7 giờ 41 phút sáng

Mình gọi cho mẹ của El, nhờ bác ấy bảo nó xin phép giùm cho mình nghỉ học. Đêm hôm qua mình đã nói dối là bị bệnh, nhưng sáng nay thì không còn là nói dối nữa.

8 giờ 2 phút sáng

Mình thấy đỡ hơn nhiều rồi. Mình tra danh bạ tìm số điện thoại của giáo xứ Thánh Phêrô. Xơ Martha đáp máy, và mình chỉ tiết lộ là đã bị cưỡng hiếp, nhưng có lẽ thật sự mình chưa bị, và mình cần biết đó có phải là tội trọng hay không và linh hồn mình đã chết hay chưa. Sau đó mình thổn thức và đầu óc không được tỉnh táo cho lắm. Xơ cố trấn an mình và nói là Chúa sẽ tha thứ cho mình, mình chưa bị mất linh hồn, sẽ không xuống địa ngục, đại loại như thế!

Xơ bảo mình tới gặp linh mục nhưng mình nói không được phép ra ngoài, và không biết làm sao tới đó được. Xơ dịu dàng tốt bụng quá. Xơ bảo mình đừng lo lắng gì hết, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, chỉ cần đặt hết niềm tin vào Đức Chúa Trời và Chúa Giêsu.

Nhật ký ơi, bạn không thể biết mình đã thấy khỏe ra biết chừng nào. Nhẹ nhõm biết bao. Thật là tệ hại nếu chỉ lo giải quyết chuyện ở đây và bây giờ mà không lo chuyện mai sau, nhất là “cái chết của linh hồn” và gì gì nữa y như vậy đó, những điều mà chính mình không hiểu nổi.

4 giờ chiều

Mình không thể nào tin là mình đã ngủ li bì suốt cả ngày.

Chắc là vẫn còn say ngủ nếu như Mẹ không vào đánh thức mình dậy... Đánh thức mình ư? Dù sao thì mình cũng mừng quá sá tới nỗi không thể nào tin. Mình ôm hôn Mẹ. Mẹ ôm mình trong vòng tay ấm áp trên ghế sa lông, vừa kể lại về chuyến đi và về thương vụ tuyệt vời đã được giải quyết xong xuôi. Mình tự đầu vào lòng Mẹ, và Mẹ chải tóc cho mình như mình vẫn hằng ưa thích.

Một, hai, ba, bốn, năm,

Mẹ rất mừng con vẫn sống nhăn.

Sáu, bảy, tám, chín,

Bé gái của mẹ giỏi giỏi lắm.

Mười một, mười hai và rồi,

Ta phải bắt đầu làm lại thôi.

Vết thương đã bắt đầu liền da, vậy mà mình cứ tưởng sẽ không bao giờ.

8 giờ 6 phút tối

Mẹ và mình gọi đưa bánh pizza tới và xoi sạch ngoài khoảnh sân trước. Mẹ đã mệt dừ vì chuyến đi xa. Hai mẹ con cùng lau chùi bếp núc, cũng vui. Sau đó mình giúp Mẹ soạn đồ đạc ra khỏi va ly và dọn dẹp giấy tờ trong phòng làm việc nhỏ của Mẹ, nhưng mình không thể vào phòng ngủ của mẹ. Mình dừng lại ngoài cửa phòng và có cảm giác buồn nôn. Không biết mình còn có thể vào trong đó được nữa hay không. Mẹ đã vào trong rồi mà mình vẫn đứng ngoài cửa, run rẩy tự hỏi có thể nào Mẹ nhận thấy cái gì khác, cái gì xấu xa hay chẳng. Chắc Mẹ không thấy gì, vì mình nghe tiếng Mẹ leo lên giường.

Mình muốn vào, lê nằm với mẹ quá chừng, nhưng không thể nào làm vậy... bây giờ thì không... chưa được. Hy vọng một ngày nào đó... thật tình mình hy vọng rồi sẽ có một ngày nào đó.

11 giờ rưỡi đêm

Mình đã xem hai chương trình ti vi, nhưng chúng đúng là ngớ ngẩn. Chuyện đời thật tẻ nhạt. Trước đây mình thường rất muốn làm người lớn. Mình không bằng lòng mỗi khi Mẹ làm nhiệm vụ của một người Mẹ. Mình rất ghét khi Mẹ cố nói với mình, bày tỏ ý kiến hay nêu gương cho mình nghe, và mình đã nói như thế, đôi lúc có vẻ không được tử tế quan tâm lắm.

Bây giờ mình muốn được đối xử như một đứa trẻ. Mình muốn được che chở, chiều chuộng, trò chuyện, hỏi han và tất cả những điều trước đây mình vẫn thường nghĩ là không muốn! Trước đây mình vẫn thường vùng vằng khỏi vòng tay ôm ấp của Mẹ, bối rối khi Mẹ cố vỗ về siết chặt mình vào lòng; bây giờ mình lại muốn những điều đó một cách vô vọng, cần chúng để cứu vớt đời mình!

Từ lúc nào mình bắt đầu có ý nghĩ ngu xuẩn, cứ cho mình cao ngạo quá cỡ và biết tuốt luốt mọi sự, có thể tự lực, tự làm mọi việc? Nghĩ là mình chẳng cần đến Mẹ hay bất cứ ai khác khuyên nhủ hay hướng dẫn? Ôi, mình đã ngớ ngẩn ngu si biết chừng nào, đã không biết đánh giá đúng mức, vô trách nhiệm và tự cao tự đại! Làm sao Mẹ có thể yêu thương hay cần đến mình chứ? Có lẽ Mẹ chẳng...

Có lẽ chẳng có ai cả. Nhưng làm sao người ta có thể yêu mình hay cần mình... Ngay cả mình cũng chẳng yêu hay cần chính mình nữa.

6. Chương 6

Thứ sáu, 27 Tháng Tư

11 giờ 10 phút trưa

Mình thân mến,

Đã qua ba ngày dài, dài lê thê, buồn, buồn rã rời, chán, chán cùng cực từ lúc... Bạn biết rồi ể chừng và căng thẳng nên định đi học lại. Mình muốn đi nhưng chưa thể gặp mặt ai cả. Chưa thể gặp Red, El hay Dorie hoặc bất cứ ai! Đời mình đã đổi thay. Đã vĩnh viễn đổi thay rồi, vì một lý do điên rồ nào đó mình không còn thật sự là mình nữa. Chỉ là một thứ gần như phim ảnh đầy mộng mị. Mình sẽ cảm thấy cô đơn trống rỗng hoài hoài như vậy hay sao? Thật nực cười nếu một hôm mặt trời đang chiếu sáng, thế gian đầy tiếng chim hót chuông rung, bỗng nhiên... bùm!... chính mình bị hút xuống một cõi không tên sâu thẳm thẳm nào đó, đầy bóng tối và đốn đau, nơi mà ngay cả một chút bóng nắng cũng không thể nào xuyên tới được.

1 giờ rưỡi trưa

Mình ngồi bên máy điện thoại đợi hoài đã hai tiếng đồng hồ... Đợi cái gì vậy? Mình thật chẳng hề muốn thừa nhận nhưng mình đang đợi Collin gọi tới. Mình biết hẳn là anh ấy cũng đang khiếp sợ như mình đây. Mỗi phút mình lại chạy ra cửa cái. Mình có cảm giác này: anh ấy sắp tới và để lại một cái hộp nhỏ bọc giấy màu nâu khác, bên trong chỉ có duy nhất một bong cúc trắng nhỏ xíu và một dòng chữ rất đau khổ. Mình biết anh ấy chỉ để lại những xúc cảm bộc lộ ra ngoài... những cảm xúc bản năng mạnh mẽ không thể kiềm chế nổi. Anh ấy sẽ gọi! Chúng mình sẽ nói hết mọi chuyện, anh ấy sẽ khóc, mình sẽ khóc và chúng mình sẽ bàn tính phải làm gì đây. Vậy là anh ấy đã làm một việc ngu ngơ ngốc nghếch, không làm chủ được bản thân...

Mình biết anh ấy đau khổ lắm! Anh ấy thông minh sáng láng, và sống có nề nếp lắm, nhưng cũng có tính hay ngại ngùng nữa, và mình có thể tưởng tượng anh ấy nhục nhã đến chừng nào. Tội nghiệp Collin, chắc anh ấy cũng rồi bởi như mình, và đau lòng nữa. Chắc anh ấy kinh khiếp... Mình thấy nhẹ nhõm cả người khi nghĩ như vậy!

2 giờ 26 phút chiều

Mình chẳng thể nào chịu đựng lâu hơn nữa. Collin đã chịu khổ đủ rồi. Chắc chắn bộ dạng của anh ấy cũng thê thảm như mình đây. Anh ấy ăn không nổi, học không vào... mà anh ấy lại cần phải học! Anh ấy đã học hành siêng năng lắm mới đạt được học bổng và mọi thứ, bây giờ không thể bỏ phí những cái đó vì... à,... vì mọi chuyện có lẽ là lỗi tại mình. Mình... à, mình đã... đánh thức anh ấy... và rồi... Mình đúng là đồ ngu độn quá cỡ.

Khi chúng mình ngồi với nhau trong công viên lần đầu tiên, khi anh bảo chẳng muốn nói với mình đâu, nhưng lại cần phải chia sẻ tâm tình với ai đó... Ôi, thật tuyệt khi mình bắt anh ấy kể với mình về mọi dự tính cho tương lai và những chuyện vớ vẩn. Anh ấy muốn trở thành bác sĩ biết bao... vân vân và vân vân. Điều hay nhất trong những lời tâm sự ấy, đó là từ lúc nhìn thấy mình lạc lõng dựa vào tường nhà hát, anh đã muốn che chở cho mình và biến mình thành một phần không thể thiếu trong cuộc đời anh. Collin thân yêu! Chúng mình cần nói chuyện với nhau. Chúng mình có thể gỡ rối cho mớ bòng bong này. Em biết chúng mình có thể mà! Có lẽ chúng mình chỉ có thể là bạn của nhau, hai người bạn tri âm tri kỷ, thân thiết, quý mến tuyệt vời hai năm nữa... à, ít nhất là tới khi em lên cấp ba gì đó. Dù sao đi nữa, em biết chúng mình có thể dần xếp ổn thỏa mà! Em chỉ có cái cảm giác tuyệt vời, tích cực, sáng sủa là chúng mình có thể. Chúng mình phải vậy thôi anh nhỉ!

3 giờ 2 phút chiều

Mình nghĩ mình đi gọi cho Collin đây. Dám không? Chẳng những dám, mà phải gọi! Mình có thể gọi chứ! Mình sẽ gọi! Ước gì đại sảnh chỗ anh ấy có máy điện thoại. Nhưng mà mình cũng chẳng biết anh ấy ở chỗ nào nữa. Giả như biết, mình có thể tới tận đó và để lại mấy chữ gì đó. Mình đã là một đứa quá ích kỷ, tự xem mình là trung tâm, y như cái thùng rỗng! Chúng mình chỉ nói về mình, lúc nào cũng mình, mình nghĩ gì, mình cảm thấy thế nào, nói về mẹ mình, về ba mình... Mình mình mình, một đứa có đầu óc ngộp trong bùn lầy như cây thực quỳ là mình đây! Nhưng đó là điều anh ấy muốn... biết từng chi tiết nhỏ nhất nhất trong đời mình, để anh ấy có thể cảm thấy anh là một phần của điều kỳ diệu đó. Mình thách bạn đó, Nhặt ký mình ơi! Nào! Một, hai, ba bấm số đi!

4 giờ 49 phút chiều

Ánh sáng lại tắt ngấm hết cả rồi. Mình không tin nổi! Mình đã nhầm lẫn ở chỗ nào đó rồi. Chắc chắn anh nói là Đại học. Có thể là không phải, nhưng như là cái gì khác kia chứ? Ở đây chỉ có mỗi một trường đại học. Lòng mình rối tung rối bù lên. Mình đã gọi tới trường Đại học, và người phụ trách nói ở đây chẳng hề có Collin Eagle nào ghi danh cả. Mình đã yêu cầu bà ta kiểm tra lại ba lần.

Người ta chưa bao giờ nghe nói tới anh ấy. Không ở trong khu ký túc xá. Không có tên trong Ban tự quản của sinh viên. Không có tên trong danh sách khen thưởng của trường khoa. Mình không hiểu nổi. Làm sao mà mình lại bị rối tung đến mức tệ hại như vậy? Còn có thể ở đâu khác nữa chứ? Không. Không đâu, anh ấy đã quả quyết rằng... Ôi, trời ôi! Mình chết mất thôi. Mình đã mất trí. Mình hoàn toàn phát khùng vì chuyện này. Chẳng thể nào suy nghĩ cho chín chắn. Nếu Collin không ở trường Đại học, vậy anh ấy đang ở đâu? Phải chăng chỉ là bỏ dở việc học rồi sau đó bỏ đi luôn... Không, người ta nói anh chưa bao giờ ghi danh ở đó cả. Như vậy là... Ước gì có mẹ ở đây! Mình cần nói chuyện với mẹ. Ôi, Mẹ ơi... xin nhanh chân

lên, xin vui lòng, xin hãy mau mau về nhà! Con cần đến Mẹ.

Sau khi đã nhắc lên bỏ xuống hai lần, cuối cùng mình đã gọi điện cho mẹ. Mình không ngờ được là mẹ về nhà nhanh đến vậy. Mình là một đứa thật may, may mắn vì đã có mẹ để nương tựa, để được Mẹ yêu thương, hiểu mình mà không kết tội, không la hét, chì chiết và ca cẩm, rồi tự vò đầu bứt tóc... bứt cả tóc mình nữa. Mẹ chỉ ôm mình vào lòng, vỗ về và cùng khóc với mình trong lúc mình tuôn ra hết cái chuyện rối rắm lạ lùng, kỳ quái, dễ sợ kia, và mẹ cứ nói đi nói lại mãi là chẳng phải lỗi tại mình... rằng mình không nên tự trách mình, rồi mình sẽ không sao đâu, Mẹ sẽ bảo vệ mình, sẽ giúp mình hàn gắn lại.

Mẹ cố nhận hết trách nhiệm về phần Mẹ vì đã vắng nhà quá nhiều, và cứ nói đi nói lại mãi, nhưng mình không thể để cho Mẹ lãnh đủ. Nếu một đứa nhỏ làm chuyện điên rồ nào đó, cũng như mình nó sẽ kiếm được cách để cúp cua và còn te tua hơn thế.

Thứ Bảy, 28 Tháng Tư

2 giờ 29 phút sáng

Bạn thân yêu,

Mình không ngủ được nữa, mà lại chẳng muốn trần trọc trên giường làm Mẹ thức giấc, nên mới nói chuyện với bạn đây.

Mẹ đã cùng mình chuyện trò suốt mấy tiếng đồng hồ, sau đó cả hai đi tắm, rồi Mẹ áp ủ mình trên giường Mẹ, như vẫn thường làm khi mình còn nhỏ xíu. Mình cảm thấy quá bé nhỏ và được che chở khiến tất cả những cái gì gì khác dường như đều không có thật. Mẹ hát cho mình nghe: - “Meo meo meo! Mẹ bảo mèo con này, meo meo meo nghĩa là mẹ yêu con lắm, nhắm mắt lại, và ngủ đi con!”

Và lúc Mẹ đã chuyển hết sang chó, cừu rồi tới chuột và ong, mình tưởng đã lạc vào vùng đất của các bé nhí rồi chứ. Nó làm cho mình thoải mái vô cùng, hợp ý với mình quá chừng. Ước gì mình được ở lại đó mãi mãi, nhưng tất cả vẫn ở nơi đây. Giữa đêm dài thức trắng và tự hỏi mình là đứa quái nào... sẽ tới chỗ quái nào... và có bao giờ trời sáng lại hay không.

7 giờ rưỡi sáng

Mẹ thức giấc lúc 7 giờ, ngay sau khi mình ngủ. Mẹ nựng nịu mình, gọi mình là cô bé “đăng trí yêu quý” của Mẹ, và nói suốt đêm Mẹ đã vạch kế hoạch cho hai mẹ con bỏ lại sau lưng thế giới cũ rồi bay vun vút tới miền biển xanh hoang vu xa xăm trong một chuyến phiêu lưu dị thường. Mẹ đã cho mình đứng nửa tiếng để mặc quần áo và sắp xếp hành lý gồm mấy cái quần soọc, áo tắm và áo thun, bởi vậy mình nghĩ nên sẵn sàng khởi hành thôi. Nghe cũng vui vui một tí chút. Mẹ làm được rất nhiều khi Mẹ cố thử... không phải, khi mình để cho mẹ làm.

9 giờ đêm

Mình không hề nghĩ rằng Mẹ thực hiện một cuộc phiêu lưu điên điên khùng khùng cho cả hai mẹ con. Đầu tiên Mẹ gọi cho mẹ của El, nhờ bác ấy xin phép cho mình nghỉ học một vài ngày. Sau đó hai mẹ con tới văn phòng của Mẹ, Mẹ nói với họ sẽ đi vắng vài hôm và không có cách nào liên lạc với Mẹ được vì chính Mẹ cũng chẳng biết sẽ đi đâu nữa. Ba giờ sau hai mẹ con đã đến bãi biển Azule. Buồn cười ghê, mẹ và mình cứ đi hết khách sạn và mô ten này sang nơi khác mà chẳng gặp may. Cuối cùng, ngay lúc hai mẹ con bắt đầu nghĩ mình phải ngủ trong xe hơi, thì tìm thấy một ngôi nhà nhỏ cũ kỹ xiêu vẹo đổ nát trên bãi biển, nơi cửa sổ treo bảng PHÒNG CHO THUÊ. Trông nó thật ma quái, gần giống như nhà của mụ phù thủy trong truyện cổ tích Hansel và Gretel, nhưng nó lại nằm trên triền dốc cồn cát hoang sơ lộng gió, nên mẹ và mình quyết định thuê phòng đó.

Sau hai tiếng đồng hồ ra biển đùa với sóng và thủy triều, Mẹ và mình đã chọn mua hai cái bánh hăm bơ bơ rồi quay trở lại nhà trọ nhỏ bé xoàng xĩnh như trong cổ tích. Mình vô buông tắm để bơi một ít và dơ lin lên môi, và một con chuột nhắt hé nhìn ra khi mình mở cái tủ thuốc cũ kỹ ọp ẹp. Nó bị bắt ngờ cũng như mình vậy, và trong một giây mình và nó chỉ trở mắt nhìn nhau, mới đầu vì sợ sệt, rồi ngạc nhiên, và rồi thích thú. Ít ra là thích thú đối với mình. Có lẽ sau đó nó đã bỏ chạy vào hang hốc ở đâu đó rồi lên cơn đau tim, nhưng mình không nghĩ vậy. Đêm nay mình sẽ chờ ra cho nó ít mẩu bánh vụn và có lẽ mình có thể kết thân với nó. Mình thích nó. Trước đây mình chưa lần nào nhìn thấy một con chuột

sống thật sự mũi kề sát mũi... Nó thật dễ thương và mình đặt tên cho nó là MICKEY... đúng y nguyên bản, há?

7. Chương 7

Chúa Nhật, 29 Tháng Tư

7 giờ 32 phút sáng

Mẹ hơi bực mình một tẹo; Mẹ cố không để lộ ra, nhưng hình như đêm qua Mickey đã rủ rê thêm mấy bạn của nó vô buồng tắm để ăn tiệc với phần hăm bơ gơ mình chữa lại. Tụi nó xơi bánh sạch sẽ; rồi tất cả đều bỏ lại trên sàn. Mẹ chẳng vui thích gì khi đi chân không lại đạp nhảm chúng. Mình thì thích lắm! Mình cười bò lăn ra sàn, chuyện tụi nó tức cười thôi, vì nói thật mình chẳng hề nghĩ còn cười được nữa.

Mình nhớ lại cách đây hai ngày mình đã cố cười. lẽ nào lại là hai ngày sao? Dường như hai năm. Sao cũng được, mình nhớ đã đứng trước gương và cố mỉm cười, và chỉ nở ra nét nhăn nhó nhếch nhếch. Đó chỉ là lời cáo lỗi thật thâm thương của một nụ cười, và mình cố cố gắng hơn cũng chẳng thể làm cho nó khác hơn. Mình sẽ cười mãi thôi, mỗi khi nghĩ tới chuyện mẹ suýt trượt chân vì cái cửa chêm nhẹp nhóp nháp mà lũ chuột nhất để rơi rớt lại.

Mới đầu Mẹ tính rời bỏ nơi đây, nhưng rồi Mẹ lại thấy được khía cạnh vui vẻ và buồn cười của chuyện đó, và cả hai lẫn lộn trên giường mà cười sằng sặc hết như đang kêu khóc vậy. Khi bò dậy, Mẹ bắt mình phải hứa sắp tới hai mẹ con sẽ dọn tiệc cho Mickey và các bạn nó thật gọn ghẽ trên bậc thềm nhỏ trước cửa, hướng ra bãi biển. Ban đầu mình không chịu, nói mình sẽ dọn dọn bữa ở nơi tổ ấm của tụi nó. Sau đó mình đầu dụ, mình là đứa ngoan ngoãn biết điều... uừmmmm. Mình tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình rắc vụn bánh lên giường Mẹ... Mình không thể làm chuyện đó... hay là có thể? Không thể làm nếu muốn ở lại nơi bãi biển, không thể nào như thế được.

Thứ Ba, 1 Tháng Năm

6 giờ sáng

Mình không tin rằng bốn ngày đã trôi qua nhanh như thế.

Ngày đầu tiên ở đây Mẹ và mình thấy mấy cô gái đan giỏ bằng rong biển. Họ chỉ cho cách làm, và hai mẹ con đã làm những món quà tặng nhỏ quý báu để đem về nhà. Trên vài cái mình còn kết thêm vỏ sò, sao biển với những thứ kì cục nữa, và chúng thật đẹp mặc dù quả là có hơi hám thật. các cô ấy nói mùi tanh rồi cũng sẽ bay đi hết.

Hai mẹ con thức dậy khi bóng đêm đen bắt đầu di chuyển thành màu xám bay ngày, và sục sạo khắp các vực nhỏ do thủy triều tạo nên để tìm châu ngọc của biển. Mình và Mẹ thật sự cảm thấy như những khách phiêu lưu trong một thế giới mới. Mình hầu như chẳng hề nghĩ tới Collin... À, ít ra không phải lúc nào cũng nghĩ tới như hồi còn ở nhà.

Anh ấy... Thật rồi rầm khi nghĩ về ... hai đứa. Có phải anh ấy đã gọi cho mình cả triệu lần từ lúc mình ra đi? Hay là anh ta chỉ lợi dụng mình thôi? Những ý nghĩ tiêu cực xấu xí ời, hãy đi đi, chúng tao không có thì giờ, và không có chỗ cho chúng mày ở đây! Ngôi nhà này tuy bé bỏng nhưng thần kỳ lắm đó nha!

Mẹ con mình đã chất giỏ đan phủ kín cả tủ thuốc và cái bệ để chậu trong buồng tắm. Mẹ chỉ sợ mỗi một điều là Mickey và lũ bạn buộc lòng phải chất đầy quà tặng của chúng vô đó.

11 giờ 39 phút trưa

Ôi, mình chẳng muốn rời xa nơi này. Mình muốn ở lại đây mãi mãi. Chỉ có Mẹ và mình, với cát, mặt trời và đàn hải âu... với Mickey và cả băng nhóm của nó nữa. Mình sẽ nhớ chúng lắm! Thật sự thương nhớ chúng! Hai mẹ con không trông thấy chúng, nhưng biết chắc chúng có mặt ở đây. Như thế nào à? “Của quý” chúng để lại trên sàn nhà ấy, nhớ không? Có lẽ khi nào về nhà mình sẽ xin Mẹ mua cho mình một con vật cưng. Một chú chuột? Một con chuột sa mạc? Một con mèo.. một con chó... một con ngựa... một con voi? Có lẽ

mình nên bắt đầu xin một con voi, để rồi mẹ sẽ thử phào nhẹ nhõm vì cuối cùng bắt được mình chấp nhận một con mèo hay một con gerbil (*). Ranh mãnh quá đó nha, đúng không? Không đâu.

(*) : thuộc loài gặm nhấm, giống như con chuột ở sa mạc, có hai chân sau dài hơn hai chân trước

10 giờ 40 phút đêm

Mẹ con mình đã về nhà, và nhà lại vẫn là NHÀ! Mình cảm thấy nhẹ nhõm quá. Trong thâm tâm mình sợ nó sẽ luôn luôn chất đầy hình ảnh của... ai thì bạn biết rồi... làm cái gì tự bạn biết rồi. Anh ta không tồn tại, không còn nữa. Tất cả là một cơn ác mộng đen tối, kinh khiếp, nhạt nhòa, và rốt cuộc rồi sẽ mất đi, cũng như những cơn ác mộng hồi mình còn nhỏ xíu... Cầu mong như vậy.

Thứ Tư, 2 Tháng Năm

7 giờ 1 phút tối

El, Red và Dorie đều vui quáaaaaa sá là vui khi gặp lại mình. Tụi mình tới khu bán hàng lúc tan trường và ngắm nghía tất cả các món muốn mua mà không đủ tiền. Cuối cùng, sau ba tiếng đồng hồ mình đã mua một cái áo len cánh nhỏ xíu để mặc khi có dịp cùng Mẹ đi biển lần sau. Mình hy vọng sẽ tới chính bãi biển đó và cũng chính căn nhà nhỏ đó.

9 giờ 14 phút đêm

Mình đang làm một bài toán thì hình ảnh Mẹ với mình đang cố làm bài tập cho về nhà của mình trong căn nhà nhỏ ọp ẹp ngoài biển bất thành lình chui tọt vô đầu mình.

Mẹ thật sự cố gắng, có lẽ cố gắng cật lực còn hơn cả mình nữa, nhưng chẳng một ai làm được cả. Mình phát bực, và nói là giống như học ngoại ngữ vậy. Mẹ bảo thậm chí còn tệ hơn vậy nữa. Y như bảo em bé tí tẹo đọc chữ, mình nói giống như cố làm ra vàng từ rơm như trong truyện Rumpelstilkin, còn Mẹ thì bảo giống như lôi một cái túi từ lỗ tai con heo. Cả hai đều bỏ cuộc và cười to vì không một ai hiểu nổi điều đó có nghĩa gì, mặc dù cả Mẹ lẫn mình đều đã nghe bà ngoại Mamie nói câu đó cả triệu lần rồi. Mình sẽ nhớ mãi cái ngày hôm đó. Đó là một kỷ niệm đẹp.

Một lần nọ khi Ba Mẹ cùng mình đeo ba lô đi trong Thung Lũng Lớn, và mình ốm yếu quá tới nỗi đôi lúc hai người phải công mình đi, Ba đã nhìn lên những đỉnh cao lấp lánh chọc thẳng lên bầu trời óng ánh và bảo: “Chúng ta đang làm nên kỷ niệm đây”.

Mình tự hỏi có bao giờ Mẹ cũng nhớ lại chuyện ngày xưa như mình hay không.

Thứ Bảy, 5 Tháng Năm

8 giờ 10 phút sáng

Bồ Tào ơi,

Như Bồ đã biết, mình bắt đầu học thổi sáo từ tháng Hai, và tiến bộ rất nhanh tới nỗi hôm nay ông Miller cho mình chơi trong ban nhạc ở tiểu bang. Quả thật là hào hứng.

Tất cả các ban nhạc quanh vùng đều ngang tài ngang sức. Tụi mình chỉ đứng thứ năm thôi, nhưng cũng vui. Mình gặp rất nhiều bạn nhí trong vùng, và cùng Dorie kiểm điểm lại tất cả mọi thứ cần thiết. Tụi mình thấy cô đơn một tí xíu vì không có El và Red, nhưng tụi nó không một đứa nào vô được ban nhạc cả. Bồ đã biết chuyện rơi rớt này rồi phải không? Mình không tin được.... năm ngày nữa mình mười lăm tuổi rồi. Mình... Lái xa... Không lệ thuộc... Được tự do! Có thể đi đâu tùy thích, lúc nào mình muốn... tức là nếu lúc đó Mẹ cho mình dùng xe của Mẹ. Bốp! lại nổ quá à ghen cứng! Ừ nhỉ, sang năm lúc tựu trường mình vẫn mới mười lăm và vẫn còn học lớp cuối cấp hai mà.

8. Chương 8

Chúa Nhật, 6 Tháng Năm

Không có gì.

Thứ Hai, 7 Tháng Năm

Không có gì. Đời mình chỉ là một-cái-không-có-gì-tiếp-theo-một-cái-không-có-gì.

Thứ Ba, 8 Tháng Năm

Buồn quá đi thôi! Mình hỏi Mẹ sẽ làm cái gì đặc biệt để mừng sinh nhật mình, và Mẹ đáp để mẹ xem cái đã. Mình đã hỏi Hội bà Tám (Mẹ vẫn luôn gọi cho mình với Dorie là “Hội bà Tám”, đôi lúc còn gọi là “Hội bà Tám khờ khờ khúc khích”), để coi ngày 10 bọn nó có tính làm gì hay không, vẫn chẳng có đứa nào lưu tâm cả. Ủi chà! Chuyện gì đã xảy ra đến với tụi mình hả? Trước đây tụi mình vẫn là cặp song sinh Xiêm La (*) kia mà!

(*) : Siamese twins – hai trẻ sơ sinh dính vào nhau, thường có chung một cơ quan nội tạng.

Thứ Tư, 9 Tháng Năm

Lại một ngày buồn chán ở trường. Thậm chí chẳng có một đứa nào nhắc tới sinh nhật mình cả. Có lẽ tụi mình lớn rồi và sinh nhật chẳng còn quan trọng nữa; ít ra hình như sinh nhật mình là vậy đó.

Thứ Năm, 10 Tháng Năm

1 giờ 15 phút trưa

Mình có mấy đứa bạn kì cục ghê! Mình không nghĩ Mẹ hay đứa nào trong Hội bà Tám giữ được bí mật chỉ hai phút thôi, nhưng lần này họ đã làm thế! Họ đã làm vậy đó! Mình chaaaaaaa biết đâu mà lần cả.

Trước khi vào trường, Mẹ hỏi mình có muốn đi ăn tối ở một nơi tuyệt vời hay không, chỉ có hai mẹ con mà thôi. Nghe chẳng giống lễ lạt hay tiệc tùng lắm, nhưng có còn hơn không.

Mẹ còn đề nghị sau khi tan học sẽ đưa mình tới cửa hàng và mua cho mình một bộ đồ mới, một đề nghị tất nhiên mình chẳng thể nào từ chối... Mình đã mua một bộ quần áo dài màu trắng cực đẹp và một đôi giày đẹp “nhức nhối” luôn. Mình không thể nói với mẹ, nhưng mình cảm thấy chúng quá tuyệt diệu, chỉ để ra ngoài dùng bữa với Mẹ thì không hợp.

Hai mẹ con ăn tối sớm hơn thường lệ vì Mẹ nói 8 giờ sáng mai có một cuộc họp phải chuẩn bị. Ngoài ra Mẹ còn thấy trong người hơi mệt vì nhiễm lạnh. Trên đường về nhà Mẹ bảo vừa sức nhớ ra là El đã gọi tới, bảo rằng có một phần việc mà cô Collier dạy môn Khoa học đã quên không phân công cho mình khi hai mẹ con đi biến trở về nhà. Mình nghĩ việc đó chắc chẳng quan trọng lắm, nhưng Mẹ bảo là cũng có thể.

Mình chẳng muốn bước vào nhà El. Mình muốn nổi khùng với nó, vì nó đã không chịu làm gì với mình cả. Ngồi nhà tối thui, và trong phút chốc mình thấy ghen tị. Có lẽ nó đã đi chơi với mấy đứa khác, trong khi đáng ra nó phải đi với mình nếu nó thực sự là chiến hữu của mình. Chẳng có chiếc xe hơi nào quanh đó và chẳng có ánh sáng. Mình đã định không bấm chuông. Khi mình bấm chuông, El ra mở cửa và nói với vẻ lừ đừ:

- Ồ, tao có cái này cho mày ở trong, để trên bàn giấy đó.

Thậm chí nó chẳng thèm chào hỏi hay nói cái gì cả. Mình đang thật sự bắt đầu có những ý nghĩ tức giận nổ tung trong đầu thì đột nhiên tất cả đèn đóm bật lên sáng trưng và căn phòng muốn vỡ tung khi mọi người reo lớn: “CHÚC MỪNG SINH NHẬT NANCY!”

Mình sung sướng và ngạc nhiên quá chừng, đến nỗi suýt nữa... sớt ra quần. Sau đó mình và El ôm nhau, rồi red, Dorie và tất cả những đứa khác cũng cố ôm lấy mình. Thật cuồng cuồng nhiệt nhiệt và tuyệt diệu làm sao! Trò chơi đầu tiên là Ai Đi Đâu, và Lew với mình được xếp thành một đội. Có những cái bảng tương ứng với núi, suối, đại dương, vách đá, hẻm núi đại loại như vậy, để trong nhà và khắp quanh sân. Một nửa việc mình không làm được, và sau cùng Lew ẵm mình lên và rình qua đường vạch. Chúng mình đã thắng! Đúng ra chúng mình không bao giờ thắng được nếu như Lew không rình mình đi.

Kế tiếp Brian cố khiêng Trish , nhưng cả hai đều té lăn cù đèo! Thật vui nhộn. Sau đó đứa thì chơi bóng chuyền, đứa thì khiêu vũ, còn mình thì đánh bóng bàn với Lew. Trò này làm cho mình vui vì mình chơi khá tốt. Anh chàng phải thật sự tập trung để tránh bị mình đánh bại. Tạ ơn Chúa đã cho con cái bàn ping-pong trong phòng giải trí ở chung cư của chúng con.

Mình được một bữa vui chơi trên cả mức tuyệt vời. Lew hỏi mình có muốn gọi Mẹ và nói với mẹ là anh Mike, anh trai của bạn ấy sẽ đưa mình về không? Muốn không ấy hả? Muốn quá đi chứ!

Ngồi ở băng trước, giữa Lew và anh của bạn ấy thật sướng hết chỗ nói! Mình tưởng chừng sắp bay lên mây. Lew tiến mình tới tận cửa nhà và dịu dàng nói:

- Nancy, mình hy vọng bạn đã có một bữa tiệc mừng sinh nhật tuyệt vời, bởi vì mình thật lòng mong như vậy.

Mình chỉ muốn nhảy cẫng lên mà gào:

- Có, có, có. Cả đời mình chưa bao giờ có một bữa tiệc tuyệt diệu như vậy.

Nhưng tất nhiên mình đã không làm vậy; điều đó không xứng với TUỔI MƯỜI LĂM của mình.

Chúa Nhật, 13 Tháng Năm – Ngày của Mẹ

Một ngày đáng yêu, thiêng liêng biết bao! Mình có một bà mẹ tốt nhất trên đời.

Sau buổi lễ nhà thờ, chỉ có hai mẹ con cùng đi picnic và đi bộ đường dài với nhau suốt ngày. Mình vui sướng vì Mẹ là mẹ của mình.

Thứ Sáu, 18 Tháng Năm

Hàng ngày, Lew cùng ăn trưa với mình, El, Dorie và Red, và cùng về trên một chuyến xe buýt.

Hôm nay mình thật sự bối rối khi El nói nó nghĩ tụi mình nên cho bạn ấy gia nhập vào Hội bà Tám. Hình như bạn ấy chẳng thích lắm. Bạn chỉ nói với giọng kẻ cả rằng đó là một gợi ý thú vị. Bạn ấy nói với tụi mình gaggle nghĩa là một “bầy ngỗng hay một hội lắm mồm”, và bạn ấy có thể nhập hội nếu chúng mình cho bạn ấy là gander. Cả bọn đều đồng ý, như đã rành rẽ gaggle có nghĩa gì rồi, mà mình chắc chắn là chúng chẳng biết. Ngay mình cũng chẳng hiểu gander là cái gì cho tới lúc về nhà và tra từ đó trong từ điển. Đó là một con... ngỗng đực!!!

Thứ Bảy, 19 Tháng Năm

12 giờ 13 phút đêm

Đêm nay một nhóm trong hội tụi mình đi coi hát, ngoại trừ Lew và mình không đi. Chúng mình thả rong quanh thị trấn, trò chuyện và dừng lại tiệm Big Jack xơi hamburger. Bạn ấy ăn hành nên tụi mình cũng ăn hành mặc dù chẳng thích và lẽ ra đã không đụng tới một củ hành nào nếu mình đi cùng Hội bà Tám.

Lew đã là một phần của đời mình từ bao lâu không nhớ được. Nhà mình trước đây ở gần phố nhà bạn ấy trước khi ba mẹ ly dị mình. Mình muốn nói là ly dị nhau. Bây giờ bố mẹ bạn ấy cũng ly dị rồi.

Có một lối đi nhỏ dẫn tới phòng điện thoại trong góc ở đằng sau quán, chỗ ấy và không có ai qua lại nên chúng mình cứ ngồi trò chuyện mãi gần suốt cả buổi chiều phim. Thời gian trôi nhanh quá, mà tụi mình lại có nhiều điều cần nói. Mình quên mất chuyện Lew đã dạy mình cưỡi chiếc xe đạp ba bánh đầu tiên của mình, nhưng còn nhớ bạn ấy đã dạy mình chạy xe gắn máy hai bánh, và nói đi nói lại mãi là mình có thể chạy được sau khi đã té nhào, bị trầy đầu gối và cùi trỏ một trăm lần.

Lúc bọn mình lớn lên một chút, mình còn nhớ rõ rành rành mình đang ngồi trước thềm nhà xem bạn ấy phóng xe nhanh như gió vòng vèo ra hàng cây, băng qua lề đường và diễn những trò lăn bánh, rồi đủ kiểu gì gì đó thật quái chiêu. Thật sự mình đã nghĩ bạn ấy vĩ đại nhất đời. Còn nhớ hồi mới học lớp Một, chúng mình đã tính chuyện sẽ cưới nhau, nhưng mãi tới khi bạn ấy nhắc lại mình mới nói tới chuyện đó. Chúng mình cười và nhớ lại chuyện ông anh lớn của bạn ấy – giờ đây làm tài xế cho chúng mình. Đôi lúc anh ấy phải dắt chúng mình ra công viên để trông chừng, trong khi các bạn thân của anh ấy chơi banh. Anh ấy gọi chúng mình là con nít hư và đồ con heo... đôi lúc mình còn nghĩ chúng mình chẳng dám hót lẻo với mẹ anh

ấy, nhưng chúng mình chẳng để ý; chỉ bơi cát hay chơi cầu trượt, chân xuống trước hay đầu xuống trước, hoặc đầu trước chân sau.

Thật tức cười, hồi đó Lew cũng quan tâm chăm sóc mình y như bây giờ đang bắt đầu quan tâm chăm sóc vậy đó. Bạn ấy xúi mình thêm một trang giấy nữa vào đề án văn chương học đường... mình đã làm... và đúng như lời bạn ấy nói, mình đã đạt được bằng danh dự. Bạn ấy làm mình yên tâm lắm, và cuộc sống mình gần như đã trở lại bình thường.

Chúa Nhật, 20 Tháng Năm

5 giờ 6 phút chiều

Đêm qua mình vừa nói rằng cuộc sống đã trở lại bình thường. Hôm nay nó lại lộn tùng phèo rồi!

Có đoán được mình đã thấy ai bên bờ sông với Margie Muller không hả? Đoán đúng rồi. Là Collin! Mình muốn rượt theo, móc mắt hắn ta ra. Sẽ kết liễu cuộc đời hắn theo kiểu Arnold Schwarzenegger, có thể đập đầu hắn xuống lối đi trải sỏi cho phọt hết óc hắn ra, rồi dồn hết phần còn lại vô cái sọ trống rỗng đó. Trong ý nghĩ tiếp theo, mình muốn lấy hai tay chụp lấy Margie và ẵm nó bạy đi mất.

Margie nhỏ hơn mình hai tuổi, mới học tới lớp 7 và đã bỏ học một năm nay... Nó còn nhỏ quá. Chắc chắn Collin sẽ không... Nhưng một cái gì đó sâu, sâu thẳm bên trong lại mách bảo mình là hắn sẽ làm thế.

Ôi, cầu mong sao con nhỏ Margie mười ba tuổi kia sẽ không ngu si, nhẹ dạ cả tin như mình... Hay đã quá muộn rồi?

Mình tự hỏi có nên gọi cho mẹ Margie và nói cho bà ấy biết về Collin, hay nên gọi cho Margie? Liệu nó có tin mình hay không, hay chỉ nghĩ là mình điên khùng ghen tức? Dám lắm chứ? Giá như hồi trước có ai đó đã gọi cho mình (mình ngu ngốc quá cỡ) thật tình mình cũng chẳng tin một lời nói xấu nào về... ngay cả cái tên của hắn mình cũng không viết ra được. Nếu viết tên hắn ra, mình sẽ nôn ra giấy. Hay nôn cả vào bạn! Bạn đâu có đáng bị như vậy, phải không Nhật ký thân yêu! Giờ mình đang viết như một con khùng. Mình bị bệnh bao tử đúng nghĩa của nó vì thấy cái khoảng trắng buồn nôn sánh đôi cùng Margie, có vẻ bình thường và khăng khít lắm, ít ra là ở cái vẻ bề ngoài. Hay có lẽ là mình nhầm lẫn? Có lẽ mình chỉ bêu xấu hắn ta... hay cầu mong điều đó... hay là một cái gì... kỳ quái?... Có thể vậy không?... Dám lắm chứ!

Ồiiiiii, mình muốn bệnh quá rồi. Đã nhiều năm mình chưa từng lên cơn như vậy. Tốt hơn hết nên đi ngủ trước lúc qua đời, để mai rồi sẽ làm gì đó giúp cho Margie.

9. Chương 9

Thứ Ba, 22 Tháng Năm

3 giờ 1 phút chiều

Hai ngày đã trôi qua kể từ lúc mình gặp Margie và =*+*. Mẹ về tới nhà vừa kịp để đưa mình tới đường. Con suyễn làm cho mình gần như bị nghẹt thở. Mẹ dịu dàng làm sao, an ủi mình thật nhiều, và mình có muốn nói chuyện Mẹ cũng không cho mình nói đâu. Mà biết nói gì đây! Thật quá lạ lùng và sai lạc cả trong bộ óc ô nhiễm nặng. Mình gần như không đọc được những gì đã viết ra. Tốt hơn hết có lẽ nên trở về cái ổ ngủ quên một thời gian, ở đó êm ái và kín đáo, chẳng ai vào được mà mình cũng không thể nào ra. Khi nào khỏe lại, mình sẽ coi những đêm đen là bất hợp pháp.

Thứ mấy nhỉ? Đếch biết

Mấy ngày mấy đêm qua gối mình ướt đầm nước mắt. Nước mắt cho Margie. Nước mắt cho mình. Đã thấy ác mộng, ác mộng đêm và mặc cảm tội lỗi, tội lỗi.

Nỗi hoang mang hoảng sợ và cảm giác ô uế sẽ không chấm dứt. Mình có tội với Margie; có tội với cả chính mình nữa! Mình KHÔNG CHỊU ĐỰNG NỖI TỘI LỖI ĐÓ! Mình còn quá nhỏ. Còn yếu ớt mong manh quá. Mình còn quá nhỏ mà!

Mình hoàn toàn chẳng xứng đáng với tình bạn của những người tốt như Red, El và Dorie, nhất là tình bạn của Lew. Cha mẹ các bạn ấy sẽ không muốn mình đi với con họ. Mình biết mà!

Nếu mình là phụ huynh, mình cũng sẽ không muốn mình đi với mình nữa.

Thứ Bảy, 26 Tháng Năm

Thân xác mình vẫn bình thường, nhưng hình như mình chẳng thể nào giữ cho đầu óc hoạt động bình thường.

Mình không thể gột sạch ô nhiễm ra khỏi đầu óc. Nó làm cho mình mù mẫm, nó đầu độc mình, làm mình lụn bại! Mình chẳng muốn nghĩ tới nó, nhưng nó vẫn cứ quay mò mò hoài bên trong mình y như xi măng cát sỏi trong máy trộn. Mình thật sự đang mất liên lạc với thực tại. Mình sẽ không trả lời điện thoại, không nói chuyện với ai cả, và không gặp bất cứ ai, bất cứ ai!

Không thể nào để người ta nhìn và nghe thấy mình bị suy sụp cả thể xác lẫn tinh thần.

Mình có nghe nói về suy nhược thần kinh. Mình tự hỏi có phải là như thế này không? Chẳng thể nào đối mặt với đời được nữa. Mình chẳng muốn vậy đâu. Mình chỉ muốn chìm lỉm và trở thành một phần của khoảng không tăm tối giữa các hành tinh và các thiên hà. Mình muốn từng phân tử trong mình xoay vòng xuyên qua khoảng thời gian vô tận như những vật vô tri vô giác, chẳng có niềm vui, chẳng có buồn phiền, chẳng có khuynh hướng, chẳng có nỗi đau, chẳng có chẳng có gì hết, mình chẳng là gì cả!

Chúa Nhật, 27 Tháng Năm

MỘT PHÉP MÀU. Mình đang nằm trong phòng khách, lơ đãng ngó ra khoảng sân đằng trước qua khung cửa kính với nỗi kinh sợ đen tối ám ảnh, thì bỗng thấy có cái gì va đập vào kính. Giật mình kinh ngạc và tò mò, mình vội vàng nhào ra mở cửa. Một con chim non nhỏ xíu hoàn toàn bất lực, lông màu vàng pha cam tươi nằm song soài trên sàn. Nó vỗ đôi cánh mong manh chỉ một chút xíu thôi rồi nằm im lìm. Mình nhặt nó lên và nâng niu trong lòng bàn tay. Con vật bé bỏng mềm nhũn quá mức tưởng tượng, và mình cầu xin, mong mỗi nó còn thở được. Mình xoa ngón tay khắp lồng ngực bé nhỏ của nó theo cách đã được chỉ bảo ở CPR (*) áp dụng với các em bé, nhưng con chim còn quá, quá nhỏ.

Mình cố hà hơi cho nó. Sau cùng... chỉ ấn nhẹ ngực nó và cầu nguyện:

- Đừng chết, bé cưng ơi! Con cầu xin Chúa, xin đừng chọn nó chết!

Mình cúi xuống hôn lên cái đầu bé nhỏ mềm mại của chim:

- Hãy sống vì chị! Xin hãy sống... Chị cần em sống. Thật lòng, chân thành, tha thiết chị cần có em, bé cưng à.

Đúng ngay lúc đó con chim non mở đôi mắt nhỏ tí xíu nhìn thẳng vào mắt mình như thể nó hiểu lời mình đang nói. Nó không cử động nhưng mình cảm thấy tim nó đang đập trong cái hình hài bé bỏng. Nó nằm nhũn ra bất động khiến mình nghĩ nó cũng cần mình như mình rất cần có nó vậy.

Mẹ tới sau lưng mình, và khi thấy cục cưng bé nhỏ của mình động đậy, mẹ thì thào bảo sẽ xuống kho lấy cái lồng để trong góc nhà mà từ lâu nay không ai dùng đến.

(*) Cardio pulmonary resuscitation : cấp cứu cho người ngưng tim ngưng thở

Thứ Hai, 28 Tháng Năm

7 giờ sáng

Vinh danh Thiên Chúa trên trời! Y như nhà mình mới sinh em bé vậy đó. Mẹ gọi cho cô thư ký của Mẹ, báo là sẽ tới trễ, và nói Mẹ sẽ xin phép cho mình vào học trễ rồi sẽ đưa mình tới trường.

Hai mẹ con lẳng xăng cổ lót một cái tổ nhỏ có đủ thứ, và một chén nước nhỏ cho chim chờ tới khi cửa hiện bán đồ dùng cho thú cưng mở cửa.

Mình đang ngồi đây ngắm em bé trong ngôi nhà mới, trông nó có vẻ hoàn toàn vui sướng và mãn nguyện. Ôi, cục cưng của ta! Mình chỉ mong nó vỗ cánh và tìm cách cố thoát ra ngoài. Nó là phép màu cho mình. Một điều gì đó trong thâm tâm lời mình trôi về dĩ vãng và đắm chìm tổng cuộc gặp gỡ rác rưởi với Collin... Nhưng mình sẽ không để nó lôi kéo mình đâu!

Không! Không bao giờ!

Đáng đời mi chưa, cái con đần kia! Đầu óc mi để đâu rồi hả? Tìm để đâu hả? Mất để đâu? Tại để đâu rồi hả? Mi đã vẽ vờ ra đủ điều tốt đẹp trên đời, rồi chỉ tập trung vào những chuyện xấu xa thôi. Tha hồ mà buồn nhé! Đời giả dối thì nhỏ toẹt nó đi! Nếu con chim nhỏ yếu ớt mong manh này còn cố sức tìm sự sống sau khi bị bầm dập nát bét, thì mi cũng phải gắng gượng chứ.

7 giờ 26 phút tối

Mẹ và mình đặt tên cho báu vật từ trên trời rơi xuống là Imperical.

Sẽ chẳng có ai ngoài hai mẹ con mình biết cái tên này thực sự tượng trưng cho cái gì. Thật đặc biệt khi được cùng chia sẻ với Mẹ một điều bí mật. Điều màu nhiệm bé nhỏ của hai mẹ con! Mẹ nói Imperical có nghĩa là: Uy nghi! Tôn nghiêm! Tuyệt cú mèo!

Có phải ma xui quỷ khiến hay chẳng mà cái tên Imperical lại có cái ý nghĩa mà mình đặc biệt yêu thích nhất, là tuyệt diệu và tuyệt chiêu chứ?

Thứ Ba, 29 Tháng Năm

Khi vui thì thời gian trôi qua thật nhanh. Mình biết đó là một câu nói cũ rích và ngốc nghếch, nhưng nó lại nói đúng sự thật.

Phải đi đây. Một đứa trong Hội bà Tám đang đợi máy, Mẹ vừa gọi mình.

Thứ Tư, 30 Tháng Năm

3 giờ 55 phút chiều

Ôi, lòng ta nặng trĩu! Hôm nay gặp Margie ở trường. Nhìn những bước chân nặng nề và dáng điệu liêu xiêu của nó, rõ ràng là Collin đã làm nó rồi, và cũng vứt nó vào sọt rác rồi. Mình muốn rủ mọi người đi tìm hẩn và thiến hẩn cho hẩn... Nhưng bất kể có mặc ảm tội lỗi vì những gì xảy đến với mình và Margie, mình thề quyết định sẽ già từ dĩ vãng và hướng về phía trước.

10 giờ rưỡi đêm

Hy vọng Margie không mất nhiều thời gian như mình để thoát khỏi vũng lầy của nó. Mình tự hỏi nói với nó có ích gì không. Có lẽ mình sẽ nói.

Thứ Tư, 6 Tháng Sáu

Nghỉ học. Tha hồ mà chơi!

Thứ Năm, 7 Tháng Sáu

Ba mẹ Red đưa cả Hội bà Tám tới ca bin của bán Bill nó trên mặt hồ để ăn mừng. Mình đã nói là ca bin hả? Năm phòng ngủ và một phòng khách ngó ra mặt hồ đầy nhá. Ngôi nhà lớn bằng cả một cái sân banh. À, có lẽ không lớn đến thế, nhưng trông nó xinh xắn lắm, và chưa bao giờ mình được vui thích như vậy.

Ba Red hướng dẫn Lew cách phụ ông ấy chèo thuyền, còn đám con gái tụi mình thì chỉ biết túm năm tụm ba mà tán gẫu thôi. Nơi đây đẹp không tưởng tượng nổi. Rừng thông cao cao làm cho hồ nước đầy nét trữ tình. Mình nghĩ nếu được chọn sống ở nơi nào mình muốn, đó sẽ là một nơi như vậy. Có lẽ mình sẽ về hưu và viết văn hay vẽ tranh. Ủ, mình sẽ về như mẹ mình và Di Thelma. Di tài tình tới nỗi chỉ nhìn qua một lượt cái gì đó, và nhiều tháng sau có thể vẽ lại đúng từng chi tiết nhỏ nhất.

Mùa hè năm nọ hai mẹ con đã ở suốt cả tuần nơi trại chăn nuôi của dì tặn Idaho. Dì dạy mình nhiều điều rất tuyệt, như xem những bông hoa nhỏ xíu xiu mà mình chưa biết tên đang lẩn khuất dưới đám cỏ dại. Những bông hoa bé tí mong manh và hoàn hảo tới mức khiến mình tưởng chừng đang trong Những cuộc phiêu lưu của Gulliver, mình là người khổng lồ còn chúng thì có kích thước của những bông hoa bình thường.

Di Thelma bắt mình ghi vào bộ nhớ hình dáng từng bông hoa và mọi thứ để sau đó mô tả lại cho di từng chi tiết nhỏ nhất. Di còn dạy mình vẽ tranh từ ký ức cũng như trong đời thực, và đó là một kinh nghiệm không thực tế. Ước gì mình sớm được trở lại nhà Di Thelma lần nữa.

Lũ bạn mình đang bơi lội, chèo thuyền và chơi bóng chuyền trên bãi cát, đi bộ đường dài, còn mình chỉ thích nằm phơi nắng ở đây cùng Rover và Rochky là hai con chó cưng của nhà này. Chúng yêu mến mình, liếm láp mình và cố lôi kéo mình tới nằm dưới bóng mát với chúng. Chúng không nhận thấy mình cần ánh nắng vì mình không có chiếc áo choàng lông xám đẹp để như chúng.

10. Chương 10

Chúa Nhật, 10 Tháng Sáu

5 giờ rưỡi sáng

Hôm qua sau bữa ăn tối, Lew cùng mình đi dạo mát một quãng xa. Chúng mình ngồi trên một tảng đá nhìn ra mặt hồ, ngắm mặt trời lặn và nói về những ước mơ tương lai. Lew già trước tuổi và khôn ngoan quá. Có lẽ tại vì ba mẹ bạn ấy đều dạy đại học, và bạn ấy có hai anh lớn. Kyle đang học cao đẳng, còn Mike là người trông trẻ của chúng mình khi xưa thì đang học năm cuối bậc trung học. Mình nghĩ ở nhà họ nói chuyện hầu như là chuyện người lớn.

Dù sau cũng vui khi nghĩ tới chuyện mình sẽ làm nghề gì, ở đâu: sau khi ra trường, sau khi tốt nghiệp cao đẳng, sai khi lập gia đình. Lew có ý định trở thành một nhà vi sinh vật học. Bác của bạn ấy là một nhà vi sinh vật học, và bạn ấy đã làm việc với ông trong phòng thí nghiệm từ hồi còn rất nhỏ. Các mầm bệnh, vi rút và vi khuẩn làm bạn ấy hứng thú lắm. Chúng giống như con người chứ chẳng phải sâu bọ.

Mình chẳng biết mình muốn làm nghề gì nữa, nhưng bạn ấy thuyết phục mình nên nghĩ tới chuyện đó ngay bây giờ. Như vậy sẽ đảm bảo về mặt nghề nghiệp, chứ không chỉ là chuyện tìm việc làm. Nói thật với bồ nha, mãi tới lúc bạn ấy giải thích hầu hết các công việc không cho “người ta” một hướng phát triển tương lai, mình mới hiểu được sự khác biệt giữa nghề nghiệp và việc làm.

Đôi khi bạn ấy nói “người ta” thay cho từ “bạn”. Với bạn ấy nói vậy nghe cũng được, nhưng mình thì thấy kỳ kỳ làm sao ấy. Dù sao nghề nghiệp cần sự tự động viên và định hướng, nhưng “người ta” có thể vươn lên cao hơn và tiến bộ nhanh hơn. Có để ý mình nói là người ta không, nhưng chỉ nói với bồ, chỉ với một mình bồ thôi nhé! À, nếu mình nhớ không lầm thì bạn ấy.... hay xưng hô “người ta” với gia đình lắm.

Khi nghĩ tới điều đó, mình đã quyết định sẽ cùng vào ngành y. Chỉ có điều chưa rõ là mình muốn là y tá hay bác sĩ, hoặc làm một công việc gì đó trong phòng xét nghiệm. Mình nghĩ có lẽ trở thành bác sĩ mất thời gian quá lâu vì chắc chắn mình phải làm mẹ, nhưng làm bác sĩ nhi khoa rồi sau đó làm mẹ chẳng phải tuyệt vời nhất hay sao? Lew và mình, cả hai đều muốn làm cha mẹ. Bạn ấy muốn có hai hay bốn đứa con. Bạn nói gia đình đông con mới tốt vì đỡ dần được cho nhau. Lew kể chuyện ba mẹ bạn ấy ly dị và các anh của bạn đã giúp đỡ bạn vượt qua như thế nào. Còn mình thì khóc và mong được như bạn ấy khi bal y dị hai mẹ con mình.

Quả thật mình rất ngạc nhiên khi biết ba mẹ Lew đã cắt đứt. Dường như họ luôn quá lý tưởng đối với mình. Mình nhớ hồi di Mary Mack vừa làm quản gia vừa như một bà mẹ thứ hai, trong lúc ông bà, hay ông bà bác sĩ Fullmark cùng ra đi tới trường Đại học, có khi đi hai xe hơi, có khi đi một xe.

Lew nói bệnh MS(*) của mẹ bạn ấy thật sự nặng từ sau khi nhà mình dọn đi, và ba bạn không thể nào lo liệu nổi. Mình đau biết mẹ bạn ấy bị MS, như khi bạn đề cập tới, mình nhớ là bà thường xuyên đi hơi cà nhắc và một tay giống như bị xụi.

Mẹ chia tay Ba khi Ba gặp cô Shelly. Mẹ chẳng hề nói tới chuyện đó, và Ba cũng chẳng ở với cô Shelly được lâu. Ai mà hiểu nổi người lớn và những trò ngu ngốc, điên rồ, thiếu suy nghĩ và làm tổn thương mà đôi lúc họ vẫn gây ra cho nhau kia chứ?!

Lew và mình nói về mặc cảm tội lỗi của chúng mình sau khi gia đình ly tán. Lew bảo trước đây bạn ấy thường nghĩ hàng giờ tự hỏi nếu như mình lễ phép hơn, trưởng thành hơn, biết suy nghĩ và hữu ích hơn, ít cãi cọ và mè nheo với các anh, liệu có giúp ích được gì không? Mình bảo vẫn luôn tự hỏi giá như mình chùi sạch phòng mình và sẵn sóc cho con mèo Cat-sup tốt hơn, để ba mẹ khỏi phải làm và không cộc cằn, đại loại vậy, liệu có giúp họ ở lại với nhau không? Chúng mình kết luận có lẽ là không. Cả hai đứa đều biết là chúng mình sẽ, nhất định không bao giờ ly dị một khi đã kết hôn. Các bậc cha mẹ hình như chẳng nhận thức được rằng khi họ ly dị nhau, thì họ cũng ly dị cả con cái của mình nữa.

Mình vừa tra từ điển cái từ “ly hôn”. Từ ấy có nghĩa là “sự chia rẽ, hoàn toàn cách ly; đường ai nấy đi; tan đàn sẻ nghé, bất hòa; tự tổng khứ mình đi”. Không có gì đáng ngạc nhiên cả, lũ trẻ con tui mình luôn có cảm giác rất tệ khi ly dị một người hay cả hai cha mẹ mình. “Tự tổng khứ mình đi”. Có phải bọn mình ly hôn một hay cả hai người khi họ ly hôn nhau hay không? Nhưng chắc điều đó chẳng quan trọng, bởi vì dù sao chúng mình cũng không thể nào bị tổn thương hay rối lòng hơn nữa.

(*)MS: chữ viết tắt của bệnh xơ cứng nhiều chỗ (multi sclerosis), là bệnh mãn tính không đoán trước được của hệ thần kinh trung ương, thường tiến triển dần, tấn công và hủy hoại ô não và tủy sống, gâ ra nhiều mức độ từ mất trí nhớ, đi đứng khó khăn, bại liệt đến mù lòa.

3 giờ 10 phút chiều

Bác Bill (bây giờ mọi người đều gọi bác của Red là “Bác”) tổ chức lễ cầu kinh tại nhà. Mình chẳng biết bồ - mình muốn nói là “người ta” – có thể hay không. Thật là tốt đẹp, thiêng liêng và tôn nghiêm. Red chơi đàn dương cầm còn Bác Bill thì xướng từng câu cho tui mình. Đó gần như là những lời cầu kinh theo tiếng nhạc, tất cả cùng nhau hát lên từ nơi sâu thẳm nhất của lòng mình, khiến mình cảm thấy thật tốt lành khi mọi người đều tin Chúa. Trước đây mình chưa từng biến đức tin đó thành những suy nghĩ chín chắn, nhưng bây giờ thì đúng vậy.

Để rao giảng, bác Bill lấy một chai nước rồi rót vào đó một ít mực đen, đại loại như vậy. Khi bác ấy nhỏ vào từng giọt từng giọt, chai nước mỗi lúc một đen bẩn hơn. Cuối cùng bác nói điều đó cũng giống như phạm tội; mỗi khi chúng a nói dối, lừa đảo hay ăn trộm, hoặc làm điều gì vô đạo đức hay xấu xa thù cũng có thêm một ít vết đen len lõi vào tâm hồn. Sau đó bác đem ra một lọ thuốc tẩy và bảo sự ăn năn sám hối đưa vào đời rất giống như thuốc tẩy. Nó sẽ giúp tâm hồn chúng ta trong sáng và thanh sạch trở lại. Rồi tất cả thảo luận về khái niệm đó và quyết định mỗi đứa đi loanh quanh đâu đó cũng đem theo một cái chai sám hối nhỏ, lúc nào cũng phải mang theo trong mình, bởi vì bọn mình cần đến nó! Nhất là mình đây!

Bọn mình quyết định thời gian còn lại trong ngày, khi ngã dúi vào người ai hay làm điều gì ngu si, thô bạo, bất cần... thay vì “Xin lỗi”, tui mình sẽ nói: “Mình ăn năn sám hối vì hành động đó. Bạn có tha thứ cho mình không?” Thật khi cho El không biết phải làm sao khi Red đóng sập cửa nhắm ngón tay nó... nhưng cuối cùng nó đã tha thứ. Điều đó đã thêm một ý nghĩa mới cho sự ăn năn và tha thứ. Bây giờ thì có ý nghĩa rồi. Và mình đã cảm nhận MỘT NGÀY TRỌN VẸN THẬT HẠNH PHÚC, TỐT ĐẸP HƠN BAO GIỜ HẾT.

Chúng mình kết thúc buổi cầu kinh với bài hát “Lòng vui khiến cả nhà hạnh phúc”, và mình nghĩ sẽ tuyệt vời biết bao nếu cả bọn mình nhà nào nhà nấy đều vui vẻ hạnh phúc như nhà bác Bill và Lorna. Khắp nhà họ treo đầy những bức hình của các con đã lớn và các cháu của họ; họ cưới nhau đã được năm mươi ba năm rồi. Bạn có tưởng tượng nổi loại tin vui khiến cả nhà hạnh phúc kiểu này không?

7 giờ 26 phút tối

Khi Lew cùng mình tới ngồi trên bậc thềm ngôi nhà nổi, trăng sáng vàng vạc treo lơ lửng trên mặt hồ. Vầng trăng in bóng xuống lòng hồ sáng rõ trên cao kia, và Lew đứng nhòm người lên nhìn chỉ để phân biệt cho chắc chắn.

Bạn ấy muốn ra bãi cát vui đùa với mấy con chó, chúng đang quấy rối hai đứa mình vì muốn vui chơi, tha những cái que tới cho chúng mình ném, đại loại như tể, nhưng mình chẳng muốn vậy. Mình chỉ muốn ngồi lẩn vào ánh trăng, vào hương thơm ngan ngát và tiếng xào xạc lạ lùng, phảng phất từ trên một cái tổ chim. Có lần bọn mình đã gặp từ “phảng phất” trong khi viết chính tả, và đây là lần đầu tiên trong đời mình có dịp dùng tới nó. Hồi đó mình tưởng đó là một từ ngốc nghếch, nhưng nó thật sự là một từ đẹp đẽ, êm ái và

du dương. Lew chạy chơi với mấy con chó, còn mình thì đi lên nhà để viết, nhưng chắc mình sẽ xuống lại. Tối đây kết thúc một ngày lễ Sabbath tốt đẹp. Theo cách thức thường lệ của chúng.

Bây giờ thì tạm biệt nhé! Hy vọng Lew vẫn còn đó.

11 giờ 13 phút đêm

Xa tí tận phía bờ bắc, mình vẫn có thể nghe tiếng Lew cười và chó sủa. Mình vui vì bạn ấy vẫn vắng bóng, tới nỗi con tim mình cứ “phẳng phất” trong lồng ngực. Bỏ không thích cái từ đó hả?

Bạn ấy ngạc nhiên khi thấy mình vẫn ngồi ở chỗ bạn ấy đã bỏ mình mà đi, và bạn với cả hai chú cẩu phục xuống xung quanh mình. Tất cả thở hổn hển, và nửa người trên ướt sũng vì lội nước. Một chú cẩu đứng lên vẩy nước cả vào mình. Mình nghiêng mình tránh những tia nước rào rào thì lại ngã vào vòng tay của Lew. Bạn ấy giữ chặt mình để cẩu ta tha hồ vẩy nước nhiều hơn... Chúng mình cười trong tích tắc, rồi Lew rướn người tới hôn mình. Ôi, ngọt ngào, dịu dàng và êm ái làm sao, cảm giác này mình chưa từng trải qua bao giờ, như thể mình đang trên thiên đàng vậy. Một khoảnh khắc mê mẩn, rồi một ý nghĩ thoáng qua trong mình là bạn ấy thật ra chẳng biết hôn, và rồi ý nghĩ đó phẳng phất bay đi mất vào ánh trăng. Không đúng đâu! Collin mới không biết hôn. Vài phút sau chúng mình đứng dậy, tay trong tay, rảo bước về nhà...

Muốn nghe kể một bí mật tuyệt vời và thiêng liêng không hả Bồ tào ơi? Ngoài bồ ra, chưa bao giờ mình chia sẻ với bất cứ ai trên đời! Lần đầu tiên mình thật sự và chân thành yêu, thật lòng yêu một chàng trai. Mình...với tất cả tâm hồn và mãi mãi yêu chàng Lew Fullmark.

Bé Lew Fullmark Jr.

Bé Nancy Fullmark

Ôi, nghe tuyệt quá phải không?

... Trăng sáng quá tới nỗi gần như có thể đem nhật ký ra mà viết dưới ánh trăng. Mình sẽ làm vậy nếu như bác Bill không yêu cầu tội mình ban đêm đứng ra ngoài một mình vì quanh đây có rất nhiều thú dữ. Mình đã quên nhắc chuyện đó với Lew khi anh ấy chạy rông với mấy con chó. Mình mừng quá chừng vì chẳng có chuyện gì xảy đến với anh cả. Mình không biết sẽ làm gì nữa nếu lỡ có chuyện gì đó xảy đến với Lew. Anh ấy đã là một phần lớn nhất, sáng chói nhất của đời mình từ nay và mãi mãi về sau.

Chân thành,

Bà Nancy Fullmark

Không phải.

Trân trọng kính chào,

Bà Lewis K.Fullmark

11. Chương 11

THỨ HAI, 11 THÁNG SÁU

8 giờ 22 phút sáng

Có cái gì đó không ổn trong mình. Mình thấy lạnh buốt tới nỗi gần như không gắng gượng leo xuống giường được nữa. Có thể nghe thấy Hội bà Tám ra ngoài chạy và chơi bên bờ hồ. Lew và Bác Bill dựng lên cái xích đu bằng lốp xe hơi thật to. Trông có vẻ vui quá và nghe có vẻ vui quá khiến mình đang mệt đứt hơi nhưng thân xác mình lại không cho phép mình như vậy. Hy vọng không phải là mình đang suy sụp vì cái gì đó. Mình không thể! Bây giờ mình sẽ không bị bệnh đâu! Tạo hóa ơi, xin đừng, đừng mà, như vậy không công bằng đâu! Suốt cả đời mình đã bị dị ứng, suyễn và bệnh đường hô hấp rồi. Mình sẽ vui lòng bị những bệnh đó khi đã về tới nhà, nhưng xin đừng, đừng bị ở đây, đừng bị bây giờ!

Mình mặc quần áo vào chậm chạp y như một bà lão hết hơi, và làm những động tác tập hít thở nên thấy đỡ hơn một chút. Hy vọng Hội bà Tám sẽ không để ý. Sẽ ra sao nếu trông mình cũng tang như mình cảm thấy? Không, không, không thể như vậy. Gặp Lew mình sẽ thấy đỡ ngay thôi mà. Và đáp lại lời cầu xin, anh ấy kia kìa, đang đu trên xích đu như một thiên thần bay xuyên qua không trung.

Ôi, mình thấy đỡ thật rồi. Lạy Chúa, xin cảm ơn Người! Ôi, cảm ơn Người lắm lắm! Mình cũng muốn làm như vậy đó. Mình là Jane đây. Mình xuống với Tazan đây nè.

11 giờ 20 phút trưa

Xế chiều tại mình sẽ rời nơi đây về nhà. Mình chẳng hề muốn rời bỏ chốn này. Đây là nơi cuộc sống mình thật sự khởi đầu. Lew và mình vẫn hôn nhau bất cứ lúc nào có thể tránh né được Hội bà Tám. Đàng sau tảng đá lớn, lên tận gần mũi đất, bên ngoài đàng sau nhà thuyền, có một lần ngay trong đại sảnh nữa. Thường chỉ là cái mi nhẹ vào má, nhưng thích ới là thích!

Ngày ới, xin hãy dài, dài thêm đi! Đừng bao giờ kết thúc nhé!

THỨ BA, 12 THÁNG SÁU

12 giờ 1 phút đêm - ở nhà mình

Mình sẽ không bao giờ quên chuyến đi của hai đứa. Lew và mình cùng bơi ca nô đi chơi trước lúc bọn mình ra về. Nó dễ bị lật quá tới nỗi Bác Bill không cho phép hơn hai đứa cùng đi một lượt, và rồi chúng mình thật sự phải men theo gần bờ hồ.

Khi đã vượt khỏi mũi đất, cách xa nhà rồi, Lew dừng lại, rút mái chèo lên và nói với mình là một phần đời anh ấy, cũng lớn lao như anh đối với mình vậy. Mình tự hỏi đã bao giờ anh ấy viết là Ông và Bà Lewis Fullmark chưa, nhưng tất nhiên là mình không hỏi anh. Mình không nghĩ bọn con trai hay làm những việc ngốc nghếch như bọn con gái. Mình tự hỏi dù sao anh ấy cũng từng nghĩ tới chuyện đó chứ.

Anh ấy còn nhớ cả cái mặt dây chuyền CKH giống như chiếc nhẫn của mình. Bà mình đã cho lúc mình bảy tuổi, và sau khi Bà mất mình cảm thấy như Bà luôn gần gũi bên mình. Thậm chí Lew còn nhớ CKH thay cho ‘‘ CHOOSE KINDNESS & HONOR’’ Anh nói đã ganh tị vì mình có cái mặt dây chuyền đó và đã ao ước bà anh cũng cho anh một cái như vậy thay vì một cái... Anh có vẻ bối rối... trái tim bằng vàng nhỏ của bà cố anh, một mặt có lồng hình của bà cố, còn mặt kia là hình của anh, ‘‘chất xinh đẹp nhất’’ của bà.

Anh ấy cười khi khi, và mình cũng khi khi theo. Mình nói:

- Có thật anh là chất xinh cứng xinh đẹp nhất của bà cố không?

Anh ghì chặt lấy mình và hôn đánh chụt lên má:

- Không, chỉ là chuyện đùa trong gia đình, vì lúc anh sinh ra đời thì bà cố đã bị mù rồi.

Anh dõi mắt xa xăm nhìn về dĩ vãng:

- Anh nghĩ hai ông anh ngớ ngẩn đã tung tin đồn nhảm thôi.

Mình đắm đuối ngắm nhìn khuôn mặt của anh và nồng nhiệt thốt lên:

- Em chẳng nghĩ vậy đâu. Em biết là đúng vậy mà.

Mình tháo sợi dây chuyền có mặt CKH ra khỏi cổ và trao tặng anh:

- Em chưa từng quen ai tốt bụng và chính trực như anh.

Mắt Lew ươn ướt khi nhận lấy và nói:

- Em có chịu đeo cái mặt dây chuyền của anh hồi mới hai tuổi. Tóc anh trắng như bông gòn, quăn và mượt y hệt như tóc con gái vậy đó.

Mình rướn người lên để hôn Lew, và suýt tí nữa chúng mình làm lật cano. Cũng hơi sợ sợ như có ma ám khi anh cố giữ cho nó thăng bằng, nhưng chẳng hề để rơi mất cái mặt CKH.

Ôi, một ngày mới đẹp làm sao! Ngày đẹp nhất đời mình từ trước tới nay. KHỞI ĐẦU MỘT TƯƠNG LAI HUY HOÀNG HƠN CẢ NHỮNG GÌ NHÂN LOẠI TỪNG BIẾT ĐẾN TỪ THỜI KHAI THIÊN LẬP ĐỊA... CŨNG NHƯ TẤT CẢ NHỮNG SÁNG TẠO TRONG CỎI VÔ TẬN.

THỨ TƯ, 13 THÁNG SÁU

4 giờ 15 phút chiều

Mình bị bệnh rồi hay sao ấy, lúc nào cũng mệt mỏi bèo nhèo quá. Mình luôn phải gắng gượng, và lần đầu tiên trong đời mình vui vì Mẹ không cho mình đi ra ngoài nhiều về đêm trừ phi có việc gì đặc biệt.

THỨ NĂM, 5 THÁNG BẢY

8 giờ 1 phút tối

Mình không ngờ đã quá lâu không viết cho bố, nhật ký ơi vì bận quá, hạnh phúc quá và MỆT MỎI QUÁ! Nhưng mình sẽ không, không thể để cho ai biết mình phải khó nhọc thế nào mới trụ vững được, nhất là Mẹ, vì rồi đây hẳn Mẹ sẽ cho mình đi Arizona ở với Ba. Ngày 4 Tháng Bảy mình cảm thấy như pháo xịt ngồi trong lúc mọi người khác đều pháo nổ.

Hội bà Tám chúng mình luôn bám dính lấy nhau. Nhiều lúc tức muốn điên lên vì Lew và mình có quá ít thời gian tự do ở bên nhau, nhưng mình nghĩ như vậy cũng hay, vì năm nay cả Kelly Karson và Belinda Carter đều bị dính bầu. Nghe đâu Belinda đã phá rồi; còn mình thì ... ôi... , làm sao mà làm như vậy được! Con Kelly thì mình chẳng biết nó sẽ làm gì. Dù gì đi nữa cũng sẽ khó khăn vì nó mới mười lăm và Roger cũng vừa mười sáu thôi. Nghe đâu tụi nó vẫn dùng bao cao su. Ôi! Thấy mà ghê luôn!

Chỉ có một lần Lew và mình xấp lại gần nhau, sau đó anh ấy bắt mình hứa với Chúa, hoặc giữ gìn tới 17 tuổi mới bàn lại chuyện đó, hoặc hoàn toàn thôi không gặp nhau nữa. Mình sợ quá nên quyết không để cho anh ấy hay mình lạc lõng lẫn nữa. Mình không hề nào rời bỏ Lew. Mình không sống nổi nếu thiếu anh ấy trên đời.

Mình đã thôi không chơi trong ban nhạc nữa. Tuần vừa rồi tụi mình đã chơi trong cuộc diễu hành nhân dịp lễ kỷ niệm một trăm năm Big Pine; mình bị mệt và khó thở tới nỗi một nửa buổi mình chỉ chơi giả dờ. Có lẽ mình đã ôm đồm một việc quá sức mình. Dù sao mình cũng đã nói với ông Miller là mùa thu này mình sẽ phải chọn giữa việc học hành hay ban nhạc, và về lâu về dài mình nghĩ rời bỏ ban nhạc thì tốt cho mình hơn. Tạ Ôn Chúa, ông ấy đã đồng ý và mình như trút được một gánh nặng

Hy vọng mình sẽ không bắt đầu bị dị ứng và bệnh đường hô hấp nặng kinh khủng như hồi còn nhỏ xíu. Mình tưởng lớn lên thì sẽ vượt qua được bệnh tật, nhưng có lẽ chưa hết đâu, hoặc có lẽ mình chỉ kiệt sức thôi mà. Hy vọng là vậy.

THỨ NĂM, 19 THÁNG BẢY

9 giờ 43 phút đêm

Đã hai tuần rồi, và mình thấy hơi sờ sợ. Có cảm giác như cái gì đó đè nặng trong lồng ngực. Mình đã dùng hết thuốc, ăn uống điều độ, tập thể dục và chẳng hề bị stress gì cả. Thực tế là cuộc sống chưa bao giờ êm đềm và ngọt ngào như kem thế này. Mẹ và mình hiểu nhau nhiều hơn bao giờ hết, Mẹ conf cho Lew tới nhà vài buổi tối để kèm thêm môn Toán cho mình. Buồn cười ghê, mình đã thấy Mẹ phụ trách những đồ án xây dựng cao ốc trị giá cả triệu đô la mà chẳng hề bị vã mồ hôi, vậy mà Mẹ lại dốt Hình học hơn mình. Hè này mình cố nắm vững môn toán để mùa thu tới trở thành một học sinh trung học nghiêm chỉnh... Mình ước vậy!

12. Chương 12

THỨ BẢY, 21 THÁNG BẢY

Chiều

Một đám tụ mình đi chơi trò trượt nước. Cũng vui được một lúc, rồi mình thấy mẹ và ngồi một chỗ coi bọn nó chơi. Chẳng có đứa nào trong bọn nó bị mệt nhanh như mình cả. Mình cố giấu giếm, nói là đang “bị kẹt” và chỉ có vậy thôi, nhưng lại thấy còn tệ hơn thế nữa. Nhưng tất nhiên là không phải vậy! Mình chỉ bị hoang tưởng thôi mà! Lúc nào mình cũng nhỏ con hơn và yếu ớt hơn đám con gái cùng trang lứa.

Lew nói anh ấy thích mình vì mình không tinh nghịch y hệt con trai như Red. Anh nhắc lại chuyện ở trường lúc tụ mình đi đến hồ nước để làm đề tài về sinh học, anh đã công mình trở lại xe buýt. Điều quan trọng là mình xách những cái chai đựng đầy ếch. Mình nói với anh ấy mình đang lo công chuyện của mình... nhưng lúc đó mình thấy tức cười và bây giờ còn tức cười hơn.

THỨ TƯ, 15 THÁNG BẢY

5 giờ 59 phút chiều

Mẹ bảo trông mình xanh xao tiêu tụy quá nên đã hẹn với một bác sĩ mà không cho mình biết. BS. Talbert là người đã đỡ cho mẹ sinh ra mình; ông gõ gõ lên ngực mình, chích thuốc gì gì đó, rồi lại gõ mạnh và nghe thêm một chút, rồi cho mình mấy thứ sinh tố, dặn mình phải giảm bớt một vài sinh hoạt. Ông ấy còn bắt mình hứa sẽ ăn các thứ rau quả và uống sữa, vân vân... làm như mình còn là nhóc tí vậy đó. Mình hứa sẽ luôn làm cho bác sĩ và Mẹ vui lòng. Còn hơn thế nữa, mình sẽ làm bất cứ điều gì để cho chính mình có cảm giác thật sự tốt lành trở lại. Mình giống như là cái bóng đèn, trước đây 100w, giờ đây chỉ còn có 40, 50, có khi chỉ 5w thôi. Đó là cảm giác kỳ lạ mà mình đã không cố giải thích cho BS. Talbert. Hẳn là ông ấy không hiểu đâu. Thậm chí với mình cũng chẳng thật sự có ý nghĩa. Mình vẫn còn phát ra ánh sáng và gì gì đó, chẳng một ai khác lưu ý nhiều tới chuyện đó, nhưng mình thì có! Mình muốn sáng trở lại như cũ!

THỨ NĂM, 26 THÁNG BẢY

Nhật ký thân yêu ơi,

Mình cần nói chuyện với bồ. Thật sự cần thiết. Rất vui vì có Nhật ký đây rồi. Mình cần biết có chuyện gì không ổn. Mẹ đã rời thị trấn đi lo việc kinh doanh, và Lew đã tới tận nhà cùng học với mình. Yên tĩnh và tốt đẹp quá, chỉ có ba chúng mình, Lew, mình và Imperical. Mình kể cho Lew nghe về Imperical... À, không phải mọi chuyện về Imperical, chỉ những chuyện tốt đẹp mà thôi.

Học xong chúng mình ra khoảng sân trước, ăn bánh Oreos, uống sữa trong hộp giấy và căng mắt đếm những vì sao. Cả hai chúng mình cùng nằm trên đi văng, và trong lúc đếm sao hai đứa càng lúc càng bị cuốn hút cho tới khi chúng mình... chúng mình suýt tí nữa đã làm... Rồi Lew ngồi bật dậy và nổi cáu với mình đến mức mình tưởng anh ấy định quăng mình qua lan can hay làm gì đó. Nhưng Lew nói thật ra anh giận chính bản thân anh ấy nhiều hơn. Lew kéo mình đứng dậy, lôi ra khỏi căn hộ rồi xuống đường. Mình sợ quá nên nín thính, dù biết anh ấy sẽ không bao giờ làm chuyện tầm bậy...

Lặng lẽ, Lew rảo bước thật nhanh tới đường Quả Sồi rồi xuôi đường Mộc Lan, làm mình phải ráng chạy theo cho kịp. Lew nắm tay mình chặt quá đến đau nhói, nhưng mình chẳng dám nói gì cả.

Ở số 33 đường Mộc Lan có một nhà thờ lớn. Lew lôi mình vô trong. Mình thăm thì:

- Đây là nhà thờ của anh hả?

Anh thì thăm đáp lại:

- Không, không phải nhà thờ của anh hay của em. Đây là nhà thờ của Chúa.

Lew lôi mình theo lối đi chính giữa rồi đẩy mình quỳ sụp xuống một băng ghế cầu nguyện.

- Bây giờ em và anh phải thề trước Chúa rằng sẽ không...

Anh ấy không nói hết câu, nhưng mình đã hiểu. Và mình đã hứa. Đã hứa thật sự. Chân thành, với bản thân mình.

Lew im lặng suốt trên đường trở về căn hộ nhà mình. Đến trước cửa anh ấy dừng và lạnh lùng bảo:

- Chúng mình sẽ không gặp nhau trong ba tuần nữa.

Mình muốn khóc và quỳ sụp xuống Lew mà van xin, nhưng mình đã không làm vậy. Có lẽ mình là kẻ gây nên cơ sự. Mình thấy lẻ loi vô cùng và cảm giác bị bỏ rơi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình đã giải thích về... không, không bao giờ! Lew sẽ không bao giờ được biết về Collin.

Hy vọng là anh ấy nói ba tuần nữa chúng mình có thể gặp lại nhau.

Có đúng không nhỉ? Phải vậy thôi! Mình chẳng thể nào sống thiếu Lew. Mình không chịu đâu!

THỨ BẢY, 28 THÁNG BẢY

5 giờ 53 phút chiều

Lew gửi cho mình lá thư dài nhất, ngọt ngào nhất, nhét vào khe cửa khi mình trở về từ văn phòng của Mẹ, là nơi mình đang "đi làm" chút việc. Mình đã bị một nỗi đau sâu thẳm, thầm kín gần như không chịu đựng nổi vì anh ấy cứ tránh mặt mình hoài. Hẳn mình chẳng thể nào chịu được nếu anh "ao-xít" mình như vậy. Bị bầm dập một lần còn chịu được, chứ làm sao chịu nổi lần thứ hai. Dù sao lá thư cũng làm mình buồn kinh khủng, người lớn sẽ không bao giờ, không bao giờ có thể hiểu hay cảm nhận được nỗi buồn này đâu. Lew kể khi ba mẹ anh ấy thông báo là sắp sửa ly dị, ngay lúc đó và ngay tại đó anh đã hết sức long trọng cam kết sẽ không bao giờ quan hệ tình dục trước khi cưới vợ. Lew đã nghe ba mẹ lặp đi lặp lại với nhau cái từ "tình dục", mặc dù lúc ấy anh chỉ mới có mười tuổi. Và vào thời điểm đó, thật ra anh chẳng hiểu tình dục thật sự là cái gì, chỉ biết đó là một thứ làm gia đình anh tan nát. Ba anh quan hệ tình dục với những người đàn bà khác, cùng lúc với người mẹ đau ốm của anh và đủ thứ nữa, quả thật là khủng khiếp! Khủng khiếp quá!

Anh ấy muốn bằng cách nào đó họ cảm nhận được nỗi đau! Nhưng sự thực hình như họ chỉ cảm thấy tức giận mà thôi.

Lew biết giữ kỷ luật một cách tự giác và chín chắn vô cùng. Anh ấy là tất cả những gì mình hướng tới, và anh hiểu mọi sự quá hoàn hảo; ý nghĩ và cảm xúc của anh giống hệt như ý nghĩ và cảm xúc của mình. Y như anh đọc được cả trí óc và tâm hồn mình, nhất là khi anh nói:

- Anh tự hỏi vì sao Ba không nhận thức được khi ông không chung thủy với vợ thì có nghĩa là cũng chẳng chung thủy với các con.

Lew tự hỏi sao ông ấy thông minh linh lợi vậy mà lại chậm hiểu. Mình có cảm giác như anh ấy đang nói về mình và ba mình vậy, và nước mắt mình rơi lã chã xuống trang thư hòa lẫn vào nước mắt của anh.

Lew nói anh vẫn hiểu và chịu đựng được nếu vì vậy mình muốn vứt bỏ anh, nhưng đó là cảm nhận thực sự và thường xuyên của anh ấy! Anh ấy nói đợi tới đám cưới đối với mình có lẽ không thích hợp, nhưng anh sẽ thông hiểu. Anh biết nhiều đứa vẫn làm cái chuyện đó, đã làm mãi rồi và sẽ làm hoài hoài, nhưng anh cũng có tự do chọn lựa y như tụi nó. Anh đã cam kết về một định hướng tương lai hơn là hiện tại!

Mình rất dối tự hào về Lew và quá kinh ngạc vì tài ba lỗi lạc cùng tính quyết đoán của anh. Mình muốn vuốt ve mái đầu anh, cầm tay anh để nói rằng mình yêu anh và cũng cảm nhận hệt như anh, nhưng mà sẽ phải đợi đến ba tuần sao chứ !!! BA TUẦN DÀI ĐẮNG ĐẮNG !!! BA TUẦN CÒN XA LẮM LẮM !!!

CHÚA NHẬT, 29 THÁNG BẢY

Còn mười tám ngày nữa

Lew mỉm cười khi nhìn thấy mình, nhưng chỉ thân tình như thể mình là một ai đó

quen biết sơ sơ. Mình muốn tới quỳ dưới chân anh ấy mà van anh hãy cư xử bình thường như trước, nhưng mình cũng phải học cách giữ kỷ luật tự giác nữa chứ, biết tự kiềm chế cảm xúc nữa. Cả hai đứa mình chẳng đứa nào có gì... bảo vệ cả vào cái đêm mà chúng mình suýt... Giá như chúng mình đã... có lẽ mình... giờ này... cũng mang bầu như Kelly và Belinda rồi. Ôi, kinh tởm... đau đớn... căng thẳng... Mẹ... Ba... gia đình Lew... trường học... hôn nhân... phá thai? Không, không, mình sẽ chẳng nghĩ tới chữ A (ABORTION- PHÁ THAI) đó đâu.

Mình đâu có muốn ấy... với *&+=*, nhưng mình nghĩ có lẽ khi mình mười bảy hay mười tám, nếu có phương tiện phòng tránh mình sẽ... ấy. Hình như mọi người đều ấy cả.

MỌI NGƯỜI, TỨC LÀ TRỪ MÌNH VÀ LEW RA! Lew và mình! Ôi mình yêu chàng trai đó quá! Mình yêu anh, ngưỡng mộ, tôn thờ anh, muốn mãi mãi kết đôi cùng anh và SẼ XỨNG ĐÁNG VỚI ANH! SẼ THẬT SỰ THÀNH THẬT CHÂN THÀNH XỨNG ĐÁNG! SẼ KHIẾN ANH LUÔN TỰ HÀO VỀ MÌNH! SẼ DỌN MÌNH ĐỂ LÀM VỢ ANH SUỐT ĐỜI! MÌNH HỨA! MÌNH HỨA! MÌNH HỨA! TRƯỚC ĐÂY ĐÃ HỨA TRONG NHÀ THỜ, VÀ BÂY GIỜ LẬP LẠI LỜI HỨA MÃI MÃI THIÊN LIÊNG ĐÓ!

1 THÁNG TÁM - Còn mười lăm ngày nữa

Mình lại bị viêm nhiễm gì đó hay là trong lồng ngực có cái gì đó. Mình cứ ho khan và khạc ra đờm hoai. Nó làm mình luôn buồn nôn. Đôi khi mình suýt làm chính mình ngạt thở trước khi tới được buồng tắm và làm ngập cả toa lét trong hki nôn ọe và khạc nhỏ. Thật kinh tởm. Mình đã nhìn thấy mấy ông già làm vậy trong công viên, và những lúc ấy mình muốn nhắm mắt bịt tai ngay mà bỏ chạy thôi.

CHÚA NHẬT, 5 THÁNG TÁM

Mình đang dùng đủ thứ: đức tin, một khối pha lê, một con búp bê tà thuật cầu may mắn và khỏe mạnh, cả tinh thần lẫn thể xác. Mình tự hỏi Lew sẽ nói gì và làm gì khi gặp mình. Có lẽ nào trông mình cũng tệ hại như mình cảm thấy? Ôi mình hy vọng không phải vậy.

THỨ BA, 7 THÁNG TÁM - Còn chín ngày nữa

Mình thấy thiếu thốn đủ thứ.

Đã bệnh suốt cả tuần rồi mà chẳng thấy đỡ. Dù chẳng muốn thừa nhận, nhưng mình thật sự cảm thấy tệ hại hơn. Mình có thể giấu Mẹ, nhưng thật sự muốn một tuần nữa sẽ bình phục. Chỉ một tuần và hai ngày nữa thôi, và... thiên đàng sẽ mở cánh cổng cần ngọc trai... Mình sẽ gặp anh, vuốt ve anh... Mình tự hỏi ở đâu... Khi nào anh sẽ lại hôn mình? Anh còn muốn hôn mình nữa không. Dù sao mình vẫn yêu anh tới vô cùng vô tận.

THỨ BẢY, 11 THÁNG TÁM - Còn năm ngày nữa

Mình thấy đỡ nhiều rồi. Mình nghĩ đúng là thuốc kháng histamine đã có tác dụng tốt... Nhưng cũng có thể do mình phần khởi vui vẻ lên khiến hệ miễn dịch cũng vui vẻ phần khởi theo. Cóc cần biết do cái gì, mình vui vẻ phần khởi vì đủ thứ... không khí, cỏ, bầu trời, làm các món ăn, lau chùi phòng mình, giúp đỡ Mẹ, vân vân, vân vân và vân vân. Mình thật sự, thật thật sự đang cố gắng làm hết sức mình lần đầu tiên trong đời vì mình và vì Lew. Lew là một học sinh hạng A. Anh là chủ tịch Hội Học sinh, một nhân vật quan trọng làm mọi việc quan trọng ở trường. Mình muốn làm cho anh tự hào về mình. Mình muốn trở thành một cái tôi tốt nhất... Quen biết Lew đã làm thay đổi cả cuộc đời mình. Mình đã giữ kỷ luật và kiểm chế như anh mong muốn. Mình đang làm những việc phải làm trước cả những việc mình muốn làm. Đó là một quan niệm rất chín chắn khiến mình thấy mình rất chín chắn.

13. Chương 13

THỨ NĂM, 16 THÁNG TÁM

5 giờ 15 phút sáng - đúng ngày này

Mình thức giấc lúc 5 giờ và cùng Imperical ra khoảng sân trước ca hát. Mình hát ê a rồi nó hót líu lo. Hình như nó biết ngày này đối với mình thiên liêng biết chừng nào. Trở lại với cuộc đời, với mọi thứ trong đó và xung quanh đó.

Chưa bao giờ có một ngày đẹp trời như vậy, bầu trời xanh đến thế, mây trắng đến thế, hương thơm dịu ngọt và mình mới vui làm sao! Mình không đợi được. Chẳng thể nào chờ đợi! Lew sẽ... làm gì?

6 giờ rưỡi chiều

Hôm nay là tất cả những gì mình mơ ước, hy vọng. Lew ăn trưa với mình trong quán ăn tự phục vụ. Hội bà Tám bỏ hai đứa lại một mình, vì mình nói với tụi nó là hai đứa đã có một trận đụng độ, và bây giờ đang làm hòa với nhau. Mình không rõ tụi nó có hiểu hoàn cảnh thật sự của chúng mình không, mặc dù mình cũng có thể nói cho tụi nó biết.

Cả hai đứa đều hơi bối rối. Chúng mình vốn chẳng hề ngượng nghịu khi trò chuyện, thực tế là cả hai thường nói ngay tức thì, nhưng bây giờ phải mất nhiều thời gian để chỉ hết đưa mắt nhìn nhau lại ngó hai bàn tay.

Lew nói mẹ anh muốn mời mình tới chơi cả ngày Thứ Bảy để dùng món thịt nướng. Mình biết anh ấy dàn xếp chuyện này, vì chúng mình đã thỏa thuận sẽ không có quá nhiều thời gian riêng tư bên nhau. Nhưng chắc sẽ rất vui. Mấy tháng nay mình không gặp ông anh Mike chuyên trông nom bé bự của Lew. Có lẽ ông ấy cần hành nghề giữ trẻ với hai đứa mình, đúng không hả? Không!

Chúng mình đã quyết định, một lời cam kết long trọng thiêng liêng và sẽ giữ lời thề ấy. Năm chục năm sau, khi lớp mình họp nhau lại, chúng mình sẽ vẫn còn sống chung với bảy con hư hỏng, được nuông chiều, được yêu thương. Những đứa con rất cần thiết cho chúng mình. Mình tự hỏi anh ấy có nghĩ tới những chuyện như vậy hay không nhỉ? Mình có kỳ cục không nhỉ?

THỨ BẢY, 18 THÁNG TÁM

10 giờ 17 phút đêm

Một ngày đặc biệt, đẹp dễ biết chừng nào! Lew đến, và chúng mình đi bộ tới nhà anh ấy. Cách xa gần tám khối phố, nhưng chúng mình đi tắt bằng qua sân sau nhà ông Cutler khiến đoạn đường rút ngắn cũng nhiều. Hôm nay có vẻ như hai đứa không có bất cứ vấn đề gì. Thật vậy bọn mình không hề đá động tới nó và chỉ sau vài phút gặp nhau, như mình còn nghĩ tới nó nữa. Mình không hiểu Lew có giống mình hay không? Hiện tại bây giờ mới đáng được quan tâm hơn nhiều so với quá khứ. Mình rất đỗi ngạc nhiên khi thấy mẹ Lew ngồi trên xe lăn, vẻ mặt ngơ ngác bồn chồn làm sao ấy. Bà chìa cánh tay nhỏ trơ xương ra cho mình, và mình tiến tới ôm lấy bà. Trông bà gầy gò teo tóp quá. Mình nhớ như in ngày trước bà là một phụ nữ cao lớn đường bệ, kiểu người hay cười hay nói và đảm đang, trừ phi ba Lew có mặt ở đó. Khi ấy bà mới chịu nghỉ ngơi và để mặc cho ông ấy lo liệu. Mình vẫn thích như vậy.

Kyle và Mike bước vào. Sau khi tuôn ra những lời nịnh nọt êm tai khiến mình đỏ mặt thẹn thùng, Mike bắt đầu chọc ghẹo mình và Lew, vờ như chúng mình là hai đứa nhóc hư hỏng dễ ghét mà trước đây anh ấy thường phải chăm nom. Khi mình đánh đổ nước sốt thịt nướng, anh ấy nhảy tung tung lên và la lớn:

- Tao méc Má cho mà coi! Tao méc Má đó ghen!

Lúc Lew đi rót một ly rượu punch thứ hai, anh ấy lại ré lên:

- Má ơi, thằng Lew uống hết rượu punch rồi kìa! Lew uống hết rượu rồi, Má! Đẩy nó ra một cái pưng đi, Má? Để con giúp Má ghen!

Kyle ngồi bên mẹ, chỉ cười thôi. Họ vui vẻ quá nên mình nghĩ bụng Mike cứ việc chọc mình thoải mái, mình sẽ không giận đâu.

Ăn xong ba ông nỡm đi bơi. Mình chẳng xuống hồ bơi với ba ông mãnh đó vì bất cứ lý do gì. Ông này lặn xuống bên dưới ông kia, và lồi ông trên cùng xuống dưới, thết lớn, cười vang và tạt nước vào nhau y như ba ông điên. Thỉnh thoảng có ông còn giả dờ như sắp chết đuối la lớn:

- Má, tới đây với con! Cứu con... con! Cứu con với!

hoặc là:

- Nancy, anh lặn xuống lần cuối đây... Cứu anh... ục ... ục... ục!

Rồi họ lặn xuống và nhả ra những bọt nước.

Mình có cảm giác như mới sáu tuổi và đang dự tiệc mừng sinh nhật thật trọng thể của mình. Trước đây mình không nghĩ là người lớn, choai choai và nhóc tì lại có thể cùng chơi với nhau vui là vui. Đời cần phải như vậy, chỉ hiếm một nỗi là ở đó cũng cần có một người cha, và bà mẹ đừng bị bệnh.

Giờ đây mình đã biết đích xác mình muốn tương lai, tương lai, tương lai của mình sẽ như thế nào.

Lew cũng cảm nhận y hệt như vậy.

CHÚA NHẬT, 19 THÁNG TÁM

Mình thức giấc, mệt rã rời đến gần như không gọi Mẹ nổi. Khi mẹ tới, mình chỉ biết ôm mẹ, cố để không bị ngủ. Mình thở không ra hơi. Thậm chí không ngồi dậy để đi lấy thuốc nổi. Mẹ lấy giùm thuốc và ổng hít, và mình thấy đỡ hơn một chút.

Chắc chỉ tại hôm qua mình chơi đùa quá sức thôi mà.

Mình vô buồng tắm, và thấy mừng vì Lew đã cùng gia đình về quê thăm bà con rồi. Mình chẳng muốn anh ấy tới thăm mình đâu! Mặt mình tái nhợt, mắt thì sâu hoắm. Có lẽ mình nên nằm trên giường hết ngày này và cố sức tự hồi phục cho ngày tựu trường năm nay sẽ tới khá sớm. Mình không thể bỏ học. Không thể được! Mình sẽ không bỏ học đâu!

THỨ HAI, 20 THÁNG TÁM

Mới đầu khi mình thức dậy, trông mình giống như con ma lè, sau khi trang điểm chút đỉnh mình mới tạm ra cái hồn người.

Anh Kyle của Lew bị hư xe hơi nên họ phải ở lại luôn. Cách nào đó mình thấy mừng vì điều đó làm mình khỏe ra và thấy dễ thở hơn.

THỨ BA, 21 THÁNG TÁM

Tất cả lại tốt đẹp. Hội bà Tám mang những món quà cũ mèm gói ghém cầu thả tới nhà El để ăn mừng mình và Lew trở lại với nhau. Một chai keo để hai đứa "dính với nhau", một cái bánh nhân kẹo to bẻ đôi rồi phết đường chảy cho dính trở lại, có gắn dòng chữ "Ngọt ngào biết mấy! "... một dải cao su "để đôi bạn luôn quay vút lại với đôi bạn". Mọi thứ đều vui thật là vui khiến mấy đứa bạn khác nổi hứng tặng lời khuyến khích khùng để hai đứa khỏi đổ vỡ lần nữa. Hai đứa mình cười vui, nhưng đâu cần gì. Đã có bản giao ước vĩnh viễn sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Tụi mình không có đứa nào muốn rời buổi tiệc; vui quá chừng chừng.

THỨ TƯ, 22 THÁNG TÁM

8 giờ 17 phút sáng

Mai là ngày hẹn bác sĩ. Hy vọng ông ấy có thể đổi thuốc hay cho mình cái gì đó khác hẳn, vì mình thật sự lết bết như phải kéo lê xe tải nặng.

THỨ NĂM, 23 THÁNG TÁM

7 giờ 15 phút tối - Bệnh viện

Mình không tin được. Ăn trưa xong, Mẹ đưa mình tới chỗ hẹn, và sau khi gõ đập như thường lệ và gì gì đó, BS. Talbert bảo rằng mình phải nhập viện. Thậm chí mình chẳng về nhà lấy bàn chải đánh răng được nữa. Hiển nhiên là ổng nghĩ mình bị viêm phổi, nhưng mình không nghĩ vậy. Mình chẳng có cảm giác tệ hại đến thế.

THỨ BẢY, 25 THÁNG TÁM

6 giờ rưỡi chiều - Viết trên một bìa sách

Mình chụp X-quang và đủ các thứ quái quỷ trong sách vở của họ: rọi đèn vào hai lỗ tai lỗ mũi, đút ống xuống cổ họng, lấy máu, nội soi dạ dày mình, vân vân, vân vân và vân vân. Người ta sắp bắt mình ở lại một đêm nữa. Thật lãng phí thời gian quá chừng!

8 giờ 29 phút tối

Lew tới ngay trước khi hết giờ thăm bệnh. Anh ấy tỏ ra rất lo lắng khiến mình xúc động. Mình nói với anh rằng người ta chẳng thể tìm thấy điều gì không ổn. Chắc chắn mai mình sẽ về nhà.

Thừa lúc cô y tá ra ngoài, Lew hôn mình thật âu yếm. Khoảnh khắc ấy đã in sâu trong tâm khảm mình, mình sẽ chẳng bao giờ quên ngay cả hai đứa đã già nua, tóc đã ngả màu.

CHÚA NHẬT, 26 THÁNG TÁM

9 giờ 18 phút sáng

Sáng nay Mẹ tới, nói rằng Mẹ nghĩ có lẽ mình nên đi Arizona, nơi thời tiết khô và ấm, một thời gian để làm sạch buồng phổi. MẸ ĐÃ NGHĨ LẦM, LẦM, LẦM TO! Không có cách nào khiến bất cứ cái gì xui mình rời bỏ Hội bà Tám, nhất là anh chàng ngổng đực của mình! Ước' gì có thể nói cho Mẹ biết mình đang yêu đắm đuối chừng nào! Tình yêu của mình chẳng giống tình yêu của Mẹ. Sẽ không tan vỡ sau mấy năm. Như là vĩnh cửu, bất diệt. Lew và mình đã ở bên nhau trên Thiên Đàng trước khi bước xuống trần gian này, và sẽ cùng nhau lên Thiên Đàng sau khi chết. Mình không nghĩ Mẹ hiểu điều đó; không mấy ai hiểu đâu. Nhưng Lew và mình hiểu, vậy là đủ rồi! Có buồn cười không khi mình không ngoan đạo... mình nói là mình không đi lễ hàng ngày, chẳng ưa thích gì, hay gần như chẳng bao giờ thiết tha với việc đó, nhưng đúng là bên trong mình có một cái gì khiến mình thoải mái vì những ý nghĩ như là Thiên Đàng và vĩnh cửu. Như có cái gì đó khiến mình khó chịu vì có những đứa chưa bao giờ nói được một câu nào mà không phun ra lời tục tĩu hay khiêu dâm. Mình biết rất nhiều thật là nhiều đứa ở trường và khu bán hàng chứa đầy đầu chuyện đó, thường làm chuyện đó và tội nó có quyền làm, nhưng ... chúng mình thì không.

Chẳng có gì đáng chán hơn là bệnh viện. Chắc chắn hôm nay mình sẽ được thả cho về. Bây giờ mình thấy khỏe ra rất nhiều rồi.

14. Chương 14

THỨ HAI, 27 THÁNG TÁM

9 giờ 34 phút sáng

Mình ghét mấy cái giường xộc xệch này vì bàn chân phải rút lên mà đạp lên mà đạp trên mặt giường. Chẳng có chân ai lại cong queo như vậy cả! Mình trỗi dậy kéo khăn trải giường xuống chân giường, để có thể nằm chĩa mấy ngón chân lên như chúng mong muốn. Tội nghiệp mấy ngón chân bé bỏng tù túng của ta! Và thêm ăn nữa... Ta sắp chết thêm vì món pizza đây nè...

10 giờ 10 phút sáng

Mẹ vừa trở vào và nói BS Talbert yêu cầu mẹ tới. Ủi chà chà! Giống như là mình sắp được về nhà... về nhà... về nhà!

Sắp thoát khỏi đây rồi!

9 giờ 1 phút đêm - ở nhà

Mình đang trong một cơn ác mộng. Bây giờ cứ mỗi phút là mình lại giật mình tỉnh giấc. Điều đó lặp đi lặp lại mãi! Mình có thể thấy khuôn mặt của BS. Talbert với đôi mắt sáng, còn Mẹ thì trông giống như một pho tượng cẩm thạch. Bàn tay Mẹ đặt trên tay mình lạnh giá và cứng đờ. Hai mẹ con có thể cảm nhận được điều gì đó thật sự không ổn khi BS. Talbert cứ lặp đi lặp lại là hai mẹ con tuyệt vời biết bao, và gì gì nữa, như ông ấy thật sự chẳng thể nào thốt ra được điều muốn nói. Sau cùng ông ấy chậm rãi nói đã có kết quả xét nghiệm, máu mình đã bị nhiễm... virus HIV! Miệng ông ấy vẫn cứ mấp máy nhưng mình chẳng nghe được lời nào cả. Chẳng còn cảm nhận được gì nữa. Mình chẳng cảm nhận được, chẳng suy nghĩ được. Có thể mình ngốc nghếch, non nớt và ngây thơ, nhưng đâu có đần độn. Có kẻ nào đó đã phạm sai lầm kinh tởm nhất trong những sai lầm kinh tởm. Làm sao mình lại có thể bị... AIDS? Cái từ đó như tất cả vị đắng trên cõi đời dính vào lưỡi mình, rồi lan truyền khắp châu thân.

Mình chưa từng truyền máu; mình chưa bao giờ dùng kim tiêm dơ bẩn. Mình chưa từng... Mình ngó mẹ với nỗi kinh hãi... Mình đã bị cưỡng hiếp. Nhưng cũng có thể không phải là chuyện đó mà? Có thể nào xảy đến ngay lần đầu không?

Những ý nghĩ chạy xuyên qua đầu óc mình, va đập vào nhau, lẫn lộn vòng vòng

như những quả trứng trong hộp sọ nóng hổi của mình. Chuyện gì sẽ tới nếu như Lew và mình đã ấy rồi? Mình nghĩ hẳn là mình sẽ ấy thôi! Gần như chắc chắn là mình sẽ ấy! Nếu Lew không ngăn chặn mình đúng lúc... Mình đã muốn ấy quaaaa' chừng chừng. Nếu như chúng mình đã ấy thì bây giờ anh ấy có thể cũng bị bệnh AIDS hay không? Dám lắm chứ, vì chẳng đứa nào có gì bảo vệ cả. Hay là anh ấy sẽ bị? Người ta có thể bị mỗi một lần một hay không? Có rất nhiều điều mình cần biết. Mình phải biết!

Lạy chúa, xin cảm ơn Ngài đã ban cho Lew được vững vàng!

Cái gì sẽ xảy ra nếu sau *&=-+... mình không gặp Lew và trở thành một con trong đám mắt xanh mỏ đỏ ở trường, truyền bệnh đó vòng vòng chẳng?

Ồi xin làm ơn, làm ơn cho tôi một viên thuốc ngủ nữa. Tôi cần lắm lắm.

1 giờ rưỡi sáng

Mình phải đối mặt với nó... MÌNH SẮP CHẾT RỒI... Sẽ chẳng có sự nghiệp, chẳng có chồng con hay gia đình. Tim mình vỡ vụn. Mình sẽ chẳng bao giờ có được Lew. Anh ấy sẽ phải tìm một đứa con gái khác thay vào chỗ của mình... Mình hy vọng, ôi, mình thật sự hy vọng nó sẽ yêu anh thật nhiều như mình, và yêu mãi mãi, yêu suốt đời!

THỨ BA, 28 THÁNG TÁM

6 giờ 57 phút chiều

Đã thành sự thật rồi! Sự thật 100%! Nhà mình đã mời một bà tư vấn tới đây trong hai tiếng đồng hồ. Bà ấy cũng giúp ích được. It' ra bây giờ mình đã biết có thể và không thể làm gì để bảo vệ Mẹ! Mình đã không nhận thức mình có thể là mối nguy hiểm cho Mẹ và cho mọi người. Bà tư vấn Missy cứ nhắc đi nhắc lại là mình không gây ra nguy hiểm, rồi bà ấy nói cho mình biết đôi điều để giúp cho mình biết đã gây nguy hiểm hay chưa. Đầu tiên là: HIV hầu như chỉ truyền qua máu và tinh dịch, vậy thì ok rồi, hai mẹ con khỏi phải lo về tinh dịch, chỉ còn vấn đề về máu thôi... Ừmmmm! Mình nghĩ đôi lúc mình đã xài bàn chải đánh răng của Mẹ vì quá lười hay vội, và đôi khi nướu bị chảy máu nếu mình bị đau miệng do viêm loét hay cái gì đó.

"HIV không phải là loại virus dễ bị hủy hoại và có thể sống đến bảy ngày trong các chất dịch của cơ thể." Điều đó có ý nghĩa gì? Rắc rối quá đi thôi. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình để nhỏ giọt lộp độp trên bàn cầu lúc đang có kinh, còn Mẹ thì bị nổi nhọt chưa liền da sau bàn tọa? Mình thường làm gì với băng vệ sinh đã xài rồi? Chuyện gì sẽ xảy ra khi mình ho mạnh ra một ít máu trong đờm như thỉnh thoảng mình vẫn làm? Mình cần bà Missy trở lại đây. Ngay bây giờ! Không phải ngày mai mà bây giờ! Ngay bây giờ! Ngay lập tức!

12 giờ 42 phút trưa

Mình bắt đầu nhìn thấy bộ mặt đen tối thật sự của bệnh AIDS mà mọi người cố che giấu. Chắc mình sẽ giả vờ như mọi sự vẫn bình thường với mình. Rồi mình sẽ chết.

THỨ TƯ, 29 THÁNG TÁM

7 giờ 15 phút sáng

Mình gọi El và nói với nó là ba mình bị bệnh, mình phải tới ở với Ba một thời gian. Thật ra Ba đâu có đau ốm gì, mà chính mình cần phải lánh đi để lấy lại tinh thần. Thật khó thuyết phục El là mình làm đúng, nhưng mình đã làm cho nó tin. Nó nói sẽ loan báo tin này và cả bọn sẽ viết thư cho mình.

Mình không thích nói lời đại bịp mờ ám như vậy, nhưng mình chẳng biết xử trí ra sao khi gặp các bạn ngay bây giờ, nhất là Lew. Mình thật sự không thể. Mình biết nói gì đây? Biết làm gì đây? Có lẽ mình sẽ chết ngay tức thì, và chẳng cần phải làm gì hết.

7 giờ tối

Bà tư vấn Missy tới, ở gần suốt buổi chiều với Mẹ và mình. Mình muốn bà ấy trả lời nhiều câu hỏi đã viết ra giấy, nhưng lại bắt đầu nói về *\$=-+, và các câu hỏi phần nào bị gạt sang một bên.

Cả bà Missy và Mẹ đều muốn mình trình báo *&=-+ với cảnh sát. Mới đầu mình phản đối. Mình chẳng muốn mọi người trên đời biết chuyện đã xảy ra với mình, mình đã ngu si ra làm sao, nhẹ dạ cả tin như thế

nào, nhưng rồi họ gọi cho mình nghĩ tới con nhỏ Margie và... à... Chắc mình sẽ làm cái việc bắt buộc phải làm thay vì việc muốn làm. Thật ra bây giờ khi đã cân nhắc kỹ, thật tình mình muốn làm việc đó! Nghĩ tới con nhỏ Margie bị bệnh AIDS là mình muốn bệnh luôn. Ý nghĩ đó còn tệ hại hơn cả ác mộng nữa.

THỨ NĂM, 30 THÁNG TÁM

8 giờ 10 phút sáng

Thật là một điều kỳ lạ, nhưng nghĩ tới những người khác và cố gắng giúp họ lại làm cho mình thấy đỡ hơn. Ít ra bây giờ mình đã có một lý do tích cực để tồn tại.

Chiều nay một nữ cảnh sát và bà Missy tới nhà, và họ sắp cùng với mình loại trừ một mối đe dọa ra khỏi đường phố. Điều đó làm mình vui, và mình không nghĩ rằng còn có lúc mình có thể vui trở lại như thế này. Ôi, thật ra thì có vui về gì đâu, nhưng ít ra cũng vui được một nửa phần triệu trên thang điểm từ một tới mười. Mấy ngày vừa qua mình chỉ được âm 300 triệu điểm thôi.

6 giờ 26 phút chiều

Bà cảnh sát Janie Dee và bà Missy làm mình thấy mình quan trọng. Họ nói nếu có thêm những đứa khác trình báo về họ gọi bọn chúng là "predator" - ít nhất họ cũng ngăn chặn được vài thằng. Mình đã tra từ đó trong từ điển vì đối với mình nghe chưa đủ tồi bại.

Predator: kẻ cưỡng đoạt, cướp bóc, tàn phá, hủy hoại, săn mồi, vân vân... Nhưng chẳng có từ nào xấu xa tới tệ cho vừa với ... hần ta! ! ! Như thế nào? Tại làm sao? Vì sao hần ta lại có thể làm chuyện đó với mình chứ? Sao hần ta không giết mình rồi hấp tấp làm cho xong chuyện đó chứ?

Bà Missy nói hần đã "săn mồi" mình như mèo vờn chuột, giống như một thứ đồ chơi. Ôi chao ơi, mình không tin được đã có lúc mình nghĩ về *&=--+ như một sáng tạo hoàn hảo nhất của Chúa. Mình ngỡ hần ta là người có cá tính nhất, ăn nói hay ho nhất, đáng kính nể nhất, và đủ thứ thứ trên đời... Thật xuẩn ngốc! Thật là đần độn, ngu si, khờ khạo, ngây ngô, rỗng tuếch, ngơ ngáo ngáo ngáo! Hần là quỷ Xa Tăng đội lốt người.

Sáng nay một họa sĩ cảnh sát sẽ tới để phác họa lại hình của hần theo như mình trông thấy. Dễ thôi, vì hình ảnh hần đang rực cháy trong đầu mình như thể hần đang đứng ngay ở đây.

Có tức cười không chứ, khi sự việc diễn tiến thuận lợi không ngờ được? Khi Mẹ và mình đến Idaho thăm dì Thelma ở trại chăn nuôi của dì, trong lúc Mẹ thơ thẩn dạo quanh ngôi nhà gỗ, đọc sách và làm gì đó, thì mình cùng Dì Thelma cưỡi ngựa đi xa, và dì luôn mang theo giấy vẽ và màu đại loại như thế. Dì vẽ rất đẹp, còn mình thì cũng vẽ thử... chẳng thành công lắm... nếu còn nhớ được, mình à, và mình chắc chắn là còn nhớ. Ít ra những bức tranh mới đầu còn tệ lắm, nhưng mình vẽ đã khá hơn, đúng không? Dù gì cũng nhớ được các chi tiết chứ!

10 giờ 27 phút đêm

Mình tự hỏi vì sao Chúa làm đêm dài quá vậy. Mình không ngủ được, không tập trung xe tivi được, không viết được, không đọc được... Mình chỉ có thể suy nghĩ hoài suy nghĩ mãi, và hít vào... rồi thở ra... và đau khổ.

12 giờ 3 phút đêm

Mình đã quyết định ít ra cũng làm điều gì đó có tính chất xây dựng! Mình sẽ đưa cho nhân viên cảnh sát một bản phác họa chân dung của *&=--+ mà họ sẽ không tin là mình làm được. Tầy cả đều nhờ Dì Thelma chỉ bảo cho mình hiểu được sự kỳ diệu của việc nhìn và thấy thật sự! Thật tuyệt vời khi tìm thấy những vật kỳ diệu bé nhỏ ẩn giấu sau khi Dì chỉ cho mình cách đi tìm. Bên thác Indian Paint Brush, Dì bảo mình nhìn xuống kẽ nứt trong đá và tìm những bông hoa nhỏ bé nhất, mỏng manh nhất, nhiều màu sắc chưa từng thấy. Dì nói nhiều người đã qua lối này bao nhiêu thế kỷ rồi, và có lẽ ít người thấy được nét mảnh mai kỳ ảo và những sắc màu của một thế giới khác.

Khi tìm thấy những thứ như thế, hay những chữ viết của người da đỏ trên các vách hẻm núi trơ trọi hoặc những khối đá tạo hình lạ thường, Dì thường bảo mình phải nhìn vật đó mãi cho tới khi hoàn toàn in sâu vào tâm trí.

Sau đó mình sẽ mô tả tại cho Di y như Di bị mù, phải nhớ từng màu sắc và đường nét bé xíu nhất, chiều rộng chiều dài, và tất cả mọi điều tương ứng với mọi thứ xung quanh nó.

Mình rất biết ơn Di Thelma vì đã cho mình cuốn album hình vẽ lại thật hoàn hảo tuyệt vời này trong tâm trí. Đôi lúc hai di cháu thường quay lưng lại với một vật đặc biệt linh thiêng vừa mới nhìn thấy, rồi vẽ lại từ trong ký ức. Đó là một trò vui: mình tìm những gì Di bỏ sót trong bức họa của Di, còn Di thì tìm những gì mình bỏ sót trong tranh mình vẽ. Vui lắm, nó đã dạy mình một điều mà nhiều lần mình đã dùng tới từ dạo ấy, nhưng trước đây chỉ vì mục đích tốt... Có lẽ lần này cũng vì mục đích tốt thôi. Có lẽ sau khi tái hiện hình ảnh của *&=+ cho cảnh sát, mình sẽ hoàn toàn xóa bỏ được hẳn. Mình tự hỏi có thể nào làm được việc đó hay không. Mình nghĩ sáng mai việc đầu tiên, là mình sẽ gọi điện cho Di Thelma. Không, mình không thể làm vậy. Làm sao mình có thể giải thích chuyện *&=+ với một người “không vương bụi trần” như Di Thelma chứ? Chẳng biết đã nghe hay đọc thành ngữ đó ở đâu, nhưng đúng là ó mô tả tính cách của Di. Di là người đã dạy mình rằng những kẻ dùng từ tâm thường thô lỗ, họ làm vậy chỉ vì họ không đủ từ ngữ hay không có ham muốn mô tả sự vật đúng như chúng tồn tại. Di đã in điều đó vào tâm trí mình không thể nào tẩy xóa được, khiến mình thường tự động không... à, hầu như lúc nào mình cũng không quên.

3 giờ 42 phút sáng

Mình đã vẽ bằng bút chì màu phác họa của coll-Đồ-Rác-Rưởi, mà mình nghĩ khi anh cảnh sát họa hình vẽ xong, mình sẽ gợi ý thêm đôi chút về kích thước, nó sẽ tạo ra một bản chất gần như thật. Hình này giống hẳn quá tới nỗi mình chẳng thể vẽ với thêm gì được nữa. Nó đã làm chấm những giọt nước mắt rồi.

15. Chương 15

THỨ SÁU, 31 THÁNG TÁM

Bà Missy và họa sĩ phác họa ủa cảnh sát tới lúc 9 giờ. Cả hai rất thích bản phác họa Đồ-Rác-Rưởi mình vẽ. Ông cảnh sát Williams đem theo mấy cuốn sách gì đó, tới lúc ông ấy vẽ xong, bức tranh gần giống như một tấm hình màu. Mình còn cho ông cảnh sát biết Đồ-Rác-Rưởi cao hơn mình bao nhiêu, và từ các kích thước về thân thể trong sách, mình tìm thấy một chỉ số gần trùng với hẳn ta.

Khi họa sĩ hoàn tất bản phác họa thì bình chứa năng lượng của mình đã cạn tới đáy, vì vậy cả hai ra về. Bà Missy nói mai sẽ trở lại để trả lời một vài câu hỏi quan trọng mình cần hỏi bà ấy nhưng không có thời gian. Hy vọng lắm! Mình muốn biết mọi điều về bệnh AIDS.

THỨ BẢY, 1 THÁNG CHÍN

Đúng ngọ

Mình chỉ dọn cho mình một cái bánh xăng ụch kẹp bơ đậu phộng, chuối và rau câu, nhưng chỉ cần có một miếng thôi. Chẳng có cái gì ăn ngon miệng, hay trông có vẻ ngon lành hoặc tạo cảm giác ngon lành nữa. Mình tự hỏi có bao giờ mình thoát khỏi nỗi khiếp sợ này không. Mình như cái hộp rỗng! Mình không muốn chết. Thật sự chẳng muốn chút nào. Như vậy là không công bằng. Mình muốn sống cho tới lúc thành một bà già nhỏ thó da dẻ nhăn nheo, thường hay đan len, vẽ tranh và gì gì nữa, có con đàn cháu đông quây quần xung quanh, có một ông chồng chân thành chung thủy... và có thể nương tựa... như Lew. Nhưng giờ đây chẳng điều mơ ước nào còn có thể xảy đến nữa.

Từ đây về sau chỉ có Thần Chết và mình cố giương mắt nhìn nhau chòng chọc để triệt hạ lẫn nhau. Ôi, mình không chịu nổi nữa. Chỉ là đầu óc bệnh hoạn, chỉ tự cho mình là trung tâm, chỉ là hoang tưởng và tất cả những gì gì tiêu cực ích kỷ khác mà mình chẳng muốn. Mình phải... hơn... ước gì mình biết là hơn cái gì!

2 giờ sáng

Mình không biết vì sao lại nghĩ tới chuyện tự tử trường... Mình không chắc chắn còn sống để tốt nghiệp trung học hay không nữa. Mình tự hỏi còn bao lâu nữa mới tới lúc mình... Có phải mình chỉ bị mệt, rồi càng mệt hơn và sau đó chỉ nằm xuống ngủ một giấc ngàn thu?

Mình phải mua thêm mấy cuốn sách nói về những người nhìn thấy ánh sáng rực rỡ trong đường hầm âm áp đẹp đẽ, rồi có ai đó hoàn toàn sáng trắng tới rước đi đâu đó, tới đâu cũng được. Cách đây đã lâu có lần mình đọc một cuốn sách có tựa đề Trở Về Tương Lai hay cái gì đó. Mình tự hỏi có thể mượn ở thư viện hay không. Mình ngờ rằng giờ đây mình sẽ có cách nhìn khác hẳn về nó.

3 giờ 24 phút sáng

Mình thật sự chẳng muốn chết. Mình yêu cái giường của mình. Yêu phòng mình. Yêu Mẹ. Yêu Ba. Yêu Imperical. Mình rất thích nghe chú chàng hót líu lo lúc bình minh trước khi trời sáng hẳn. Mình thường thức giấc khi nghe âm thanh êm ái thân thuộc tuyệt vời đó. Mình chẳng muốn lìa bỏ nó mãi mãi! Mãi mãi! Mãi mãi! Mình khiếp sợ... Thật khiếp sợ! Mình không tuyệt đối khẳng định có Thiên Đàng, nơi mình muốn tới nhưng lại quá đổi tuyệt vọng. Ôi, cầu Chúa ban phước lành, xin hãy để một Thiên Đàng ở trên ấy cho con lên. Con không muốn là một linh hồn cô đơn, lạc lõng đáng thương, lang thang xuyên qua khoảng không vũ trụ vĩnh cửu. Thật là ngu xuẩn... thật dằn dặt... thật bệnh hoạn... trước đây con vẫn thường thấy vui vì gần như không thể nào nhớ tới những ngày đó.

THỨ BA, 4 THÁNG CHÍNH - mình nghĩ vậy

(Mà để ý làm gì kia chứ? Chỉ là ngày nọ tiếp nối ngày kia thôi mà)

Thử đoán xem chuyện gì? Cô giáo cũ dạy mình năm lớp Bảy, hồi trước ở sát vách nhà mình, nay chuyển qua vùng lân cận, đã ghé vào thăm mình. Mình nghĩ cô ấy có sức mạnh tâm linh! Cô nói đã nằm mơ thấy mình. Cô cố chọc cho mình cười và gì gì nữa. Có lẽ cô còn phải dạy hoài dạy mãi điều đó cho mình. Hy vọng cô ấy dạy được.

3 giờ 9 phút chiều

Ông cảnh sát William đến, và thật kỳ lạ! Mình không nghĩ ông ấy thôi miên mình, nhưng ông chỉ nói thầm, bảo mình phải thư giãn tất cả các cơ bắp, thần kinh và gì gì đó. Ông ấy kéo các rèm cửa và tắt bớt đèn. Im lặng, yên tĩnh, và một cảm giác an toàn. Một lát sau ông ấy bảo mình cố nhớ hết những gì còn nhớ được về chiếc xe hơi của Đồ-Rác-Rưởi và gì gì nữa. Bây giờ ông ấy vẫn gọi hấn ta như thế, bà Missy và Mẹ cũng vậy. Dù sao mình vẫn cho là mình làm việc ấy chẳng được tốt lắm, nhưng khi ông ấy chậm chậm, ân cần yêu cầu mình nhớ lại từng chi tiết mà Đồ-Rác-Rưởi đã nói về cuộc sống cá nhân hoặc quá khứ của hấn ta, mình nhớ một hôm khi ngồi bên hồ ném đá xuống nước, hai đứa đã nói về Trường cấp 2 Philomena Farnsworth của mình, và cái tên đó tức cười quá chừng, hấn bảo tên trường của hấn tầm thường lắm, chỉ là tên của ông già Abraham Lincoln. Trường mình ít ra cũng khác biệt.

Cảnh sát William có vẻ mừng rỡ khi nghe mình kể vậy, dù rằng mình chẳng biết chuyện đó có hay ho gì chẳng. Chắc phải có tới chín trăm ông Abraham Lincoln như thế ở đâu đó.

THỨ TƯ, 5 THÁNG CHÍNH

10 giờ 10 phút sáng

Ông William gọi tới, nói chỉ có vài trường tên Abraham Lincoln thôi. Ông ấy sẽ lấy cho mình tất cả các kỷ yếu hàng năm của các trường ấy, và mình sẽ lần lượt xem hết các bức ảnh để coi mình có nhận ra Đồ-Rác-Rưởi hay không. Hình như ông ấy đoán chắc là mình sẽ tìm ra. Hy vọng ông ấy có lý.

THỨ NĂM, 6 THÁNG CHÍNH

3 giờ rưỡi chiều

Mình không tin được, nhưng mình nghĩ là đã đỡ hơn. Ít nhất thì hôm nay hình như trời nắng ấm và Mẹ đem tới cho mình một ít trái mâm xôi, mình chấp bọ như một đứa sắp chết đói.

Bà Missy hầu như ngày nào cũng ghé qua. Bà ấy thuyết phục mình phải cố mà sống. Bà còn nói mình sẽ lấy lại tinh thần và trở lại một con người thật sự. Có lẽ mình sẽ dậy được và ra ngoài được. Đi học lại. Cười nói, vui chơi, làm việc, cảm nhận... ít nhất cũng có cái gì đó ngoài nỗi đau đớn. Bỏ tèo ơi, bỏ có nghĩ là mình làm được hay không? Ý kiến của bỏ với mình quan trọng lắm, bỏ biết rồi đó. Ô kê, nếu bỏ nghĩ là làm được thì MÌNH SẼ LÀM ĐƯỢC, VÀ NHẤT ĐỊNH SẼ LÀM, NÊN LÀM VÀ SẼ LÀM. VẬY ĐÓ. Ha... ha ha ha!

7 giờ 15 phút tối

Mình thấy khỏe hơn nhiều, nên rủ Mẹ đi dạo với mình. Hai mẹ con chỉ đi quanh khu chung cư có mấy vòng thôi, nhưng vui lắm. Hai người chơi trò theo nắm đuôi nhau, nhảy từng từng rồi nhảy lò cò, hết chạy rồi lại nhún nhảy, và làm đủ thứ trò vật nọ nọ ngáo ngáo mình vẫn hay làm hồi còn nhỏ. Chắc thì quá khứ mới đúng. Mình sẽ trẻ lại hay không trẻ lại? Ừmmm, có lẽ mình sẽ trẻ lại. Bà Missy bảo thái độ lạc quan là yếu tố quan trọng nhất giúp mình bình phục.

THỨ HAI, 10 THÁNG CHÍN

10 giờ rưỡi sáng

Mình không đủ sức đọc thư mà Hội bà Tám gửi cho mình. Chúng nhờ ba mình chuyển giúp, và Ba gửi lại cho mình qua đường hàng hải. Càng làm mình thấy tội lỗi hơn, như một đứa bịp bợm nhất trên đời. Mong sao nước mắt mình không ngập lụt phòng ngủ và cái giường không trôi xuống đại sảnh.

Một... hai... ba... xé phong bì ra nào!

11 giờ 47 phút trưa

Có lẽ cho tới giây phút này mình mới nhận ra bạn bè quý hóa, tuyệt vời, đặc biệt biết chừng nào, gần như còn thiêng liêng nữa - à không, thật sự thiêng liêng chứ! Tụi nó rất muốn bảo bọc che chở mình, ủ ấm mình như cái mền nhỏ xíu mềm mại gọi là “cái khăn” hồi mình còn là em bé. Mình nhớ hồi mình chừng ba tuổi, đi đâu cũng lôi nó theo và mút ngón tay cái. Mỗi ngón tay có một mùi vị: cam, dâu, mâm xôi, bơ đậu phộng và trái tắc. Chụt-chụt-chụt! Mình vẫn nếm thấy những mùi vị tuyệt vời đó. Tâm trí mình ngập đầy những kỷ niệm xưa ngọt ngào cũng như những quan tâm chăm sóc trong thư. Cả bọn đều nhớ mình và muốn mình trở về. Lew nói một miếng trong trò lắp hình của đời anh bị khuyết mất vì mình bỏ đi, và đó là miếng nằm ngay góc bên trái của ngực anh ấy. Ôi tuyệt quá! Nhưng biết xử trí chuyện chúng mình sao đây?

1 giờ sáng

Có lần Mẹ kể mình nghe truyện Cuốn Theo Chiều Gió. Mẹ bảo Scarlell O'Hara vẫn nói khi gặp chuyện chẳng lành: “Để mai hẵng lo âu về chuyện ấy”.

Mình nghĩ câu nói ấy sẽ trở thành một phần lớn lao trong đời mình từ đây trở đi.

Hàaaaa... mình chỉ vừa ngáp vừa đuổi người đã thấy rất dễ chịu và buồn ngủ. Ngon lành quá đi chứ! Ít lâu nay mình chỉ ngủ thiếp đi vì quá kiệt quệ.

Chúc các bạn hiền ngủ ngon!

Chúc Mẹ hiền ngủ ngon!

Chúc anh Lew hiền lành hơn cả bạn hiền ngủ ngon!

Chúc Nhật ký thân hơn cả bạn thân ngủ ngon!

THỨ SÁU, 14 THÁNG CHÍN

8 giờ sáng

Mình dậy sớm và dọn bữa điểm tâm cho Mẹ. Tốt quá phải không? Mẹ chẳng muốn nói dối vì mình, nhưng cuối cùng cũng đồng ý gọi cho El và bảo nó mai mình sẽ về nhà. Trên đời này có bà mẹ nào tốt như mẹ không nhỉ? Mình quá may mắn vì có Mẹ, và mình quý trọng Mẹ mặc dù đôi khi mình không hành động giống như vậy.

THỨ BẢY, 15 THÁNG CHÍN

4 giờ rưỡi chiều

Gặp El và Red ở khu bán hàng. Tụi mình ăn trưa ở quán Thiên Đàng Pizza, và chỉ có vậy. Tụi nó có nhiều điều muốn nói với mình, cả hai tranh nhau nói khiến mình phải cố lắng nghe từng đứa. Rồi tụi mình cười hăng hắc, khạc nhổ và mắc nghẹn thức ăn. Mấy người ở bàn kế bên nhìn tụi mình với vẻ khinh bỉ, tụi mình

cứ vênh mặt lên ra cái điều ta đây ngon hơn bọn họ, vì thế ta có quyền muốn làm gì thì làm, cho dầu khờ khạo ngô nghê hay gì gì đi nữa.

MÌNH MUỐN DẠI KHỜ! XỨNG ĐÁNG ĐƯỢC DẠI KHỜ! ... Bởi vì mình thật sự chẳng biết còn làm như vậy được bao lâu nữa.

Ôi, hãy quên chuyện tiệc tùng vợ vẫn đáng tiếc đó đi nhật ký nhé! Tụi mình sẽ sống như phải sống mãi mãi! Hứa nhé? Ô kê! Tốt lắm! Cảm ơn bạn hiền!

El nói Dorie có bạn trai mà cha mẹ nó chẳng biết. Sau khi mình nài nỉ chừng một tiếng đồng hồ, tụi nó mới tiết lộ đó là Fred Simmons. Mình chẳng biết gì về anh ta cả. Anh ta học trung học, và mình thấy lo quá sá chừng. Nhưng anh ta đã học tới lớp 9 khi tụi mình mới học lớp 7 và hình như là một anh chàng tốt. Ôi, buồn quá! Phải chăng từ giờ trở đi mình sẽ mệt dừ, đa nghi và tiêu cực suốt đời?

Lew đã đi nghỉ cuối tuần ở nhà anh họ, và phần nào mình thật sự vui mừng. Ít ra cũng cho mình thêm một chút thời gian để quyết định điều gì đó... như thế nào... có hay không. Đời rắc rối quá, nên chắc là mình sẽ chỉ đợi chờ và “ngày mai mới lo âu đến chuyện ngày mai” thôi. Đồng ý chứ? Ô kê!

Đêm nay mình sẽ đi xem phim với El và Red. Cả ba đứa đều xem những màn trình diễn đó đã ba lần rồi, nhưng vẫn cứ đi xem lại. Tụi mình đều yêu thích nhạc phim cũng như nét tinh tế của chuyện phim. Duy chỉ có một vấn đề là giờ đây mình cảm thấy nguy hiểm. Ôi, ngốc quá!

11 giờ 10 phút đêm

Tụi mình không vô được rạp chiếu bóng muốn vô, chỉ vô rạp gần đó thôi. Phim gì mà cũ xì, ngu ngốc, khờ khạo và dăn dộn. Cả ba đều cười cho tới khi la hét, nín lặng rồi đánh vào nhau. Hầu như chẳng thể nào nghe được lời thoại, và khi nghe được thì toàn thể khán giả cũng nói hùa theo. Hề, mình thật sự vui lắm. Như những ngày xưa. Mình không nghĩ còn có bao giờ cảm nhận cái kiểu này nữa. Thật ra mình đã quên gần hết về... điều mình muốn quên đi.

16. Chương 16

CHÚA NHẬT, 16 THÁNG CHÍNH

Mình đi với Mẹ tới Rock Port để lo ký kết hồ sơ địa ốc. Thật là một ngày dài buồn chán. À, phần lớn ngày dài và buồn chán, phần còn lại cũng không đến nỗi. Mình thích ở bên Mẹ. Mẹ là người duy nhất mình có thể là chính mình khi ở một bên. Chính cái bản thân bị AIDS thật, thật, thật, thật, thật của mình ở bên Mẹ. Mình đã quyết định không nói cho Hội bà Tám biết về... chuyện đó. Thật ra mình đang cố vờ như chẳng hề bị ... cái đó. Bà Missy bảo mình cứ sống ngày nào cho ra ngày ấy và cứ làm những gì mình thấy là đúng.

Ôi, bạn mình ơi, đau đớn quá chừng khi biết máu mình... **LÀM CHẾT NGƯỜI**... Chỉ không thận trọng một chút là có thể làm hại những người mình yêu quý nhất và muốn bảo vệ nhiều nhất. Mình lo ngay ngáy, lỡ như mình bị tai nạn hay cái gì đó cùng với một ai đó mà sự sống của họ quý giá hơn nhiều so với sự sống của chính mình... Và cả hai đều bị thương chảy máu, rồi... máu sẽ hòa chung làm một. Mình tự hỏi trên đời có ai khác cũng cảm nhận nỗi đau và trách nhiệm quá lớn như vậy hay không? Bà Missy bảo mình đừng lo, nhưng rồi mình sẽ thành loại người nào đây? Mình cũng lo cho Mẹ lắm. Chuyện gì sẽ xảy ra đây? Chuyện gì đây?

1 giờ 2 phút trưa

Mình thức giấc và thẫn hét lên trong lòng. Chẳng rõ bồ có biết không, nhưng mình đây thì biết. Chẳng hiểu sao mình lại mơ thấy Mẹ bị cái đó, còn mình thì không, rồi Mẹ ngã xuống và bị chảy máu do đè sấp lên cái ly đang cầm. Thật kinh... kinh... kinh tởm. Mình muốn giúp Mẹ, nhưng cái ly bể tung tóe trên sàn

nhà và mình cũng bị rách da luôn. Mình không chịu đựng nổi khi nghĩ tới cái đó, nhưng mình sợ lắm, sợ muốn chết đi được.

Mình muốn chạy trốn! Bỏ chạy và cứ cắm đầu chạy hoài chạy mãi!

Mình tự hỏi có khi nào Mẹ cũng cảm nhận như vậy hay không. Chắc chắn là Mẹ phải thế thôi! Mẹ phải thế thôi! Mọi người phải thế thôi!

Nhưng mà họ đâu có biết. Họ chẳng biết, và mình chẳng bao giờ để họ biết... chẳng... chẳng bao giờ, Khi mình chết, mẹ chỉ cần nói là mình bị viêm phổi hay cái gì đó.

Mình đã QUYẾT ĐỊNH XỬ SỰ VỚI LEW RA SAO, NÓI VỚI ANH ẤY NHỮNG GÌ. Có chín triệu cách để mình có thể làm thế. Có thể mình chỉ bỏ anh, giả vờ như đã gặp ai khác ở Arizona... hoặc có thể nói thật với anh... hoặc có thể chỉ hành động như chẳng có gì xảy ra... hoặc có thể mình chỉ tự tử thôi. Không người Công giáo không được phép làm điều đó. Hơn nữa, Mẹ sẽ giết mình mất nếu biết mình nghĩ tới chuyện tự tử. Mình đã nói chuyện đó bao nhiêu lần rồi nhỉ?

THỨ HAI, 17 THÁNG CHÍN

Gặp Lew ở trường, như hoàn toàn chẳng có gì xảy ra giữa hai đứa. Chúng mình ngồi trên đồi cỏ nhỏ, cùng chia nhau bữa ăn trưa, như Hội bà Tám thường vẫn làm thế. Cuộc sống vẫn như thường lệ.

Có một thoáng ngăn ngui mình sợ bủn rủn vì Lew trườn tới cắn một miếng xăng ụch của mình. Đã biết là bà Missy nói người ta chẳng thể nhianne cái đó vì những chuyện vặt như vậy, nhưng... mình ước sao có thể gột sạch những lo âu vặt vãnh đó Nhật ký ơi, có bao giờ gột sạch được không hả bạn thân yêu? Xin hãy nói là được đi mà!

THỨ TƯ, 19 THÁNG CHÍN

Xin lỗi vì hôm qua không trò chuyện với cưng, nhưng Hội bà Tám bận rộn quá chừng chừng. Tụi mình mới bắt đầu một đề tài khoa học trong lớp, dĩ nhiên là do Lew phụ trách, vì vậy “hậu cung nhỏ” của anh phải đi làm theo chỉ đạo của anh. Sẽ là một đề tài tuyệt vời nhất! Đúng không? Chứ còn gì nữa! Tụi mình đang chuẩn bị trước cho Ngày Hội Khoa Học của trường vào Tháng Mười Một, tiếp theo là ngày hội toàn vùng vào Tháng giêng.

THỨ SÁU, 21 THÁNG CHÍN

4 giờ 10 phút chiều

... Nói riêng cho bồ biết nhé, gần như là mình phải chạy mới đuổi kịp tất cả những đứa khác chỉ đang rảo bộ mà thôi. Chắc chỉ tại mình nghỉ ngơi không đủ. Chúa Nhật mình sẽ ngủ, nhưng đêm nay Jamie Leeds sẽ đãi tiệc. Hội bà Tám tụi mình có gì để run sợ vì tụi kia hầu hết đều dùng ma túy, nhưng ... à, tiệc tối vẫn hơn chả có tiệc tùng gì cả, đúng không? Phần nào mình muốn đáp là sai, nhưng Hội bà Tám tụi mình đều thẳng thắn và tỉnh táo. Mình không biết chuyện của Dorie ra sao, dù nó hành động có phần khác người... Nó nói Thứ Tư vừa rồi đã trèo ra qua cửa sổ để đi “bụi đời” ở tận thung lũng Arch với Freddy. Mình thực sự hy vọng nó sẽ thận trọng... dù chuyện đó có ý nghĩa quý quái gì đi nữa.

THỨ BẢY, 22 THÁNG CHÍN

12 giờ 59 phút đêm

Bữa tiệc ở nhà Jamie khá vui, ít nhất đối với Lew và mình. Chúng mình ra ngoài ngồi bên hồ dưới ánh trăng, và anh kể hết chuyện mấy tuần qua.

Cuộc sống của anh thật thú vị. Hai anh lớn của anh thật sự tốt với anh và mẹ anh. Họ có một đại gia đình, các anh chị em họ gần một tá và rất nhiều chú bác, cứ theo lời anh thì họ là “những điển hình kỳ dị của bậc phụ huynh về mặt tài chính, về mặt xã hội, về tinh thần và trí tuệ của gia đình”. Sau đó anh ôm mình mà hôn. Những nụ hôn nồng nàn, gần bó. Chúng mình cam kết sau đó sẽ không hôn kiểu Pháp... Nhật ký biết rồi đó, và mình thật sự thấy vui mừng, vì “những chất dịch của cơ thể”... Ôi, đi đi, đi đi, hỡi những ý nghĩ khôn nạn hủy hoại mọi thứ!

CHÚA NHẬT, 23 THÁNG CHÍN

Một ngày đẹp trôi qua chậm chậm và yên lành biết mấy! Mẹ và mình ngủ trong nhà rồi ra ngoài đi tới câu lạc bộ đồng quê để dùng bữa lễ ngon tuyệt ngon. Công ty của Mẹ có một cơ sở ở đó, và mình yêu thích nơi đó lắm! Giống như mình được nhập vào thế giới của người giàu có nổi tiếng vậy. Mình ăn như dân Châu Phi sắp chết đói, và dùng tới ba món tráng miệng. Bàn búp phê để những món tráng miệng ngon cực kỳ khiến mình muốn xơi mỗi món một miếng, nhưng gượng lại vì kỷ luật cao quý của Lew và mình. Thấy chưa, kỷ luật đó giúp ích cho mình trong mọi lĩnh vực của đời sống... mình mong ước thế!

Lew phải đi tới một thị trấn nhỏ nào đó ở miền Nam. Một người dì của anh ấy mới sinh thêm một em bé, và hôm nay cả đại gia đình sẽ họp mặt, dự lễ đặt tên cho bé. Ước gì có dịp nào đó mình được đi theo Lew, nghe có vẻ như vui quá chừng chừng. Có lẽ khi anh ấy đủ tuổi để tự lái xe, anh sẽ đưa mình đi.

THỨ HAI, 24 THÁNG CHÍN

Mình không tin được. Hôm nay Lew và mình ăn trưa một mình bên nhau. Hồi nào tới giờ, đây là lần đầu tiên không có một đứa nào trong Hội bà Tám cứ buồn dưa lê quanh mình. Dù sao anh ấy cũng đã kể hết cho mình nghe về lễ rửa tội cho đứa em họ mới sinh. Anh ấy nói ước gì mình có ở đó, và trái tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực mà rơi tòm vào đôi bàn tay của anh ấy. Anh nói muốn chúng mình giống như dì Marcie và dưỡng Ted. Dưỡng Ted là bác sĩ, ông ấy tốt bụng tới nỗi làm phẫu thuật và chữa lành cho các con vật bị thương mà lũ trẻ mang tới. Trong khi họ ở đó, Cody tìm thấy một con chim nhỏ bị mèo vồ. Dưỡng Ted đã bó im cái chân gãy của chim bằng hai cây tăm xĩa răng và họ làm cho chim một cái lồng bằng dây thép cũ.

Mình muốn Lew cũng giống dưỡng Ted, tốt bụng, ân cần đại loại như vậy. Mình cố gợi cho anh ấy kể thêm nữa về dì Marcie, liệu mình sẽ giống y như dì ấy hay không, nhưng chuông reng và chúng mình phải trở vô lớp. Sau này mình phải tìm hiểu về thần tượng mới của mình mới được.

Từ trạm xe buýt, Lew tiễn chân mình về tận nhà. Đây là một trong hiếm hoi những buổi chiều mà Lew không có nhiệm vụ gì, hoặc tập luyện, hoặc công việc hay cái gì đó. Mình mời Lew vô nhà nhưng anh ấy không vô. Mình mừng vì Mẹ không có ở nhà, và chúng mình từ nay đã... à, anh ấy từ nay đã... rồi. Mình chỉ... Bạn biết rồi đó... có lẽ chỉ mình Bạn biết mà thôi nhé.

THỨ NĂM, 27 THÁNG CHÍN

5 giờ 15 phút chiều

Sinh nhật của Mẹ. Mẹ có một cuộc hẹn với chú Maury Marlow để thương, đồng nghiệp của Mẹ. Mẹ và mình sẽ mừng sinh nhật vào ngày mai.

10 giờ 41 phút đêm

Đêm nay chúng mình đi xem một buổi hòa nhạc ngoài sức tưởng tượng. Thật không thể nào diễn tả nổi. Lew và mình tay trong tay và cảm nhận âm nhạc nhiều hơn là nghe bằng tai. Một loại nhạc cổ điển thật sự khác biệt. Bình thường mình thích thể loại của mình, nhưng cái này thì... nhưng cái này thì... xin lỗi, không gì diễn tả nổi. Anh Mike của Lew đưa chúng mình về, và sau đó khi Lew tiễn chân mình tận cổng, nơi anh thường nói lời tạm biệt, nhưng đêm nay anh lại theo mình lên tận căn hộ nhà mình. Trong đại sảnh cạnh thang máy có một băng ghế nhỏ, anh dìu mình ngồi xuống rồi ôm hôn mình cho tới khi mình cảm thấy run rẩy xao xuyến; sau đó anh lấy trong túi ra một chiếc nhẫn, đẹp nhất trên đời và đeo vào ngón tay mình.

- Đây là chiếc nhẫn hẹn đến khi-chúng-mình-mười-tám-tuổi, Nancy ạ.

Anh ấy thăm thì, và mình khóc ướt hết cả áo sơ mi của anh. Chưa bao giờ mình xúc động đến như vậy.

Không viết tiếp được nữa. Mình phải đi nằm mơ đây.

CHÚA NHẬT, 6 THÁNG GIÊNG

11 giờ trưa

Nhật ký thân yêu ơi,

Suốt ba tháng qua bạn bỏ đi đâu mất tiêu vậy! Làm sao có thể đánh mất chính mình trong đồng tạp chí cũ đó chứ? Suýt tí nữa là bị vứt bỏ, rồi, bạn biết không? Tạ ơn Chúa, Mẹ đã sai mình dọn sạch kho đồ thay

vì chờ cô Eleanore, cách tuần vẫn tới giúp việc nhà. Đáng lẽ cô ấy đã vứt bạn vào sọt rác rồi, chắc chắn vậy, như thể bạn là đồ vô dụng. Mà bạn đâu phải vậy, tin mình đi!

Mình chẳng được viết vào nhật ký về lễ Halloween, lễ Tạ Ôn, lễ Giáng Sinh hay sinh nhật của Ba, lo lắng cho Ba khi ở với Mẹ, và tội nghiệp Mẹ, lo cho Mẹ khi ở với Ba. Ly hôn là địa ngục đối với mọi người. Thật ra mình nghĩ khi gia đình đã ly hôn (người ta chẳng hề nói đến, nhưng thật sự trẻ con cũng bị ly hôn luôn), các ngày lễ có lẽ buồn hơn cả ngày thường. Chắc chắn chúng chẳng còn là những thời khắc hội hè vui vẻ bên nhau như ngày xưa. Nói đúng ra, tận thâm tâm mình có phần cảm thấy tội lỗi khi quá choáng ngợp vì “những thời khắc ngày xưa tốt đẹp”. Mình phải cố mà sống với ngày hôm nay, hiện tại, không nhìn trở lại, để tránh buồn phiền.

Người ta thường tìm cách tránh né sự thật và nỗi đau bằng cách mua đủ loại quà cáp hay gì đó để bù vào, nhưng mà có được đâu, và rồi ngày lễ lại trôi qua vô vị trong cảnh cô đơn và những hồi tưởng đẹp đẽ về quá khứ.

... Mình đã phải tới nhà Ba hôm sau lễ Giáng Sinh. Thật ra mình chẳng bị buộc phải đi, nhưng mình biết Ba muốn mình tới, và đang có tâm sự. Mẹ và mình cứ níu chặt lấy nhau mà khóc khi mình ra đi, rồi mình níu lấy Ba mà khóc khi mình trở về.

Mình nhớ Mẹ vô cùng khi mình ở nhà Ba, nhưng nhiều hơn hết là nhớ Hội bà Tám, và thử đoán xem ai nữa? Lew đã tặng mình làm quà Giáng Sinh một cái kẹp nhỏ có trái tim bằng vàng. Thật ra anh ấy đã nhờ Mẹ bỏ vào vở mình để mở ra sáng Giáng Sinh, vì anh cùng mẹ anh đã đi ăn mừng Giáng Sinh ở nhà đương Ted. Mình đã tặng anh ấy một chiếc “nhẫn tình bạn”, hy vọng trong tương lai sẽ hơn thế nữa.

Trong suốt thời gian mình ở với Ba, Ba luôn cố gắng làm cho mình vui lòng, nhưng Ba cứ phải chạy tới văn phòng làm việc chỉ “một phút” thôi. Mình nhớ hồi nhỏ từng hỏi Ba sẽ là một phút ngắn hay một phút dài ới là dài, và mùa Giáng Sinh này mình lại hỏi vậy nữa. Ba dang tay ôm chầm lấy mình, ngồi bệt xuống và siết chặt như không bao giờ buông mình ra nữa. Mình cảm thấy nước mắt Ba trên mặt mình, và chắc chắn Ba cũng cảm thấy nước mắt mình trên mặt Ba. Mình không biết vì sao hai cha con lại khóc, bởi vì đó là khoảnh khắc thiêng liêng tuyệt vời nhất. Mình chẳng muốn rời xa Ba nữa, mãi mãi... mãi mãi... mãi mãi! Hai cha con cùng được khuây khỏa từng giây phút trong đời... à, gần như là từng giây từng phút. Dù sao cũng là tất cả những điều tốt đẹp. Ba cười khi nhắc tới chuyện suýt tí nữa mình đã ra đời trên xe hơi trước khi ba mẹ kịp tới bệnh viện, về chuyện Ba quỳnh quáng như muốn phát khùng ra sao và Mẹ đã phải xoa dịu và an ủi Ba thế nào. Sự thật là Mẹ quá quan tâm tới Ba tới nỗi hầu như chẳng để ý gì đến những cơn đau quặn thắt của mình, và Mẹ cứ cố kể chuyện hài hước gì đó để trấn an Ba. Sau đó Ba kể lại khi mình nằm trong vòng tay Mẹ trên giường bệnh viện, hai mẹ con trông giống như những thiên thần. Mình cảm thấy lòng quặn thắt. Làm sao Ba lại có thể rời bỏ Mẹ được chứ? Có một lúc mình muốn nhào tới đâm đá Ba. Đời phức tạp quá nhỉ?

Hầu hết thời gian thật là chán vì ở nhà Ba chẳng có bạn bè, chẳng có Hội bà Tám, chẳng có Lew, chẳng có Mẹ. Chán... chán... chán... , và mình thấy mình rã rời, mục... mục ruỗng.

Bồ hỏi là mình đã bắt đầu thấy đỡ lúc nào hả? Mình không nhớ rõ nữa. Chắc là nó diễn tiến chậm chậm, cho đến một lúc mình không còn cảm thấy mệt mỏi suốt ngày nữa. Đó là một cảm giác tốt lành và mình rất biết ơn. Có một lần ở nhà bác của Red, tụi mình đã bàn về “tội vô ơn”, và sau khi lên giường mình và Red thầm thì maic đến tận khuya lơ khuya lác về khái niệm đó. Về chuyện biết ơn sẽ nâng ta dậy và vô ơn sẽ lôi ta xuống thế nào. Cả hai giao kết bằng cách nhổ nước miếng vào các ngón tay, lòng bàn tay và đủ thứ, rằng suốt quãng đời còn lại sẽ không bao giờ mắc cái “tội vô ơn”.

Mình rất vui vì nhớ được chuyện đó. Đó là một kỷ niệm đẹp. Mình có quá, quá, quá nhiều điều để mà biết ơn! Mình nghĩ sẽ chỉ nằm ở đây, trên sàn nhà cạnh cửa sổ mà giải khuây với đôi chút hạnh phúc. Ừmmmm... mình sẽ chẳng bao giờ quên đêm giao thừa lúc Ba và mình thức dậy trước khi mặt trời mọc. Hai cha con lái xe tới núi Superstition và ngắm mặt trời chuyển diễn tất cả về huy hoàng rực rỡ của nó. Ban đầu bầu trời đổi từ màu đen thành xám, và hồng rồi vàng óng ánh. Sau đó nó giống như trong phim Fantasia của Disney với mọi màu sắc của vũ trụ cuộn xoáy vào nhau và vào cả hai cha con, trên cái nền âm thanh chim hót líu lo và kêu chiêm chiêm, lá cây xào xạc, ếch kêu ồm ộp, và tim hai cha con đập rộn ràng như điên dại. Đường như thể chính Ba và mình cũng là thần linh góp phần vào sự sáng tạo hoành tráng cái ngày mới đẹp đẽ ngoạn mục đó. Mình biết ơn vì kinh nghiệm độc nhất vô nhị đó. Nó giúp mình thấy đỡ hơn vì thiếu

văng cú đập mạnh của El Ngày Đầu Năm. Mình có thể thấy Hội bà Tám hiện giờ đang chơi những trò điên dại, khiêu vũ, ăn pizza và... ước gì mình có thể có mặt ở đó ngay bây giờ. Ngay giây phút này đây.

Mình còn biết ơn vì được dắt Ba đi sở thú nhân sinh nhật Ba. Hai cha con thường rất thích đi sở thú lúc mình còn nhỏ, và đặc biệt yêu thích mấy con khỉ. Ba nói chúng vẫn nhắc Ba nhớ tới mình. Rồi sở thú, hai cha con đến tiệm của ông Okay Jose' để ăn trưa. Mình đã gọi ông ấy hai cha con sẽ tới, và ông ta có lắm trò lố lăng đặc biệt dành cho khách, tới tiệm ông ấy tha hồ thì tha hồ náo loạn. Người chơi vĩ cầm của ông ta thật hài hước. Anh ta kể những chuyện cười ngớ ngẩn hòa theo tiếng nhạc.

Còn một chuyện nữa muốn nói với bồ, Nhật ký à. Những người khác có cảm nhận giống như mình về những lễ sinh nhật hay không hả? Hình như chẳng có ai khác có sinh nhật tốt đẹp và hào hứng như mình cả. Phải chăng chỉ vì đó là sinh nhật của mình? Những người khác có cảm thấy y như mình về sinh nhật của họ hay không hả? Còn Nhật ký thì sao? Tất nhiên là bồ cũng vậy, vì bồ là mình mà! Đôi lúc mình suýt quên mất điều đó. Vậy một lần nữa xin cảm ơn bồ, cảm ơn bồ ghen. Cảm ơn vì bồ là chính bồ!

THỨ BA, 22 THÁNG GIÊNG

Mình đã không ngừng nghỉ từ lúc ở nhà Ba về. Mình nhớ Ba lắm, nhưng cuộc sống mình là ở đây, vui chơi, đùa giỡn với Hội bà Tám và cảm nhận mọi chuyện. Duy chỉ có điều này phải kể cho bạn nghe về Dorie. Nó đã dính với Fred Simmons và bây giờ bị trễ kinh rồi. Mình không biết làm sao nó có thể bất cẩn vậy và ngốc nghếch quá như vậy... Dù sao thì nó đang đối mặt với một quyết định tối quan trọng, và Hội bà Tám chẳng giúp được gì cho nó. Nó kể cho tụi mình nghe tuần rồi, khi tụi mình ăn trưa, và mình nghĩ Lew có lẽ nắm vấn đề khó khăn hơn El, Fred hay mình. Tụi mình chuyển sang đề tài chọn lựa! Nói cho cha mẹ nó biết hay không... Phá thai hay không... Cưới Fred... Nó nói chuyện đó ngoài dự tính của Fred... Tiếp tục đến trường hay bỏ học. Giữ lại đứa trẻ hay hủy nó đi...

Lúc đó chuông reng, và mình nghĩ cả bọn đều mừng. Chuyện này quá trầm trọng... nhưng ít ra nó còn có thể chia sẻ được, và chỉ làm nó tổn thương thôi, ít ra là như vậy. Không lay nhiễu, không đe dọa tính mạng hay... Ô, thôi đi, đừng nghĩ đến nữa!

Hôm sau Lew cùng mình đi xe buýt tới công viên. Anh ấy bảo có chuyện cần nói. Mình lo sợ, lo quaaaaa' là lo! Mình nghĩ có lẽ anh sắp sửa vứt bỏ mình chỉ vì biết ra là... bạn hiểu rồi đó. Nhưng anh ấy chẳng làm vậy. Anh chỉ muốn cùng mình vạch ra một kế hoạch có hệ thống để trợ giúp Dorie, bất kể xảy ra chuyện gì hay bất kể nó quyết định làm gì đi nữa. Anh ấy chín chắn quá. Đứa nào lấy được anh sẽ là con nhỏ thật may mắn. Mình biết sẽ không phải là mình, trừ phi có phép màu trong lĩnh vực y khoa. Ôi, mình tin vào những phép màu... có lẽ... có lẽ... mình hy vọng... hy vọng!

Dù sao... Ôi, dù sao!

Lew cũng đã yêu cầu mình đừng nói "dù sao" nữa, và mình cố bỏ nhưng thật sự khó quá. Thật ra chính mình cũng không biết. Chỉ là một tật xấu trong hàng lô thói tật mà mình phải sửa. Dù sao... dù sao mình cũng quên mất sắp nói ra điều gì.

Lew bảo điều quan trọng nhất trong đời Dorie ngay lúc này là El, Red và mình luôn ở bên nó, luôn luôn ân cần, nhất là khi nó đã có bầu thật sự, sau đó cái bụng thì lùm lùm nên nó sẽ bị bọn trong trường trêu chọc. Bon chíp hôi có thể rất tầm thường, rất nhảm tâm, thiếu cảm thông. Có cái từ từ không nhỉ? Chắc chỉ có Lew mới biết rõ mà thôi.

Mình đã quá bận tâm lo lắng cho Dorie tới nỗi hầu như chẳng có thời gian để lo lắng cho chính mình. Rồi hôm nay ông cảnh sát Williams tới nhà mang theo hai cái thùng to tướng chất đầy những cuốn kỷ yếu hàng năm. Mẹ đã nói với cảnh sát là mình chắc chắn sẽ không tới tận đó. Dù sao bạn có tự hào vì mình hay không? Đó là một tật xấu cần phải bỏ. Dù sao thì ông ấy cũng đã có kỷ yếu của mọi trường cơ sở trong nước có tên là Abraham Lincoln. Ông cảnh sát Williams rất kiên nhẫn trong khi mình xem kỷ yếu đến hoa cả mắt. Ông ấy bảo đừng tìm gì, vì tính hết mọi khả năng thì Đồ-Rác-Rưởi đã dùng tên giả. Mình không thể tin điều đó, và rồi cũng chẳng thể tin cái gì khác nữa.

Cuối cùng khi sắp sửa bỏ cuộc, mình đã tìm thấy bức ảnh của hấn - nhưng đâu chỉ vừa tròn mười tám như hấn nói, mà đã hăm bốn tuổi rồi. Gary Mitchem. Hồi còn học cấp hai hấn là một thằng nhóc xinh xắn,

trông có vẻ ngây thơ. Mình tự hỏi làm cách nào mà hấn lại sống một cuộc sống quá ư tạp nhạp và xấu xa như vậy. Làm sao hấn lại có thể làm một chuyện như đã làm một con nhóc như mình!

Thật là nực cười, mình luôn tự cho mình là nhóc tì lúc nghĩ tới Đồ-Rác-Rưởi, và suốt cả thời gian còn lại mình muốn thấy mình đã trưởng thành, có thể tự chăm sóc bản thân, muốn được độc lập, không để Mẹ coi mình như em bé và gì gì nữa. Bây giờ mình lại muốn Mẹ ôm mình trong vòng tay, đu đưa mình, hát cho mình nghe những bài hát ru và kể cho mình tất cả những chuyện có thật và không có thật.

THỨ TƯ, 23 THÁNG GIÊNG

12 giờ 7 phút đêm

Mình lại không ngủ được. Mình thấy đứa học sinh cấp hai nhỏ bé đầu tóc quăn màu vàng xinh xắn đó, trông có vẻ ngây thơ, hiền lành dễ thương, và mình tự hỏi nếu như mình đã từng có được một em trai, liệu nó có giống như vậy hay không, và rồi lớn lên lại giống như... bạn biết rồi đó. Một ý nghĩ khủng khiếp trong đầu mình, không dứt ra được. Mình tự hỏi có bao giờ dám có con hay không, ngay cả khi vẫn có thể có con, vẫn còn sống trên đời và chỉ thế thôi. Có lẽ mình vẫn có thể có con... bất kể xét nghiệm thế nào, và chỉ sinh những bé gái thôi, nhưng nếu điều đã xảy đến với mình rồi cũng xảy đến với chúng thì mình không thể nào chịu nổi. Ôi, Nhật ký thân yêu ơi, bạn thấy không, những ý nghĩ xuất hiện trong đêm có khi hết sức rối rắm, có khi lại hoàn toàn tốt đẹp mà thật ra đôi lúc chỉ là những điều vô nghĩa.

3 giờ 6 phút sáng

Còn nhớ hồi ấy khi Đồ-Dồi-Bọ-Kinh-Tỏm khen mình xinh đẹp, mình hãnh diện biết bao, có cảm giác êm ái biết bao, mình nhớ hấn rất thích sờ làn da mịn màng như em bé của mình và gọi tên là bé Skin. Hấn cứ lặp đi lặp lại là mình quý giá biết bao, hấn cần có mình biết bao, hấn nói mình đã làm cho hấn hết “lẽ loi” và mình nói hấn cũng làm cho mình thấy y như vậy, không còn cô đơn chiếc bóng nữa.

Chẳng hiểu sao mình lại có thể ngu si như vậy, cứ tưởng hấn là một con người đẹp đẽ sáng chói nhất đời, hấn đã lấp đầy tất cả những khoảng cô đơn trống vắng trong cuộc đời đầy những khoảng trống của mình.

4 giờ 24 phút sáng

Mai mình sẽ là một đứa hoạt bát ở trường... mình muốn nói hôm nay. Mình cứ nghĩ mãi về buổi thuyết trình tui mình có dịp được tham dự, về sức khỏe và khoa học. Khách mời là một nhà tâm lý học, nói về vấn đề tinh thần lành mạnh thì thể xác cũng tráng kiện, cách nắm bắt vấn đề và duy trì chúng một cách thẳng thắn, trung thực và nghiêm túc trong cuộc sống. Ôi, ước gì mình làm được nhiều hơn là nghe bà ấy nói. Bà ấy còn bảo trẻ con thường vẫn nghĩ có bạn xấu vẫn hơn không có bạn. Điều đó không thể đúng, vì mình đã có Hội bà Tám từ khi vào lớp một, nhưng còn bạn trai thì sao?

Mình chưa bao giờ thật sự có bạn trai trước *&=-+. Và lẽ ra mình nên hoài nghi về hấn chứ. Khi tui mình tắm chung vòi hoa sen hay ngủ chung, cả Dorie, El, và Red đều trêu ghẹo mình vì trông mình giống con trai, mình không để mái tóc dày vàng óng của mình kịp dài ra. Tui nó có thể cắt tóc ngắn vào mùa hè nếu muốn, bởi vì cả đám đúng là đã nẩy nở cả. Trong khi mình thì bọn con trai cùng trang lứa chọc ghẹo là không biết được mình đến hay là đi, chúng bảo mình thuộc loại “trước sau khi một”. Một hôm khi tắm vòi sen sau giờ thể dục, Dorie nói tí của mình y hệt hai cái trứng trắng. Điều đó làm mình thấy mình sexy thật sự, đúng không?

THỨ NĂM, 24 THÁNG GIÊNG

6 giờ 45 phút sáng

Cái đồng hồ đáng tin cậy của mình vừa ngỏ lời “chào buổi sáng” thường lệ hàng ngày. Ủi chu cha, gần như mình chẳng ngủ nghe gì hết. Có lẽ tắm vòi hoa sen cho sáng khoái sẽ giúp mình động đậy như chương trình thương mại trên ti vi có nói.

7 giờ 45 phút sáng

Còn 15 phút nữa mới tới giờ lên xe buýt.

NGAY TẠI ĐÂY, BẰNG CHỮ VIẾT, MÌNH XIN LONG TRỌNG HỨA SẼ KHÔNG BAO GIỜ, KHÔNG KHÔNG BAO GIỜ NGHĨ ĐẾN *&=-+ NỮA. MÌNH SẼ TẮY SẠCH NGAY QUẢNG ĐỜI ĐÓ RA KHỎI

TRÍ NÃO MÌNH.

XÓA HẾT TRONG MÁY VI TÍNH, MÌNH XIN LONG TRỌNG HỨA VỚI LỜI THE BẰNG MÁU. ÔIII, NỖI ĐAU! MÌNH CÓ THỂ THA THỨ NHƯNG MÁU MÌNH THÌ KHÔNG.

MÌNH KHÔNG ĐI HỌC NỔI, NHƯNG CŨNG KHÔNG THỂ Ở NHÀ. SẼ TỆ HẠI HƠN. HẮN ĐANG Ở ĐÂY. HẮN LÀ MỘT PHẦN TỬ CỦA MỌI THỨ LỚN NHỎ, TỔNG TỪNG PHẦN TỬ VÀ TỪNG HẠT BỤI TRONG CĂN HỘ NÀY. MÌNH PHẢI RA KHỎI NƠI ĐÂY. ƯỚC GÌ MÌNH KHÔNG BAO GIỜ PHẢI TRỞ LẠI NỮA.

THỨ NĂM, 31 THÁNG GIÊNG

4 giờ rưỡi chiều

Mình nói với Hội bà Tám mình bị nhức đầu như bốc lửa bên trong, cùng với bệnh PMS. Chẳng biết đích xác PMS nghĩa là gì, nhưng tụi nó cũng thua luôn và bỏ mình lại một mình. Tạ ơn Chúa, Lew đang nghiên cứu một đề tài nào đó trên nhạ báo để chuẩn bị một chương trình thể thao mới, nên anh ấy như là một cái bóng, gặp mình trong đại snahr chỉ cất tiếng “Chào” cụt ngắn. Chừng nào mình mới nói cho Lew biết? Làm sao có thể nói chứ? Có nên nói hay không? Mình có cảm giác sẽ bị nổ tung nếu chẳng nói ra, nhưng mà nói ra thì tan nát cả. Thôi, CON NHỎ ĐẦN ĐỘN KIA, ĐỪNG NGHĨ TỚI CHUYỆN ĐÓ NỮA, NHỚ KHÔNG? HÃY NGHĨ TỚI TRÒ CHƠI LỚN TRONG THUNG LŨNG MÙA XUÂN HAI TUẦN NỮA VÀ BUỔI KHIÊU VŨ MỪNG LỄ TÌNH NHÂN SAU ĐÓ! Ô KÊ, MÌNH SẼ NGHĨ! MÌNH CÓ THỂ NGHĨ VÀ MÌNH ĐANG NGHĨ ĐÂY NÈ!

THỨ BA, 5 THÁNG HAI

5 giờ 54 phút chiều

Thử đoán ai đang đợi mình lúc mình từ trường về tới nhà? Ông cảnh sát Williams và mẹ mình. Cả hai có vẻ quá nghiêm trọng khiến mình tưởng đã xảy ra chuyện gì kinh khủng rồi chứ. Mình muốn nói xảy ra với Ba hay ai đó. Nhưng không phải vậy, tạ ơn Chúa. Chỉ là cảnh sát muốn dựng lên một APB nữa hay cái gì đó, mà mình đoán là áp phích truy nã hay cái gì đó, về *&=+. Họ muốn mình lục lọi trong trí nhớ, nghĩ xem đã từng gặp *&=+ với đứa nào nữa. Tất nhiên là mình nêu tên Margie. Mình bị suy nhược quá tới nỗi chẳng nhớ ra họ của nó cho tới khi tra thấy trong kỷ yếu. Sau đó thì tạ ơn Chúa, bà Missy tới giúp mình thư giãn để mình có thể suy nghĩ ngay ngắn trở lại. Một lúc sau mình lơ mơ nhớ lại có lần đã gặp *&=+ với hai con nhỏ trên chiếc xe hơi cũ mui rời của hắ. Bà Missy và ông cảnh sát bảo mình nằm trên ghế xa lông, nhắm mắt lại, rồi bà Missy vuốt ve hai cánh tay và bàn tay mình để cố bắt mình phải xóa sạch trong tâm trí tất cả mọi thứ ngoài chiếc xe và máy đứa trẻ. Một lát sau mình nhớ lại một trong hai đứa con gái đó có dự cuộc thi của các ban nhạc các trường cấp hai ở Charlesville năm ngoái. Họ bắt mình nhớ tên ban nhạc của nó, đồng phục của tụi mình, đồng phục của tụi nó và mình đã nhớ ra! Tụi mình mặc màu xanh dương và vàng kim, còn tụi nó thì màu xanh lục và trắng. Ông Williams hình như có vẻ xúc động, ông ấy nói có thể dễ dàng tìm ra trường cấp hai nào trong vùng mặc đồng phục xanh lục và trắng.

Trong phút chốc mình thư giãn, nghĩ toàn bộ chuyện phiền phức nhức nhối đó đã kết thúc, và rồi ông ấy lại giáng cho mình một cú khi nói rằng mấy ngày nữa sẽ trở lại với kỷ yếu của cái trường đó để mình chọn ra hình con nhỏ đó và có lẽ cả con kia nữa. Mình biết không thể nào chọn ra con nhỏ thứ nhì, song mình mệt và mất tinh thần quá tới nỗi chẳng buồn cãi lại nữa.

6 giờ rưỡi chiều

Mình kiệt sức rồi... CHỪNG NÀO CHUYỆN NÀY MỚI ĐI TỚI CHỖ KẾT THÚC? HỌ CÓ CHỊU ĐỂ MÌNH ĐƯỢC YÊN KHÔNG? LÀM SAO CÓ THỂ SỐNG YÊN ỔN KHI CỨ PHẢI LẦNG NHẰNG VỚI CHUYỆN CỦA KẺ KHÁC? MÌNH CẢM THẤY KINH KHIẾP.

THỨ TƯ, 6 THÁNG HAI

2 giờ 15 phút sáng

Mình vừa thức giấc sau một cơn ác mộng để rồi lại rơi vào một cơn ác mộng có thật. Mình nhớ lại một hôm Dorie, El và mình đạp xe xuôi lối đi bên bờ hồ Luke Clear, và mình thoáng thấy *&=+ cùng một thằng

nhỏ có lẽ còn học tiểu học đi về cuối lối đi chưa làm xong. Mình nhớ đã ước mong lũ muỗi mất vụ mùa, những con không thấy được cùng toàn thể muỗi mòng trên thế giới tóm được hần ta; rồi mình xua ý nghĩ đó ra khỏi đầu và hết lớn, mình sẽ đưa theo thằng nhỏ tới tận cuối lối mòn. Bây giờ thì đầu óc mình đang đua với vận tốc một ngàn tỉ dặm một giờ... chắc chắn hần sẽ không ở với một thằng con nít có lẽ mới bảy, tám tuổi chứ? Chẳng có cách nào để nhận diện thằng nhỏ chỉ nhìn thấy từ sau. Nếu hần ta đã... liệu thằng bé có bị hay không?

Ôi, kinh tửm, kinh tửm, kinh tửm, chắc mình sẽ đánh thức và kể cho Mẹ nghe, sau đó Mẹ có thể báo với ông cảnh sát Williams. Không còn chịu nổi, hơn nữa chắc mình bị sốt rồi. Chắc mình sẽ tới nhảy phốc lên giường với Mẹ, chỉ ấp ủ thôi, để cho hơi ấm và tình thương làm cho tất cả đau đớn khổ não tan biến đi. Nhưng có lẽ mình không nên... là vì kỳ kinh của mình, và bà Missy nói các chất dịch của cơ thể, nhất là máu và tinh dịch... Ôi, ước gì mình hiểu biết được nhiều hơn!

Phải mua mấy cuốn sách mới được. Mình sẽ không thể lấy niềm cho bất cứ ai... bất cứ ai trên đời này, nhất là Mẹ yêu quý của mình.

3 giờ 10 phút sáng

Mình bệnh thật rồi. Muốn gọi Mẹ, nhưng lại chẳng muốn. Mẹ đau tim vì mình đã đủ rồi... nhưng mà mình phải... mình kinh hãi quá. Có lẽ chỉ nên nằm bất động và chết cho rồi. Mình tự hỏi có phải nó xảy tới như vậy hay không. Hy vọng sẽ không đau đớn như vậy khi nó xảy đến với Margie, hai đứa con gái và thằng nhỏ nếu như tất cả tội nó cũng bị lây bệnh.

4 giờ 14 phút sáng

Ôi, Nhật ký thân yêu

Đã 4 giờ hơn mà mình vẫn chưa chết... Nhưng mình chẳng chịu nổi nữa. Ngực mình đau quá chừng, và mình không thở được... Sao tôi không chết đi cho rồi? Ôi, Mẹ ơi, Mẹ, Mẹ tới giúp con! Mình gào tên Mẹ thật to, nhưng đang cố kìm lại. Giúp con với, Mẹ ơi... Giúp giùm tôi, ai đó ơi! Xin vui lòng, xin hãy giúp cho tôi chết, nhưng đừng để tôi chết một mình!

17. Chương 17

THỨ BẢY, 9 THÁNG HAI

9 giờ 32 phút sáng - Bệnh viện

Bồ tào ơi,

Mừng quá vì Mẹ đã đem cho mình một tờ rời mới. Mình chẳng muốn Mẹ đọc phần đã viết. Đã giấu phần đó bên dưới hộp giày của mình trong phòng để đồ rồi. Mẹ không cần biết tất cả những nỗi buồn phiền sợ hãi của mình. Mẹ đã bận tâm quá đủ vì Ba, vì mình, vì công việc và đủ thứ nữa! Tội nghiệp Mẹ, Tội nghiệp, tội nghiệp Mẹ quá!

Thậm chí Mẹ còn cắt đứt với Maury bạn thân của Mẹ ở văn phòng sau khi phát hiện mình bị...

Chẳng biết còn nằm viện bao nhiêu ngày nữa vì căn bệnh pneumocystis carinii pneumonia (còn được biết với tên gọi pneumocystis pneumonia hay PCP - viêm phổi nang); điều đó được đề cập trong cuốn sách mà bác sĩ mới của mình cho mình. BS talbert nói không thể điều trị cho mình nữa vì mình bị... không thuộc lĩnh vực chuyên môn của ông ấy.

Chắc có lẽ mình cũng cần đối mặt với nó và dùng cái từ HIV.

HIV

HIV

SẼ DẪN TỚI BỆNH AIDS

AIDS

AIDS

Giờ đây mình đang có cảm giác bệnh hoạn, hoang tưởng và ngớ ngẩn. Bác sĩ Sheranian có vẻ ân cần tử tế, nhưng mình để ý thấy lúc nào ông ấy cũng đeo găng tay và gì gì đó để đảm bảo vô trùng. Các y tá cũng vậy. Còn Bác sĩ Talbert và y tá của ông thì lúc cũng ăn ăn mặc mặc như người thường. Thật là ngốc vì những người kia cũng là người nhưng lại là một thứ người xa lạ, những kẻ xa lạ mặc áo trắng, đôi khi mặc áo xanh lá cây, nhưng chắc có lẽ đó chỉ là nội quy bệnh viện. **MÌNH MUỐN RA KHỎI ĐÂY! NGAY BÂY GIỜ! NGAY LẬP TỨC! NGAY TỨC KHẮC! NHƯNG CÓ AI THÈM QUAN TÂM ĐẾN ĐIỀU MÌNH MUỐN ĐAU!**

11 giờ 59 phút trưa

Lại thêm xét nghiệm, thêm thuốc men, thêm những gì gì đó chích vô tĩnh mạch nữa. Ngực đau, cổ đau, hông đau. Đau từng inch trên cơ thể như chưa hề biết đau là đau tới mức nào! Hầu như mình chẳng đọc được những gì đang viết, nhưng không ngừng tay được. Như có một sợi dây ràng buộc mình lại đây. Dù đây là đau cũng vậy. Chắc thuốc đang tác dụng bên trong, vì mình có cảm giác bỗng bênh trôi dạt vào miền đất lạ. Đau vẫn cứ đau, nhưng

thật

quaa

a

a

aaaa'

xa vời

THỨ BA, 12 THÁNG HAI

8 giờ 2 phút sáng

Mình hỏi cô y tá hôm nay là thứ mấy, và cô đáp là Thứ Ba. Chẳng có cái mốc thời gian để birts mình ở đây đã bao lâu, nhưng hình như là lâu lắm rồi. Dù sao mình cũng thấy đỡ hơn.

Đỡ hơn cái gì?

Đỡ hơn nhiều so với cảm giác ở một thời điểm nào đó, là vậy đó!

Bồ ơi, rất vui vì có bồ để mà trò chuyện, bằng không mình biết chắc nó sẽ ảnh hưởng đến thần kinh của mình. Mẹ hứa sẽ nói với Hội bà Tám là mình lại đến nhà Ba. Mình chẳng thích nhờ Mẹ nói dối... nhưng mà... bồ biết rồi đó.

2 giờ 7 phút chiều

Mình biết đang đỡ bệnh, vì chữ viết mình gần như đã đọc được. Ôi chao ơi, mình yếu quá chừng. Đến cây viết chì dường như cũng nặng.

Bây giờ phải rời bỏ đây, vì sắp bắt đầu đọc cho hết mấy cái gì gì đó BS Sheranian để lại. Ông ấy lên dúi cho mình một cục kẹo See's mà mình bảo là thứ duy nhất trên đời mình ưa. Ông ấy dặn nếu nói cho ai biết, ông ấy sẽ bắt mình chui bỏ trong phòng hai tuần, sau đó nếu còn gây thêm phiền phức thì ông ta sẽ bắt làm công việc chui bỏ của cả bệnh viện vĩnh viễn.

Mình gọi ông là ông tịt mũi, và cả hai cùng cười. Lần đầu tiên mình cười được sau một thời gian dài. Sau đó có mấy y tá vào, và ông ấy bảo họ “dời mông” đi ra giùm vì ông ấy và mình bận họp hội nghị chuyên sâu về y khoa.

5 giờ rưỡi chiều

Mẹ vừa rời phòng. Mẹ có hẹn khách hàng đi xem nhà chung cư, và mình biết bây giờ hai mẹ con thật sự cần phải có tiền. Mình sẽ bắt đầu đọc nghiêm chỉnh và ghi chú để biết bệnh mình đang mắc thật sự là cái quái quỷ gì, và nó tác động ra làm sao. Bà Missy đã nói cho mình biết một tí, nhưng mình thật sự có cảm giác bà ấy đang cố che chở mình để chuẩn bị bất kỳ cái gì xảy đến với mình. Để rồi xem nhé!

THỨ NĂM, 14 THÁNG HAI

7 giờ rưỡi tối

Lẽ tình nhân - thật vô công rồi nghề! Mình đang đọc tập sách Tuổi Mới Lớn và bệnh AIDS. Thật là dễ sợ! Mình nghĩ mình là con nhóc dân thành phố, nơi mà người ta quan hệ tình dục bừa bãi, sử dụng các kim tiêm tĩnh mạch và gì gì đó đọc nó đầu tiên. Cuốn sách nói chừng 30% người mắc bệnh AIDS được chuẩn đoán có triệu chứng ở lứa tuổi 20. ỦI CHAO ỒI! Điều đó có nghĩa là hầu hết bị lây nhiễm ở lứa tuổi choai choai. Nó cũng nói lên là bệnh AIDS lan truyền mỗi ngày một nhanh hơn trong đám nhóc tì, là những đứa nằm mơ cũng chẳng ngờ bệnh đó sẽ xảy đến với chúng, và chúng là nhóm có nguy cơ cao nhất.

Trước đây thậm chí mình chẳng hiểu AIDS (Acquired Immune Deficiency Syndrome - hội chứng suy giảm miễn dịch mắc phải) nghĩa là cái gì. Nó luôn có vẻ lơ mơ đáng chán, khô khan khi được bàn bạc ở trường. Tin mình đi, bây giờ thì nó không còn lơ mơ nữa! Mình vẫn chưa hiểu biết đầy đủ.

Đúng vậy, "Acquired" nghĩa là bệnh truyền nhiễm mà bạn bị lây, tức bạn bị mắc! Nó không phải là chứng bệnh lúc mới sinh ra đã bị, như hemophilia(chứng máu không đông, ưa chảy máu) hay cái gì đó.

"Immune Deficiency" (Suy giảm miễn dịch) nghĩa là sự hủy hoại hệ thống phòng thủ của cơ thể chống lại bệnh tật. AIDS là một mầm bệnh nhỏ tí xíu hay virus có thể sống bên trong một tế bào sống.

Virus gây bệnh AIDS gọi là HIV nghĩa là Human Immune Deficiency Virus(virus suy giảm miễn dịch ở người). Nó hoạt động như vậy: Khi virus HIV vào trong cơ thể, nó xâm nhập một tế bào là một phần của hệ miễn dịch. Tế bào đó biến thành một xưởng sản xuất virus chủ yếu, quây tung ra những bản sao của HIV xâm nhập. Những bản sao của virus nguyên bản đó tấn công các tế bào khác là thành phần chủ chốt của hệ miễn dịch. Sau đó bạn bắt đầu mắc đủ thứ bệnh do tiếp xúc, kể cả thấy những bệnh hiếm thấy không bao giờ mắc phải nếu hệ miễn dịch lành mạnh, sức khỏe bình thường.

Khi sức khỏe bình thường, hệ miễn dịch có thể đánh bại hầu hết các siêu vi, kể cả siêu vi gây bệnh cúm. Nhưng khi bị AIDS, cơ thể sẽ gần như hoàn toàn chẳng loại trừ nổi sự truyền nhiễm. Sự thật là theo thời gian càng lúc bạn càng ít khả năng loại trừ bất kỳ bệnh tật nào.

CUỐI CÙNG BẤT CỨ CHỨNG BỆNH NÀO MÀ BẠN MẮC PHẢI ĐỀU DẪN TỚI CÁI CHẾT. Giờ đây chẳng phải là cái chết của bạn, mà là cái chết của mình! Và mình không muốn vậy đâu!

MÌNH KHÔNG MUỐN CHẾT! MÌNH CHỈ MỚI MUỜI NĂM TUỔI THÔI MÀ! ĐÂY LÀ PHẦN ĐỜI ĐẸP NHẤT CỦA MÌNH! KHI MÌNH TỪ THIẾU NỮ TRỞ THÀNH PHỤ NỮ! KHI LEW VÀ MÌNH... NHƯNG SẼ KHÔNG BAO GIỜ... Ôi, lạy chúa, làm sao con có thể chịu đựng được đây?

THỨ SÁU, 15 THÁNG HAI

2 giờ rưỡi sáng

Mình đang viết nhờ tia sáng nhỏ của cái đồng hồ dạ quang hình con thỏ mà mình có được từ hồi mới năm tuổi, còn nhớ không? Mẹ chẳng hiểu nổi làm sao mà nó vẫn tồn tại qua bao nhiêu đời chuyển đổi thay. Điều mình chẳng thể nào hiểu được là làm thế nào mà mắt mình có thể điều tiết như mắt mèo để thấy được khi gần như tối thui.

Dù sao mình vẫn mãi nghĩ về bản thân và những việc mình sẽ chẳng bao giờ làm nổi.

Hơn hết tất cả mọi điều, mình cảm thấy bên trong hoàn toàn trống rỗng chẳng có gì về Lew và mình cả. Chúng mình sẽ chẳng bao giờ có thể "LÀM TÌNH" được nữa. Mình không muốn nói tới cái kiểu thú tính, gần như là ăn thịt người, mà lần đó El và mình xem trên kênh truyền hình x của bác nó, trong lúc tụi mình đang giữ trẻ. Thật là tục tũn, thô bỉ, bẩn thỉu, hèn hạ và ghê tởm quá... như là... bồ biết rồi đó.

Mình chẳng muốn làm cái kiểu đó. Mình muốn làm theo cái cách mà đôi khi mình cảm thấy dịu dàng, ấm áp và thân thuộc, như có ánh sáng chói lòa và tiếng leng keng hình thành dần bên trong cho tới lúc nó chiếm ngự hoàn toàn. Một lần ngủ nhờ nhà Red, hai đứa mình đã bàn về việc nó cho ta cảm giác ra sao. Bây giờ mình thật sự chẳng bao giờ biết được nữa. À, có lẽ mình sẽ biết... nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu... mình không thể chịu nổi, nếu mình truyền bệnh cho Lew. Sẽ không, không, không bao giờ mình tự tha thứ cho mình cả.

Mình sắp đọc tất cả mọi điều từng được viết ra về virus và bệnh AIDS ở giai đoạn phát triển hoàn toàn. Có lẽ mình thật sự tưởng chỉ có những kẻ chơi ma túy và các anh chàng vui tính nhảy nhót trong quán bar trên những đường phố ở San Francisco mới bị; đó là những gì vẫn thấy hầu như nhan nhản trên báo. Không, thật sự không phải vậy đâu... chắc mình cũng muốn tin như thế. Nhưng ít ra mấy tuần mình sẽ biết từng vấn đề một! Chắc chắn BS. Sheranian sẽ giúp mình. Ông ấy là một chuyên gia trong lĩnh vực này.

9 giờ 10 phút sáng

Sáng nay khi BS. Sheranian đi khám một vòng, ông ấy đã bảo hai bác sĩ nội trú tiếp tục công việc để ông nói chuyện với mình. Mình thật sự thấy đỡ nhiều. Mình hỏi ông ta bằng cách nào mình có thể truyền bệnh AIDS cho người khác, như mẹ mình hoặc ai đó... mình không nói là bạn trai, nhưng mình biết ông ấy hiểu qua cái cách ông ta vỗ vỗ má mình và luồn tay vào mái tóc mình.

Ông Sheranian bảo mình chẳng bao giờ có ai cần lấy nhiễm nó từ mình nếu mình cẩn thận, rồi ông lật tới trang 23 trên một tờ bướm và chỉ cho mình phần cần đọc. Sau đó y tá vô phòng làm công việc. Phải đi để cho cô ấy thúc đẩy mình, đâm thọc mình, chích thêm gì gì đó vô tĩnh mạch mình và cho uống thêm thuốc viên, vân vân. NHƯNG MÌNH TIN BS. S, VÀ MÌNH SẼ KHÔNG LO LẮNG NỮA!

9 giờ 57 phút sáng

Mình đã nói dối! Mình sẽ lo lắng còn hơn nữa! Mình sẽ còn lo từng phút từng giờ cả quãng đời còn lại!

KHÔNG, mình chỉ muốn cho dễ dàng thôi, và mình phải thực tế... sẽ chẳng dễ dàng gì!

Ôi, lạy Chúa yêu thương, làm sao chuyện này lại có thể xảy đến với con? Xin Chúa đừng bao giờ để nó xảy đến với bất cứ đứa con gái nào khác! Xin vui lòng, xin đừng, đừng! Con đã làm gì nên tội để bị như vậy? Những giọt nước mắt của mình như những mảnh nước đá tràn ngập, cửa vào nhãn cầu và làm mặt mình thành cái bánh hăm bơ gơ. Điều đó có nghĩa là máu mình đã bị nhiễm độc... ngay cả chính mình cũng sợ chẳng dám đụng vào nữa là!

Ôi, ước chi ta chết phứt đi cho rồi.

Cơn sốt của mình lại muốn vọt lên cao. Thật đáng chán, vì mình tưởng ngày mai sẽ về nhà. BS. S. tới nói do mình tự chọc tức mình quá mức. Ông ấy nói chuyện với mình để mình trở lại với thực tế và tinh thần lành mạnh, sẽ đem cho mình một quyển sách tích cực viết về những người mắc bệnh AIDS. BS. S. nói cần tự bảo mình phải có thái độ như thế nào. BS. S. luôn làm cho mình thấy khỏe ra vì ông ấy không sợ khi ôm mình và vừa cười vừa bảo mình là một vùng nước hoang tưởng sợ cái bóng của mình. Mình nói:

- Con là một người cùi vào thời Cựu Ước cổ xưa ạ.

Ông ấy ban cho mình một cái gậy đầu, rồi bảo bệnh cùi bây giờ gọi là bệnh Hansen, có thể dễ dàng chữa lành nhờ kháng sinh, hy vọng bệnh AIDS cũng sớm được chữa lành như thế.

Người ta cho mình uống cái gì đó khiến mình thấy buồn ngủ.

Mình rất vui vì ông ấy đã tới. Chắc AIDS chẳng phải là một vũ điệu bu gi như mình tưởng. Mình là một con mèo kinh hãi, vùng nước hoang tưởng... mình muốn nói là... mình đã như vậy.

THỨ BẢY, 16 THÁNG HAI

11 giờ 29 phút trưa

BS. S. bảo một y tá cầm tới cho mình cuốn sách mà ông ấy đã đề cập. Sách kể về những người thật can đảm, thật tích cực bị đối xử thật tàn tệ. Tuy vậy họ chẳng rên rỉ khóc lóc như mình. Mình thật vui mừng vì được nhìn AIDS từ góc độ của họ. Mình không thể nào không đọc nó.

18. Chương 18

NGÀY NÀO ĐÂY?

7 giờ 32 phút sáng

Ủ hự! BS. S. tới và nói mình có thể về nhà. Mẹ sẽ đón mình một giờ nữa, hai ba giờ nữa hay bất cứ lúc nào Mẹ tới đây. Mình đã đọc đi đọc lại cuốn sách của BS. S. Những nhân vật trong sách bắt đầu có vẻ bhuw là những người bạn bị tổn thương thân thiết tuyệt vời. Ước' gì mình được trò chuyện cùng họ! Hơn thế nữa mình còn ước ông được trò chuyện với ai đó cùng một lứa tuổi! Ngay bây giờ!

Phải giữ trong lòng một chuyện gì đó nặng nề, cứ lớn dần lên và choán hết cuộc đời mình, mình chết mất thôi. Nhưng bệnh AIDS đâu phải là không thể chịu đựng! Một anh chàng sau khi dọn tới ở một thị trấn mới đã có rất nhiều bạn bè, và mọi người đều yêu mến chàng ta, chẳng hề sợ sệt, xa lánh hay có bất cứ vấn đề gì. Với mình cũng sẽ như vậy. Thật sự sẽ như vậy, và mình vui sướng biết bao vì được biết chuyện đó. Hiện giờ mình biết được đủ điều rồi. Mình đang làm những chuyện chỉ khiến mình thành một đứa ngốc nghếch mà thôi.

Mình sẽ được vui, vui, vui sướng! Bệnh AIDS chẳng phải tự nhiên mà lây nhiễm! Sẽ chẳng có ai sợ mình cả. Mình sẽ nói cho mọi người biết ngay sau khi mình rời khỏi nơi này. Sẽ được nhẹ nhõm và sẽ luôn luôn được như thế.

8 giờ 22 phút sáng

Bong bóng lại vỡ rồi! Thế giới của mình đã chuyển từ một khối cầu đầy ánh nắng thành một khối đen thui đầy chán chường hút mình xuống tận đáy.

Mình đang đứng ở cửa phòng mình chờ Mẹ tới, và hai người mặc đồ như phi công vũ trụ đi vô phòng kế bên. Không tưởng tượng nổi vì sao họ lại đội nón, mặc những bộ đồ trùm cả thân mình và gì gì nữa. Sau đó mình nghe có người nói một bệnh nhân AIDS vừa mới chết ở trong ấy. Điều đó làm mình như vỡ vụn ra thành muôn mảnh. Nếu AIDS không lây nhiễm như người ta nói, vậy tại sao lại cần tất cả những thứ đó? CHẤT DỊCH CỦA CƠ THỂ Ừ?Ồ phải rồi, phải là CÁC CHẤT DỊCH CỦA CƠ THỂ, nhưng mà cái đó nghĩa là cái quái quỷ gì chứ?

8 giờ 43 phút sáng

Có lẽ họ thận trọng như vậy với mọi thứ bệnh thật sự truyền nhiễm, bỏ có nghĩ vậy không? Có lẽ vậy! ĐỂ MAI HẸNG LO... SAU KHI MÌNH NÓI CHUYỆN VỚI BS. S. Nhưng mình sẽ không gặp lại ông ấy nữa. Sẽ không bao giờ gặp lại!

THỨ BA, 19 THÁNG HAI

6 giờ sáng

Được ở nhà thật quá tuyệt vời, lại được yêu thương và khỏe khoắn trở lại. Cửa kính kéo dẫn ra khoảnh sân trước đang mở, và Imperical đang hát bằng tất cả con tim bé nhỏ trong cái lồng của nó. Mặt trời đang lên cao ở bên ngoài và cả ở bên trong lòng mình nữa. Mình muốn múa và hát bài ca xưa mà Bà rất thích:

“Whoop a dee dee, mình rất vui vì mình là mình. Mình chẳng nên là ai khác cả. Mình mỉm cười với cỏ cây hoa lá. Whoop a dee dee, mình rất vui vì mình là mình. ”

Mình đang ngồi đây đọc mười hai lá thư Hội bà Tám viết cho mình, cứ đọc đi đọc lại mãi. Tụi nó thương mình quá chừng. Thật may mắn có lũ bạn như thế. Đêm nay sẽ nhờ Mẹ gọi cho tụi nó và báo tin mình đã về nhà. Mình tự hỏi mai Mẹ có cho mình đi học lại hay không. Chắc không đâu, nhưng chắc chắn Thứ Năm hay Thứ Sáu mình đi học được rồi.

Mình vẫn thấy hơi yếu một chút, nhưng cái TÔI xưa nay đã trở lại, khao khát đến tột cùng và hăm hở muốn đi! Đi! Đi Đi! Đi nào!

Mình tự hỏi ai sẽ gặp mình trước tiên. Ước gì mình đoán được là ai!

Mình không thể đợi để nhìn thấy nụ cười đẹp và ấm áp như ôm cả thế giới vào lòng của anh ấy, và cảm thấy bàn tay mềm mại mà đôi khi không được mềm mại thế, sau khi anh làm việc ngoài giờ học và chơi môn thể thao nào đó. Hy vọng anh sẽ ôm lấy mình ngay trước mặt Mẹ... nhưng mình biết anh không ôm đâu! El, Red và Dorie sẽ ôm... nhưng mình muốn ôm anh ấy cơ. Mình cần. Mình chân thành, tha thiết cần vòng tay của anh. Đó sẽ là một liều thuốc chữa bệnh tốt nhất.

THỨ TƯ, 20 THÁNG HAI

Dorie, El và Red tới nhà ngay sau khi tan học. Từ lúc gặp tụi nó dường như là liên tu bất tận. Cả hội buôn dưa lê liên tục, như thể mình đi xa đã nhiều năm. Tuy vậy vẫn như mới gặp tụi nó hôm qua. Mọi chuyện đều to tát, huy hoàng và hào hứng, đủ thứ chuyện về mọi người, trừ một chuyện... Dorie vẫn chưa có kinh. Ôi khiếp quá! Nó thường dùng những gói nhỏ đó, chúng sẽ ra 2 vạch màu hồng nếu bạn ... và một vạch nếu ngược lại. Cả bọn đều quá rối trí vì Dorie tới nỗi thật sự chẳng đứa đứa nào nghĩ nhiều đến mình, và thật tuyệt vời để mình thay đổi. Rất mừng vì mình không phải là nó! Cũng chẳng biết sẽ làm gì nữa. Nó nói hôm trước quyết định chuyện này, hôm sau lại đổi ý... Quyết định kiểu nào cũng kinh tởm cả, phải mất nhiều tuần nó mới quyết định bỏ hay không. Ôi, sẽ khó khăn biết chừng nào... Thử tưởng tượng em bé tí xiu bị hút ra, vừa vùng vẫy và khóc thét rồi sau đó bị vứt sọt rác. Mình tự hỏi người ta sẽ làm gì với tất cả những em bé đã chết đó.

Giờ đây mình đâm ra ngớ ngẩn. Giờ đây phá thai chẳng là cái gì cả... hay là một cái gì? Ôi thôi! Rất mừng vì mình không phải là nó. Nhưng nếu em bé đó là của mình và Lew, mình sẽ không, không, không bao giờ vứt bỏ đâu. Mình biết Lew sẽ không muốn mình làm vậy... Nhưng mình sẽ làm gì? Mình mới có mười lăm tuổi. Ai sẽ chăm sóc em bé đây? Mình phải sống mãi với mẹ mình hả? Mình phải bỏ học hay sao? Rõ ràng Dorie có vẻ quá mệt mỏi và khiếp sợ. Thật là một quyết định khiếp khủng! Mình đã nghe Mẹ dùng cái từ đó và rất thích nó. Mình tự hỏi bao giờ thì mình mới dùng tới nó. Thật tình mình đã không nghĩ sẽ có chuyện gì khiếp khủng như vậy. Chẳng phải là các em bé khiếp khủng... mà là, à, chúng chẳng rnhw mình nghĩ đâu.

Một lần dì Milly em Mẹ tới gửi em bé nhờ chăm nom khi dì và đương Charles đi nghỉ cuối tuần. Trước đó mình đã quá trông mong nó đến mất ngủ. Rồi sau đó khi bé Bonny đến, mình không ngủ được vì dường như nó khóc suốt cả đêm, bởi vì nó đói lắm, la hét, ị đùn, vứt tung mọi thứ, đòi chai sữa, đòi bế, đòi dắt đi chơi, tắm rửa, thay tã lót, cứ thay tã và thay tã mãi! Mình đã ngộ ra rằng các em bé chẳng giống mèo con, chỉ cần cho ăn uống mỗi ngày một lần, rồi khi nào muốn thì vui chơi với chúng, Chúng nó lúc nào cũng ra lệnh thôi! Một chuyện khác nữa, không ngờ những em bé xinh xắn đáng yêu lại hôi rình như vậy, úi dào... thật ghê ghê, lại quá thường xuyên!

Trước đó, đôi lúc mình cảm thấy nếu mình có em bé, mình sẽ có một thứ của riêng để mà yêu thương, CHỈ CỦA RIÊNG MÌNH MÀ THÔI. Nếu mình sinh em bé thì hai mẹ con sẽ khởi đầu cả một thế giới mới. Khi Mery Beth, láng giềng mười sáu tuổi của nhà mình có em bé và quyết định giữ lại, còn nhớ hầu như mình thêm có con lắm. Có ai đó lúc nào cũng ở bên mình, để yêu thương, làm cho nó yêu thương và phụ thuộc vào mình. Bất mí cho Nhật ký biết nhé, bây giờ mình chẳng muốn phụ thuộc quá như vậy đâu... ít ra là bây giờ... có lẽ để một ngày nào đó, khi chúng chín chắn hơn, há?

THỨ BA, 26 THÁNG HAI

5 giờ 59 chiều

Ôi, chán ơi là chán. Dorie, đứa bạn thân nhất và có tâm hồn đẹp nhất vừa mới ra về. Rất mừng vì nó có mình để trò chuyện, Mẹ lại không có ở nhà. Không nên nói trò chuyện với... nên nói là nó bảo cho mình biết, vì quả thật mình chẳng đáp được câu nào cho ra hồn cả.

Mình không tin được là Fred đã bỏ nó. Sao lại có thể như vậy? Sao trên cõi đời này hay cõi nào khác, một đứa con trai lại có thể vứt bỏ một đứa con gái mà hắn đã làm cho mang bầu chứ? Mình tự hỏi có phải con lừa đực ngu đần đó tưởng con nhỏ tự làm mình có chữa hay sao?

Thử hình dung, hắn gặp con nhỏ ở chân cầu thang phòng tập thể dục, và hoàn toàn bất ngờ, hắn chỉ nói hai đứa không nên gặp lại nhau nữa. Con nhỏ vác cái ba lô ngược do hắn trao tặng, và hắn ta hành động

như chẳng có gì xảy ra, tất cả đều là lỗi lầm và trách nhiệm của con nhỏ, chỉ thế thôi! Mình nghĩ đáng lẽ phải thọc tay vào mắt hấn mà moi tìm hấn ra, hay ít ra cũng hô hoán cho mọi người đều nghe thấy, ít ra cũng biết hấn ta là đồ giòi bọ nhơ bẩn, thói tha, khôn nạn, mục nát, ích kỷ vô trách nhiệm, đề tiện biết chừng nào, và thậm chí còn tồi bại hơn nữa, khi con nhỏ bật khóc, hấn hỏi làm thế nào hấn biết được đứa con trong bụng là của hấn, để ý ba cái vụ đó là trách nhiệm của con nhỏ.

Ôi, buồn quá là buồn! Ước gì mình làm điều gì đó. Mình tiến chân Dorie ra trạm xe buýt, nhưng chẳng giúp được gì ráo... Mọi người đều không giúp được... Đúng là nó phải chọn lựa giữa khiếp khủng và khiếp khủng hơn.

THỨ NĂM, 28 THÁNG HAI

7 giờ tối

Mẹ Dorie cho nó tới nhà mình sau khi tan trường để học và ăn tối. CHO NÓ Ừ? Nay nó sắp làm mẹ mà còn phải hỏi xin mẹ nó tới đây học hành sao? Mình cứ nghĩ hoài nghĩ mãi đến chuyện từng phút giây cả ngày lẫn đêm nó phải tha em bé nhỏ tí đi vòng vòng, nhưng chẳng hiểu làm sao nó bỏ em bé của nó được chứ? Nếu có ai chịu thừa nhận đã lợi dụng nó thì sao? Ôi, tội nghiệp đứa bé nhỏ xíu đó quá! Giá mà con nhỏ phá thai rồi, thì... Mình cũng lo lắng gần như nó vậy. Rất mừng vì nó đã có mình. Bản thân El và Red vẫn còn trong trắng vô tư, còn mình và Dorie thì... Đôi lúc cũng muốn trút hết nỗi niềm riêng tư của mình cho nó biết, một cơn đau quặn thắt đau nhức gây nên tổn thương thực sự trong lòng, nhưng mình không thể nói. Ngay lúc này nỗi niềm riêng tư của nó cũng đủ phiền toái rồi.

THỨ BẢY, 2 THÁNG BA

7 giờ sáng

Dorie sắp lại nhà mình ngủ nhờ, và ngày mai Mẹ sẽ dắt tụi mình tới nơi tụi mình vẫn gọi là Hồ Mao Lương. Vui quá đi mất. Cả hai đứa mình đều muốn được tới đó, nằm trên một bãi cỏ tràn trề ánh nắng, lắng nghe âm thanh của hạnh phúc và gần như là mùa xuân, có sóng nước của hồ vỗ về êm ái bãi cát trắng sau. Mẹ sẽ mang theo một bữa ăn trưa thịnh soạn, nhưng trên đường về sẽ dừng lại Quán Ăn Góc Phố Con Sóc. Mẹ nói cả hai hứa cứ để BỤNG ĐÓI mà chạy hoài chạy mãi.

Đêm hôm sau cùng mình đã lên gân để hỏi Dorie phải chăng nó đã không chịu dùng thuốc viên ngừa thai khi... Nó nói đã dùng, nhưng có lúc lại quên. Mới đầu mình nổi nóng với nó và muốn cho nó BÀI 977 VỀ TRÁCH NHIỆM mà cô Marsden dạy môn Sức khỏe cứ giảng lui giảng tới hoài, nhưng mình không thể. Mình là ai mà dám giảng về trách nhiệm uống thuốc hàng ngày, khi mà cả nửa thời gian Mẹ phải rầy mình về việc cho chim ăn? Ngoài ra Dorie nói Fred đã dùng bao cao su... à, hầu như lần nào hấn cũng dùng ... nhưng đắt tiền lắm. Dorie nói một tá giá khoảng chừng 6 đô la. Như vậy sẽ... nhưng mình chẳng muốn nghĩ tới. Mình sẽ không nghĩ tới chuyện đó. Mình sẽ không cho phép mình nghĩ tới bất cứ điều gì ngoài Hồ Mao Lương và những cái bánh chiên kiểu Pháp múp múp béo ngậy ở Góc Phố Con Sóc.

THỨ HAI, 4 THÁNG BA

5 rưỡi sáng

Sáng nay thật sự mình đã dậy sớm, trong lòng thật nhẹ nhõm nhờ kỳ nghỉ cuối tuần. Quá tuyệt vời, yên tĩnh, đẹp đẽ và tha hồ tránh xa trần thế. Mình với Dorie và Mẹ rượt đuổi nhau qua những bãi mao lương đang nảy chồi kết nụ vàng rực một màu. Ba người giả dờ xem chúng như những cái túi đựng nắng sắp sửa mở ra. Cười đùa, trêu chọc và ngồi xuống một khúc cây mới đốn. Mẹ đem theo đàn ghi ta mà từ lâu rồi Mẹ chẳng hề chơi, và tất cả hát những bài hát Mẹ thuộc. Sau đó Dorie và mình chỉ cho Mẹ những bài hát mới tụi mình đã thuộc. Thật huy hoàng, thật tuyệt trần. Ước gì mỗi ngày trong quãng đời còn lại của mình đều được như vậy.

THỨ BA, 5 THÁNG BA

4 giờ 59 chiều

Lew và mình cầm theo bánh xăng ụch mà ăn trong khi rảo bộ dọc lối đi gần trạm cứu hỏa cũ. Chúng mình ngồi trên bãi cỏ ở đó, tam tình về việc đã lâu rồi hai đứa chẳng có thời gian ở bên nhau. Anh ấy ôm mình vào lòng, chữa lành từng phần tử trong thân thể, trí óc và tâm hồn mình. Chúng mình dời ra sau bụi cây

cao lớn bên vệ đường, rồi anh ấy hôn mình. Giống như những viên kim cương lấp lánh, như lễ Giáng Sinh, lễ 4 Tháng Bảy và lễ Phục Sinh thiêng liêng hòa lẫn cả vào nhau.

Mình không thích thừa nhận điều này, nhưng thật sự là mình muốn... bồ biết rồi đó... nhưng mình cũng chẳng muốn. Mình biết là hai đứa hai đứa không nên làm vậy, nhưng tình dục quả là có sức hấp dẫn mãnh liệt. Mình muốn hỏi Dorie về từng chi tiết của chuyện đó. Với *&=+, mọi việc đều quá... lừa đảo bản thủ, nhưng mình có thể cảm thấy thật đẹp và lành mạnh với Lew khi anh ấy sẵn sàng. Mình biết là tức cười, ít ra mình nghĩ là vậy, khi con trai lại hơi rụt rè do dự hơn con gái, nhưng có lẽ cũng không phải vậy đâu. Con trai thường nghĩ về tương lai và trách nhiệm của bọn họ, và thường so hơn tính thiệt trong cuộc đời y như tụi mình, hay ít ra họ buộc phải như vậy! Lew cũng vậy! Tạ ơn Chúa vì anh ấy như vậy! Mình không nghĩ mình có bao giờ cảm nhận kiểu đó về một chàng trai nào khác trên đời này hay là mình sẽ cảm nhận kiểu đó?

Mình nhớ lơ mơ một trong những “bài giảng của các bà mẹ về tình dục” mà Mẹ đã cố giảng giải và mình đã cố tránh chẳng chịu lắng nghe. Mẹ nói tình dục có thể là một sức mạnh tuyệt vời nhất trong cuộc sống sau bản năng sinh tồn, và thường còn tuyệt vời hơn cả bản năng sinh tồn nữa như trong thời chiến, khi đàn ông phải lâm vào tình huống cận kề cái chết vì một người đàn bà, và những thời kỳ mà con người chỉ bị lôi cuốn theo những cảm xúc của họ, và bản năng trở nên mạnh mẽ hơn lý trí. Hy vọng chuyện đó không bao giờ xảy đến với mình. Bồ có bao giờ nghĩ vậy không? Nhất là bây giờ, khi có lẽ mình sẽ cho... bồ biết rồi đó... ôi, quên hết chuyện đó đi! Tình dục gây rắc rối nhiều hơn là quý giá, mình nghĩ vậy đó!!!

Coi kìa, mình phải bắt đầu ăn bữa tối đây. Mẹ đưa từ văn phòng về một bà để sau đó hai người cùng làm việc trên một bản đồ án.

THỨ NĂM, 7 THÁNG BA

Nhật ký mình ơi,

Hai ngày chả viết lách gì, vì chẳng hiểu sao mình lại để bồ ở đâu đó... và... à mình quá rối trí. Ngoài ra mình cố không suy nghĩ nhiều, vẫn thấy mình nát bét. BS. S. nói sức khỏe của nhiều người có phản ứng HIV dương tính vẫn khá tốt trong năm, sáu thậm chí đến bảy năm, nhưng vì hệ miễn dịch của mình khởi đầu còn thấp kém, nên mất bị nhiễm trùng, nhìn không được rõ lắm.

THỨ SÁU, 8 THÁNG BA

3 rưỡi chiều

Mẹ đưa mình ra khỏi trường sớm để đi gặp BS. S. , chứ chẳng phải là khám chuyên khoa mắt theo lời ông dặn. Lại thêm một cú sốc vào tim và trí não nữa. Mình có thể dùng thêm bao nhiêu nữa đây? Một thứ thuốc có thể dùng cứu chữa thị lực mình, một thứ khác sẽ duy trì sự sống, nhưng chẳng thể nào dùng cả hai thứ. Có thể dùng AZT để làm chậm sự phát triển của virus HIV, hoặc có thể dùng Ganciclovir để chặn đứng sự nhiễm trùng gây mù mắt. Nhưng do cả hai thứ thuốc đều gây ra chứng thiếu máu, nên đa số không chịu được cả hai thứ dùng chung.

Ôi chào ơi! Thật khó chọn lựa! BỎ THUỐC AZT THÌ KHÔNG DUY TRÌ LAU HƠN TRẠNG THÁI KHÔNG TRIỆU CHỨNG, CÒN CỨ DÙNG AZT THÌ PHẢI CHỊU MÙ LÒA. THỜI GIAN QUYẾT ĐỊNH. THỜI GIAN ĐÁNG NHỚ, ĐÚNG KHÔNG?

Ông bác sĩ ngớ ngẩn có vẻ như bị đột biến gen, giọng nói như trong phim khoa học viễn tưởng, NHÌN MÌNH y NHƯ THỂ MÌNH LÀ chú cún con tạp chủng vừa chạy tới, và bảo còn một cách thứ ba nữa. Mình quá đỗi bối rối, bắt đầu vừa cười vừa khóc. Một lúc sau Mẹ làm cho mình hơi an tâm và BS. Đột Biến có thể nói cho hai mẹ con biết là các nhà nghiên cứu đã phát triển một cách mới để đưa thuốc vào mắt không gây ra chứng thiếu máu. Người ta cấy vào bên trong nhãn cầu những viên nhỏ li ti hấp thu rồi nhả thuốc ra. Nghe vui quá chừng phải không bồ? Cách này giữ cho thuốc không vào mạch máu, và cũng giữ thuốc lại trong nhãn cầu đang cần thiết. Thuốc từ từ được nhả ra đều đặn, nghĩa là hằng ngày không cần phải chích thuốc... Mình không nghĩ có thể chịu được cái “một ngày” một chút đó.

BS. Ngớ Ngẩn Đột Biến tặng cho mình bản sao một bài báo về thuốc Ganciclovir và về một tá các thứ thuốc thử nghiệm mới khác, đang phát triển để hạn chế những thứ mà người ta gọi là “nhiễm trùng cơ hội”.

Thông thường đó là những mầm bệnh vô hại, và tấn công những người có hệ phòng thủ miễn dịch đã bị AIDS làm suy yếu đi.

Thật may mắn cho mình, mình nằm trong SỐ ÍT BỆNH NHÂN NGẪU NHIÊN được chọn làm con bọ thí nghiệm cho hơn 40 thứ thuốc mới của hãng dược phẩm nào đó; chúng đang được thử nghiệm để chống lại loại virus, vi khuẩn và siêu vi phổ biến thường gây tác hại ở cơ thể con người.

“Trong các bệnh có liên quan tới AIDS, bệnh viêm võng mạc do siêu vi CMV (cytomegalovirus) là một trong số những bệnh thường xảy ra và có sức tàn phá mạnh nhất. ” BS. Đột Biến nói nó tấn công chừng 20% bệnh nhân AIDS. Nếu không điều trị thì chắc chắn sẽ mất hẳn thị lực. Mình không biết xử trí ra sao nữa. Chẳng thể nào viết cho mình, mình thân mến ạ Không thể thấy những bông hoa, cây cối hay ánh nắng... hoặc các bạn của mình... hay là Lew. Mình không thể, không nhìn thấy Lew thì nhất định mình không chịu nổi rồi.

Từ đây tới mai mình phải chọn lựa giữa thuốc Ganciclovir và một thứ thuốc mới hơn tên là Foscarnet. Một chọn lựa khó quá chừng! Ganciclovir gây ra chứng thiếu máu, còn Foscarnet lại hại thận.

Cứ theo kiểu cũ thì cả hai thứ thuốc đều đòi hỏi phải truyền dịch vô tĩnh mạch hằng ngày, mất hai hay ba giờ mới hoàn tất. Bệnh nhân phải chịu đâm dây dẫn thường trực để tiếp nhận dịch truyền, Và nếu không đủ liều thì theo đặc thù của virus, chúng sẽ trở lại sau hai tháng điều trị, đòi hỏi những liều lượng còn cao hơn nữa.

Chắc mình sẽ chọn cách mổ phanh mắt ra và nhét vào những viên nhỏ li ti, có thể kéo dài tới sáu tháng và ngay sau đó tiếp tục thử nghiệm một thứ thuốc khác có tác dụng tới một năm. Để rồi xem nhé!

Chúc bỏ thấy mộng lành... Mình chẳng hiểu được mình nữa.

THỨ BA, 19 THÁNG BA

Cứng à cứng ới,

Rất vui vì hai đứa mình lại ở bên nhau. Mình cần Nhật ký lắm. Thật sự cần thiết. Thật đáng ngạc nhiên, mình đã tin cậy Mẹ, các bạn và Lew biết chừng nào. Thật sự tin cậy Lew. Vẫn còn nhiều điều không thể bày tỏ với anh ấy. Nhưng rồi cũng phải nói thôi. Sẽ sớm nói cho mọi người đều biết bệnh của mình. Đời thật quaaaa' bất công. Ước' gì mình biết được phải nói thế nào!

THỨ SÁU, 22 THÁNG BA

Bạn thân yêu của mình ới,

Xin lỗi vì Thứ Tư và Thứ Năm đã quên viết nhật ký. Bạn gì mà kỳ vậy, mặc dù là bạn của mình? Mình là bạn của chính mình hả?

Dù sao, hôm nay ở trường có hai đứa chọc ghẹo Dorie vì bụng nó bắt đầu lùm lùm rồi. Mình tội nghiệp nó quá tới nỗi muốn nhốt tụi kia vô tủ đựng đồ rồi quăng luôn mấy bộ đồ của tụi nó cho rồi.

THỨ BẢY, 23 THÁNG BA

10 giờ đêm

Một ngày vui vẻ quá chừng! Mẹ dắt Hội bà Tám tới rừng Wildwood, trừ Lew vẫn bận việc như thường lệ. Tụi mình đạp xe bạt mạng như điên như dại, đuổi bắt nhau với những khẩu súng bắn nước. Lại giống hệt mấy đứa con nít, ồn ào và ngu ngốc, ầm ĩ và khờ dại. Mình tự hỏi bao giờ còn có một ngày đẹp như vậy nữa hay không. El bị mệt và suýt ói cả ra vì chóng mặt trên guồng xe quay; Red trượt chân té xuống vũng sinh, và cả ngày phải mang cái đít quần short trắng lấm những vết màu nâu. Mình làm đổ nước cốt cà chua nắm và mù tạc từ món bánh mì kẹp xúc xích nóng ra cả vật trước áo sơ mi, còn Red thì bị trúng một trái banh vô mũi. Giống như những ngày xưa còn bé, cuộc đời thật ngọt ngào và những vấn đề của tụi mình đơn giản thôi

MÌNH KHÔNG MUỐN LỚN LÊN ĐÂU!

MÌNH MUỐN MÃI MÃI LÀ EM BÉ!

THỨ HAI, 25 THÁNG BA

3 giờ 29 phút chiều

Lại bị bệnh nữa rồi. BS. S. nói virus HIV của mình đang tiến triển nhanh quaaaa' là nhanh, là do hệ miễn dịch của mình kém. Lần này thậm bị nhiễm trùng một cách rất ngớ ngẩn.

Hiện giờ BS. thậm chí không còn gọi là HIV nữa mà gọi là bệnh AIDS. Chẳng biết ông ấy bắt đầu gọi như vậy lúc nào nữa. Chắc chỉ vì mình chẳng chịu lắng nghe như thường lệ.

Mình tự hỏi mình còn sống được bao nhiêu năm nữa.

Có lẽ đã đến lúc nên bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc về cảnh hấp hối. Mình tự hỏi hấp hối sẽ ra sao. Có đau đớn không? Mình sẽ đi về đâu? Thật sự có Thiên Đàng hay không, hay các phần tử của thể xác mình chỉ tụ hội với các phần tử khác của đất, để tạo nên lớp đất mặt hay những con lốc bụi, hoặc một thứ gì khác hoàn toàn vô dụng? Mình chẳng muốn vậy đâu. MÌNH KHÔNG TIN ĐIỀU ĐÓ. CÓ MỘT THIÊN ĐÀNG... VÀ MỘT THUỘC ĐẾ. COI ĐÓ TRONG TRẮNG TRONG SÁNG VÀ TRONG SẠCH. THIÊN CHÚA SÁNG TẠO RA NHỮNG THẾ GIỚI KHÁC VÀ MÌNH SẼ LÀ MỘT TÔI TỔ CỦA NGÀI. MÌNH SẼ ĐI ĐI MÃI XUYỀN QUA MIỀN VÔ TẬN CỦA CỘI VĨNH HẰNG... LÀ CHÍNH MÌNH, LÀM NHỮNG VIỆC TUYỆT VỜI, XÂY DỰNG, HẠNH PHÚC VÀ HOÀN THIỆN.

Rồi cũng đến lúc Lew, Ba Mẹ và tất cả những người mình yêu thương khác sẽ lên Thiên Đàng, và sẽ có một cuộc đoàn tụ tuyệt vời, vĩ đại và huy hoàng với bà cố, ông nội Ivy và tất cả những con vật cưng đã chết của mình: mèo Catsup, Chó Đỏ, Fluffer và... Nhưng nếu mình xuống địa ngục thì sao? Mình không nghĩ là quá tệ như vậy... Mình cũng không tốt lắm đâu... Có lẽ tốt hơn hết mình nên bắt đầu đọc ít câu Lạy Mẹ Maria và Cha Chúng Con kịp thời đúng lúc.

THỨ BA, 26 THÁNG BA

Bạn mình ơi,

Đôi khi mình là một đứa thuộc mẫu người quá ngu ngơ ngốc nghếch. Có một lúc mình thấy mình giống như người hủi thời Cựu ước; rồi lại là mình của ngày xưa, vui vẻ lanh lợi và hơi phô trương nữa. Đôi khi mình thích nghi, rồi lại chẳng thích nghi với hoàn cảnh; hết thăng rồi lại trầm; hết là mình rồi lại là là BẠN! Ủi chà! Lên tới tận óc rồi đây nè!

THỨ TƯ, 27 THÁNG BA

11 giờ 12 phút đêm

Hôm nay , mọi thứ bắt đầu lên tận nấc thang cuối. Cá giờ học ngắn ngủi, nên tụi mình có thể lên xe buýt tới Lake-wood để xem đội quần vợt của Lew chơi. Anh ấy thật tuyệt diệu... tuyệt diệu... và tuyệt cú mèo! El, Dorie, Red và mình gào thét đến khản cả giọng. Sau đó tất cả tới chỗ El để ăn vặt. Nick và Mandy cũng tới, với Barney và Freddie Fields, cùng một cặp thi đấu nữa. Tụi mình cười tới phát khóc lúc kết thúc cả các hiệp đấu. Lew luôn cầm tay mình, và mình như lên tận Thiên Đàng. Anh Mike của Lew theo như dự kiến sẽ tới trường đón Dorie, Red, Lew và mình về, nhưng lại tới trễ; vì vậy khi tất cả những đứa khác đã về hết, tụi mình ngồi trên bậc thềm trước cổng ngắm sao trời và chờ đợi. Mình không biết điều gì đã xảy ra, nhưng một lúc sau mình chẳng giữ kín trong lòng được nữa và đã nói cho cả đám biết mình mắc bệnh AIDS. Ban đầu thật khó khăn mới thốt được nên lời, rồi toàn bộ sự việc cứ tuôn tràn ra như thác lũ. Thật nhẹ nhõm vô cùng, vì mình cứ tưởng cả đám sẽ hắt hủi xa lánh mình. Nhưng không phải vậy. Sau một thoáng bàng hoàng tất cả nhào vô ôm lấy mình cho tới lúc mình có cảm tưởng như đang nằm dưới một đồng cầu thủ trong trận đấu banh bầu dục vậy đó. Tạ ơn Chúa, tụi mình đã được học những kiến thức rất hay về bệnh AIDS, nên cả đám không sợ mình như mình tưởng. Tận tâm tận tâm, dù thế nào mình vẫn tưởng cả đám sẽ sợ. Tất cả tụi mình đều khóc, còn Lew thì cứ siết tay mình mỗi lúc một chặt hơn, cứ lặp đi lặp lại mãi:

- Sao lại là em? ... Sao lại là em? ... Sao lại là em? ...

Lúc đó mình chẳng nói làm sao mắc bệnh, nhưng chắc cả đám đều tin mình bị nhiễm qua đường máu trong một lần nằm viện. Có lẽ một ngày nào đó mình sẽ kể chuyện ấy luôn... nhưng có lẽ mình sẽ không kể đâu. Thật nhẹ nhõm cả người! Nhẹ nhõm quá chừng, tới nỗi lúc về tới nhà mình phải đánh thức Mẹ dậy mà

thuật lại. Mẹ kéo mình nằm xuống giường, và hai mẹ con ghì chặt nhau hồi lâu trước khi mình vô phòng để viết trang nhật ký này. Bờ ơi, bờ có thấy nhẹ nhõm không hả? Có phải là tuyệt quá hay không?

THỨ NĂM, 28 THÁNG BA

4 giờ 53 phút chiều

Hôm nay mình bị ngăn tử làm đứt tay và phải tới y tá của trường nhờ băng lại. Mình đã ngay lập tức dán kín ngón tay trong băng Kleenex, rồi bọc băng Kleenex vô trong một túi ny lon để sẵn trong ví theo lời dặn của BS. S. Phải hết sức thận trọng vì đó là điều quan trọng.

Mình đã không chuẩn bị để đón nhận cái nhìn trên gương mặt của cô Maggleby khi nói với cô ấy mình mắc bệnh AIDS. Cô ấy chẳng giật lùi một cách rõ rệt, nhưng mình thấy một ánh mắt kỳ lạ bất chợt thoáng hiện trên cô rồi biến mất, như mình từng thấy trong sân chơi một đứa nhỏ bị một đứa lớn hơn đánh mà chẳng biết nên chạy tới núp vào váy của mẹ nó, hay ở lại để đánh nhau. Chuyện đó kết thúc trong một giây, và cô ấy trở lại là một người hiểu biết và đúng mực khi giảng cho tụi mình về bệnh AIDS, bệnh mụn giộp 2, viêm gan B và tất cả những thứ khác mà tụi mình cần lưu tâm.

Thật vô cùng nhẹ nhõm khi cô ấy hỏi mình có muốn ở lại nói chuyện hay không, rồi cô đề nghị sẽ viết cho mình đơn xin phép nghỉ học nếu mình muốn.

Thật là hay khi có ai đó để trút hết nỗi lòng, cô ấy nói lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ mình, dù ra sao cũng mặc.

Cách nào đó mình cũng mừng vì đã xong chuyện. Giữ kín một bí mật là một việc khó khăn. Cô ấy phải báo cáo lên hiệu trưởng, nhưng đừng lo, đây là một trường thuộc loại cởi mở phóng khoáng.

THỨ SÁU, 29 THÁNG BA

5 giờ 16 phút chiều

Ngày Thứ Sáu tốt lành ư? Ngày Thứ Sáu tồi tệ nhất thì có! Một trường phóng khoáng ư? Rõ ràng trong giờ học đầu, mình đã vượt mất cái từ phóng khoáng, và sang giờ học thứ nhì thì mọi người nhìn mình y như mình từ một thiên hà khác tới, hay như mình là người từ Sao Hỏa có thân mình như que củi và cái đầu to tướng trong phim hoạt hình. Mình hiểu họ đã biết chuyện rồi! Ngay cả thầy Lindstrom trong giờ Anh văn cũng liếc nhìn mình thật nhanh rồi nhìn đi chỗ khác, như thể chẳng biết phải hành động ra sao.

Mình cố tập trung vào

Mình cố không trở nên quá kỳ cục, vì mình biết ở địa vị của tụi nó, hẳn mình cũng làm y như vậy và cũng có cảm giác y như vậy... có lẽ chỉ là cảm giác không thoải mái bình thường đối với cái gì đó hoàn toàn mới mẻ và vượt ra ngoài khuôn khổ.

Hội bà Tám cùng ăn trưa với mình trên đồi và tình nguyện chống đỡ cho mình, nhưng chống đỡ chẳng phải là cái mình cần mà là... Chắc chỉ cần thời gian thôi. Mọi đứa đều biết mình chẳng phải con Mary bệnh thương hàn hay bất cứ cái gì, nhưng mình vẫn để ý thấy khi vô phòng của nữ sinh chả đứa nào muốn sử dụng ngăn vệ sinh sau mình cả. Cả lũ đứa này đợi đứa kia. Có thể thấy điều đó trong gương khi mình rửa tay. Mình cứ tự nhủ với mình hãy cho tụi nó thời gian... thời gian... thời gian. Nhưng chẳng biết còn bao nhiêu thời gian nữa. Ôi, thật là bệnh hoạn và ngớ ngẩn. Những ý nghĩ ngớ ngẩn đó thỉnh thoảng lại lóe lên trong óc mình.

19. Chương 19

THỨ TƯ, 3 THÁNG TƯ

10 giờ 31 phút 4 giây - sáng

Mọi sự trở lại bình thường ở trường. Cô y tá Margleby của trường lại phát cho tất cả học sinh một tập sách nhỏ nói về bệnh AIDS, và mình nghĩ việc đó làm cho tất cả tụi mình thấy đỡ hơn. Thực tế vài đứa trước đây vẫn bàng quang như những bức tranh vẽ trên bìa cứng, nay đã chuyển hướng để trở nên tử tế. Mình rất vui vì đã nói ra. Mình đã thoát quaaa' nhiều áp lực. Sự việc ngày nay không giống như hồi Ryan White còn đi học vào thập niên 1980. Thậm chí gia đình anh ta phải rời nhà tới một thị trấn khác, vì phụ huynh chẳng muốn con họ đến trường nếu anh ta cũng đến đó. Chẳng phải là chuyện đáng buồn nhất hay sao?

THỨ NĂM, 4 THÁNG TƯ

10 giờ 10 phút sáng - giờ Sử Thế Giới

Tụi mình có một cuộc tập hợp thật ly kỳ. Ông Chen, anh em họ của thầy dạy môn Khoa học đi lưu diễn châu Mỹ với một nhóm biểu diễn đi dây nhào lộn. Hai anh chàng trong nhóm tới trường biểu diễn những trò khiến tất cả tụi mình đều cho là không thể nào làm nổi. Sau đó Ông Chen giảng giải sự tập trung và điều khiển tinh thần quan trọng đối với điều khiển thân thể như thế nào. Điều đó làm cho tất cả tụi mình muốn học hành chăm chỉ hơn một chút ở trường.

CHỨA NHẬT, 7 THÁNG TƯ

11 giờ 4 phút đêm

Mình muốn kể cho bồ nghe tất cả những chuyện tuyệt hay xảy ra hôm nay ở nhà bác Morton của Lew, nhưng chỉ vì mình mệt quá... và ngoài ra mình muốn ghi lại từng giây từng phút cái khoảnh khắc ngăn ngui ấy, khắc đi khắc lại và khắc lại mãi trong những giấc mơ của mình.

THỨ HAI, 8 THÁNG TƯ

4 giờ 46 phút chiều

Nhật ký ơi,

Giờ đây, mỗi lần "bị", mình thấy rất đau đớn. Mình có thể giật trôi những miếng băng vệ sinh xuống toilet, nhưng mình thấy tội lỗi vì băng chỉ dẫn trong các phòng tắm ở trường đều bảo đừng làm như vậy. Một hôm mình bỏ một cái đã dùng vô túi nylon trong ví, nhưng mà... MÌNH CHẴNG LÀM VẬY NỮA ĐÂU... KHÔNG BAO GIỜ. Thật quá hèn hạ và nhục nhã... Còn nếu mình làm rớt ví và nó rớt ra ngoài thì sao? Chắc mình sẽ chết ngay tại chỗ và ngay tức khắc. Mình sẽ chết thật đó, ít ra mình hy vọng là sẽ chết.

THỨ BA, 9 THÁNG TƯ

Giờ Toán

BẢN BÁO CÁO QUAN TRỌNG VỀ MÔN TOÁN CỦA TRƯỜNG mình gửi lên tiểu bang hôm nay đã trở về, và mình hài lòng quá mức chùng chùng. Mình đã đạt điểm A-. Nếu như mình không nghỉ học quá nhiều, hẳn là mình đã được điểm A rồi, chắc chắn như vậy. Lew và mình đã quyết định vào đầu học kỳ sẽ cố hết sức để hiểu bài. Chắc chắn anh ấy đạt điểm A, nhưng phải đến mai mới biết vì anh đã ra đi từ sớm để luyện tập gì đó. Chắc mình sẽ gọi lại nhà anh. Mình cho đó là một cái cố thật hay ho, bồ có nghĩ vậy không?

THỨ TƯ, 10 THÁNG TƯ

7 giờ rưỡi tối

Đáng lẽ mình nên biết nán lại trường sẽ hay ho đến chừng nào. Trẻ con lúc nào cũng tầm thường, luôn khoái chí vì những hành động tàn bạo, độc ác xấu xa và méo mó. Thật là một cơn ác mộng kinh hoàng nhất trong các cơn ác mộng. Mình đang bước xuống đại sảnh, vừa nghĩ ngợi chuyện riêng tư thì hai anh em sinh đôi, Mick và Mack, cùng với Gregg từ trong góc hiện ra. Hai đứa sinh đôi đang đánh lộn với Gregg. Thấy mình, tụi nó bắt đầu xô Gregg về phía mình, cười khúc khích:

- Cho nó hôn một cái kiểu Pháp thật sâu đi! Nancy, cho nó hôn kiểu Pháp nghĩ ngây vô sâu đi! ...

Tụi nó bật cười hô hố...

- Và cả cái gì gì đó đặc biệt của mày nữa chứ!

Tụi nó ép thằng đó vào người mình, sát rạt vô cái tử để đồ đạc, làm cho trán nó đập vô trán mình. Mình cố hét lên: ‘‘Ồi!‘‘, ‘‘CỨU VỚI!’’, nhưng chẳng ăn thua gì. Mấy đứa khác đang bước xuống đại sảnh, nhưng dường như mấy tiếng đồng hồ sau tụi nó mới lòi được ba con quỷ sứ ấy ra ngoài.

Cô hiệu trưởng gọi điện cho Mẹ và mấy phút sau Mẹ đã tới giải cứu cho mình. Mình không nghĩ còn có bao giờ trở lại trường nữa. Học ở nhà còn đỡ tồi tệ hơn.

THỨ NĂM, 11 THÁNG TƯ

2 giờ 45 phút sáng

Cô hiệu trưởng Paula O’Raynie vừa từ nhà mình ra về. Cô ấy khá giỏi về khoa ăn nói ngọt ngào. Giữa cô ấy và cô tư vấn Shephard của nhà trường, chắc mình sẽ chấp nhận là mấy đứa con trai đó chỉ hành động thiếu suy nghĩ, đùa cợt và ngu xuẩn; mình phải vượt lên trên tính trẻ con của chúng, nhưng thật sự mình đã qua một đêm không ngủ tệ hại đầy khổ đau.

Mick và Mack đã bị đình chỉ học tập vô thời hạn. Cha mẹ chúng đã đặt chúng trong tình trạng giới nghiêm, phải học tại nhà. Ước gì việc quất cho tụi nó bốn chục roi rồi cột hai ngón cái lại như tụi mình đã đọc trong một cuốn sách là hợp pháp, nhưng tất nhiên làm vậy sẽ bị coi là không văn minh, và man rợ quá. Mình tự hỏi tụi nó có nhận thức hành động của tụi nó với mình là man rợ và không văn minh thế nào không.

Sau cùng mình đồng ý Thứ Hai sẽ trở lại trường vì đó là Ngày Nguyệtêch Ngoạc để cho các giáo viên cố làm những gì lũ trẻ muốn thay đổi. Mới đầu mình tưởng mình không thể, rồi tới giữa trưa Lew và ‘‘hậu cung’’ của anh ấy- như vài ông trong đội quần vợt của anh vẫn còn gọi tụi mình - gọi điện thoại, và chắc mình cũng sẽ hàn gắn tổn thương do sự cố kinh tởm đó gây nên, nhưng mình không chắc chắn.

THỨ SÁU, 12 THÁNG TƯ

5 giờ 45 phút chiều

Chắc tất cả lũ ‘‘chíp’’ trẻ ở trường đều đã nghe kể lại sự cố đó, vì hầu hết tụi nó tỏ ra tử tế quá mức với mình. Mình nghi cô Maggleby hoặc cô hiệu trưởng đã nói với tụi nó qua loa phóng thanh, nhưng có lẽ chỉ loan báo qua đường dây bí mật. Dù sao mình cũng mong tụi nó đối xử với mình y như với mọi đứa khác. Mình muốn ĐÚNG LÀ MÌNH, chứ không phải là con nhỏ mắc bệnh AIDS.

10 giờ 10 phút đêm

Đôi khi mình tự hỏi có phải bọn nhóc tử tế với mình chỉ tại tụi nó mừng vì mình không phải tụi nó không. Mình thắc mắc không biết tụi nó có tự hỏi có lẽ tụi nó cũng bị nhiễm HIV hay không. Ô há, mình tự hỏi có đứa nào bị không nhỉ. Còn nhớ vài anh chàng trước đây thường khoác lác thể nào về chuyện họ đã ‘‘làm việc’’, cứ nghĩ chuyện ấy có tính đực mạnh mẽ hay gì gì đó. Và mọi người đã luôn gọi Nelly Sivers là ‘‘Ngổ Ngáo’’, khi thấy ả đi chơi vòng vòng với các anh trai già chính hiệu. Đây là một thị trấn nhỏ sạch sẽ xinh xắn... nhưng phải chăng có khả năng vài đứa trong lũ trẻ tụi mình đã bị nhiễm mà không biết trong nhiều năm, nhiều năm và nhiều năm nữa? Có lẽ mình may mắn vì hệ miễn dịch của mình quá kém nên chưa đầy một năm đã biết... hay là mình may mắn thật?

Cuộc đời quá, quá, quá, quá phức tạp, phải vậy không?

THỨ TƯ, 24 THÁNG TƯ

7 giờ 17 phút tối

Gần 2 tuần qua mình bận rộn và chóng mặt quá, tới nỗi chẳng có thời gian hay sức lực để viết. 44 ngày nữa sẽ bãi trường, và Red, El, Dorie với mình cố thu hết nghị lực để mà sống... Ít ra là Dorie và mình đã... vì những lý do khác nhau, chắc chắn là vậy. Thật khó tin chừng bốn tháng nữa Dorie sẽ làm mẹ. Thử hình dung Dorie, mẹ của một em bé bằng xương bằng thịt cần được chăm sóc 24/24 giờ trong ngày. Rất mừng vì hồi đó nhà mình đã có em bé Bonny con của Di tới ở. Điều đó ho mình một viễn cảnh khác hẳn về các em bé, nhất là khi ấy vụ mua bán một nhà chung cư lớn đến với Mẹ, và mình phải làm hầu hết việc chăm sóc. Hẳn đã khác đi nếu Mẹ ở nhà, và mình chỉ vi chơi với em bé khi mình muốn. Không có nghĩa là một ngày nào đó mình không muốn có Lew và những đứa con của mình, chỉ không muốn khi chính mình vẫn còn là một đứa trẻ con. Người lớn thì khác; họ chẳng phiền lòng vì phải quần ta, thay tã ướt, tắm rửa, mặc đồ

cho em bé, và cứ thế mà lập đi lập lại mãi. Tội nghiệp Dorie! Dù sao bây giờ nó cũng đang vui thích, chỉ cần khoác áo bầu bên ngoài, mặc quần short và quần dài rộng hơn.

THỨ BA, 7 THÁNG NĂM

11 giờ 20 phút trưa

Bạn có tin hay không, El đang chuẩn bị tiệc mừng sinh nhật cho MÌNH. Phấn khởi quá chừng. Nó mời HAI CHỤC ĐỨA, và tụi mình sẽ xơi món thịt nướng ở nhà nó, rồi đi xem phim, sau đó trở về khiêu vũ trên sân bóng chuyền nhà nó. Mình không chờ đợi được. ĐƠN GIẢN LÀ CHẴNG THỂ NÀO CHỜ ĐỢI!

Thời gian dường như ngưng đọng lại. Mình nghĩ mình yêu thích khiêu vũ với Lew hơn mọi thứ trên cả cõi đời này, còn hơn cả kẹo nhân quả Baskin Robbins và kem lạnh. Một lần sau khi tụi mình đã xem một đoạn “nóng” trong phim Hồn Ma, mình hỏi Dorie lúc nó đang thiêu thiêu ngủ; tình dục thật sự ra làm sao? Và nó đáp:

Mình rất vui vì nó nói vậy, bởi vì vào lúc này, với mình kẹo nhân quả và kem cũng ngon gần bằng chuyện đó. Mình biết là ngớ ngẩn, trẻ con nhưng không hiểu sao cứ nghĩ tới chuyện ấy mỗi khi ăn món kem.

6 giờ rưỡi chiều

Sau giờ làm việc, Mẹ mua cho mình bộ đồ dài màu hồng đáng yêu này. Mặt trước có hình con kết to tướng màu sặc sỡ với những chiếc lông xanh xanh đỏ đỏ rũ xuống tận thắt lưng. Mình yêu thích lắm. MÌNH YÊU THÍCH, YÊU THÍCH NÓ! Mẹ còn mua cho mình đôi xăng đan thật xinh xắn, đúng y một màu xanh tươi như màu lông kết, và một chiếc nơ to hình bướm bằng voan để cài lên mái tóc. Mình biết Lew yêu thích nó. Hy vọng anh ấy vẫn còn yêu mình. Mình tự hỏi anh ấy có thật sự yêu... có thể yêu hay không. Ý tưởng đó khiến mình kinh hãi khi thành khẩn tự nhìn vào tận đáy lòng mình. Lúc nào mình cũng quá, quá đuối sức một cách đau đớn, và luôn gắng gượng hết sức mới làm nổi tất cả những việc mà những đứa khác làm thật dễ dàng. Thường khi đi tới buồng tắm, mình chỉ nằm trên sàn nhà, hai bàn chân giơ lên tựa vào vách trong hai phút, cố gắng tự làm cho mình liên lạc trở lại, ngay cả khi nơi đó nhầy nhụa nhớp nháp và không được kín đáo. Ôi, lúc nào mình cũng xanh xao ốm yếu... Nhưng sao mà những người khác phải rất nhiều năm virus HIV mới chuyển sang thời kỳ AIDS phát triển hoàn toàn? Ô kìa, Scarlett, “Ngày mai nó daiiiiiii” quá à. Chắc mình cũng sẽ làm vậy vào một “ngày mai” nào đó hay là ngày kế tiếp.

NGÀY NÀO CŨNG ĐƯỢC

8 giờ 27 phút tối

Tất cả những đứa tới dự tiệc sinh nhật CỦA MÌNH đều hào hứng y như mình. Tụi mình gặp nhau trong đại sảnh, cười rần rần và nhảy căng lên. Các chàng còn hành động lơ ngơ nữa chứ! Đã lâu, lâu lắm rồi mới có một bữa tiệc ra trò như vậy. Ba mẹ của El thực sự biết cách sắp xếp mọi thứ rất đúng đắn tươi tắn. Thậm chí còn thuê cả xe buýt trông giống như xe điện để chở tụi mình đi xem phim rồi lại rước về. Đó chẳng phải là điều tuyệt diệu nhất trên đời hay sao? Lew và mình sẽ ngồi hàng ghế sau. Anh ấy muốn vậy! Mình tự hỏi không biết anh ấy định làm gì. Ước gì đó là điều mình nghĩ trong đầu, nhưng có lẽ không phải vậy. Ngoài ra thật sự mình chẳng rheef muốn nói tới chuyện đó đâu! Mình không nghĩ là anh sẽ hôn mình ở chỗ đông người, nhưng ai mà biết được... dám lắm chứ. Tất cả bà con họ hàng của anh ấy đều suồng sã cả, vẫn hôn hít ôm áp và cầu vẹo chúng mình. Mình thích vậy đó. Chúng mình sẽ theo kiểu đó.

THỨ NĂM, 9 THÁNG NĂM

10 giờ 5 phút đêm

Sao cứ mãi thứ Năm MÃI THẾ NÀY! Thứ Năm chẳng chịu xéo đi cho hay sao chứ? Mình muốn là Thứ Sáu... NGAY BÂY GIỜ. Ý nghĩ quái gở đó cứ lớn vồn trong đầu mình từng giây từng phút. Nào, phải đi lo bữa ăn tối đây. Mẹ sẽ về nhà sớm. Mẹ một cuộc hẹn buổi tối để gút một vụ mua bán. Hy vọng sẽ xong xuôi; chẳng phải lúc nào cũng được vậy. Tạm biệt!

Ngoéo tay với mình, bỏ tèo ơi, để cho Thứ Sáu tới nhanh hơn. OK?

THỨ SÁU, 10 THÁNG NĂM

5 giờ rưỡi sáng

Mình phải đi ngủ lại. Đã soạn quần áo ra hết và cứ lẳng xăng cả tiếng đồng hồ. Có lẽ mình sẽ ngủ gục suốt bữa ăn tối, úp mặt vào món thịt nướng mất thôi. Rất có thể không có Lew quanh đó đâu! Nhưng tốt hơn hết mình nên thư giãn, tập trung hít thở từ từ và không làm gì cả. Làm cách ấy sẽ dễ ngủ.

Chúc ngủ ngon... Ơ... à... sao cũng được!

Đêm nay thực sự sẽ là một đêm ngon giấc! ! Thử hình dung xem, mình mười sáu tuổi! Đủ tuổi để hẹn hò! Đủ tuổi để lái xe!

5 giờ rưỡi chiều

Mình gọi đi gọi lại cái đầu, rồi chải tóc 37 kiểu khác nhau nhưng vẫn không ra làm sao cả. Mình muốn mình đẹp nhất trên đời, và đây là mình với một cục u trước trán y như núi lửa Vesuvius sắp sửa phun trào. Chắc Lew thấy mình là bỏ chạy luôn. Hy vọng Mẹ có thể giúp mình che đậy nó bằng mỹ phẩm. Mình nghĩ là Mẹ làm được. Mấy chuyện đó thì Mẹ giỏi lắm. Ngoài ra nhất định mình sẽ để tóc xõa trước trán, ít ra là che được phía bên đó. Mình sẽ nhờ Mẹ cắt tỉa bớt tóc cho gọn gàng. Mình tự hỏi lúc cưới có đem Mẹ theo được không. Đôi khi mình không chờ đợi được như giây phút này thì... Mình không biết... Mình cứ như là một điệu nhạc cuồng nhiệt, náo nức, chỉ chực giật nảy lên.

6 giờ rưỡi chiều

Mình nóng lòng như lửa đốt. Mẹ đang ở đâu nhỉ? Hy vọng Mẹ không gặp tai nạn hay cái gì đó. Mẹ nói sẽ về sớm mà. 49 phút nữa phải rời nhà, trước đó Mẹ còn phải sửa sang đầu tóc cho mình, và bôi thứ mỹ phẩm kỳ diệu nữa chứ. Mình đã diện đủ bộ, và đang phát điên lên. Giờ này Mẹ đang ở đâu? Mẹ bị lên cơn đau tim chẳng hay đang giới thiệu một căn nhà cho một ông đỡ hơi nào đó... có nghĩa là tới tận miền đất khi ho cò gáy nào rồi... Thôi đi, mình tự hỏi mẹ có lo lắng vì mình nhiều như vậy hay không khi mình chỉ chậm trễ chú xú thôi. Mình chưa bao giờ nghĩ tới điều đó.

Úi, mình đã nghe tiếng chìa khóa của Mẹ ngoài cửa cái rồi kìa. Có chúc mình may mắn, nhận được nhiều nụ hôn và mọi thứ, nhất là nụ hôn không?

CÓ KHÔNG? CÓ KHÔNG? Có lẽ mình sẽ thức suốt đêm để kể cho bồ nghe từng chi tiết nhỏ thích thú. Mình sẽ kể. Mình hứa mà.

10 giờ 22 phút đêm

Ôi, Nhật ký thân yêu nhất đời của ta ơi,

Thật vui, thật biết ơn, ca ngợi thật nhiều vì đã có bồ. Còn ai khác để mình gửi gắm tâm sự này kia chứ? Chẳng thể nào kể cho Mẹ. Sẽ làm tổn thương Mẹ quá mức. Tự nó đã đủ tệ hại rồi. Chuyện của mình đã gây tổn thương cho Mẹ hơn bất cứ bà mẹ nào đã từng, đã từng bị tổn thương. Tội nghiệp Mẹ... tội nghiệp mình... tội nghiệp, tội nghiệp Mẹ... tội nghiệp, tội nghiệp, tội nghiệp mình quá!

Nhưng hãy trở lại ngay từ đầu! Bữa tiệc mở đầu quá tuyệt vời. Lew đã ở đó khi mình tới nơi, và đang đợi mình. Mới nhìn thấy anh ấy mặc quần dài xanh và áo sơ mi ca rô xanh trắng mình đã xúc động lên phát run. Hình ảnh ấy vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí mình. Lew mỉm cười, nụ cười rạng rỡ tinh khôi, mái tóc anh bồng bềnh, một lọn tóc vàng óng lòa xòa che một bên trán. Ôi, tất cả những đứa khác cũng đã có mặt. El dặn chúng nó tới lúc 6 giờ 15. Tất cả reo hò : “CHÚC MỪNG SINH NHẬT! ” rồi ném vào người mình những bông giấy và những dải băng dài như suối, thường chỉ dùng trong lễ mừng Năm Mới. Nhưng mình cho đây là khởi đầu của một năm mới. Mình mười sáu tuổi rồi! Không thể nào tin được. Sau đó mọi người gỡ bông giấy ra khỏi tóc và y phục của mình. Mình cảm thấy mình giống như công nương Diana hay một ai đó đặc biệt, thật là đặc biệt.

Ba của El là người lịch thiệp nhất trên đời. Ông mở một băng nhạc, rồi dẫn đầu dòng conga. Tụi mình cứ nối đuôi nhau lên lối và lên lối qua đồ đạc trong nhà, qua sân bóng chuyền, lùm bụi cây cối gì đó, đi mỗi lúc một nhanh hơn và tới khi ngã dúi dụi đè lên nhau. Lẽ ra mình đã ngã hàng chục lần nếu như Lew không kịp đỡ mình, Sau đó ba của El bảo mình nên chọn một “trò chơi của bé gái” trước khi chính thức thành một thiếu nữ mười sáu tuổi.

Mọi người bắt đầu kêu to lên: tất cả những trò chơi về đêm, nhưng cuối cùng mình quyết định chọn trò chơi Xấu hay Đẹp mà mình đã biết, trong trò chơi này ta xoay vòng vòng một đĩa nào đó cho tới lúc chóng

mặt, rồi tới phút chót bảo nó bắt chước y như một bức tượng nào ta gọi tên.

Thật vui nhộn và buồn cười quá... đi thôi. Red té lăn kênh trong tư thế nằm dài ngơ ngáo ngáo, và Mark gọi đó là “Đẹp” ngay lúc hắn để cho nó đi. Cả bọn suýt gào lên. Tụi mình cười thật hăng. Lew rất lịch sự với mình, và gọi “Đẹp” như mình đã biết trước. Anh ấy dễ thương và chín chắn làm sao. Anh nói trông mình chẳng thể ấu xì nếu mình cố gắng. Một chàng trai như thế há chẳng phải là đáng quý lắm sao? Nhưng chắc chẳng lạ lùng gì cho lắm. Cả gia đình anh đều tự trọng và biết cách tôn trọng người khác. Đó là một điều tuyệt vời mà mình muốn học theo Lew.

Món thịt nướng thật tuyệt cú mèo, mặc dù cánh tay của El bị phỏng do đụng nhầm vỉ nướng, phải ngừng lại để kiểm nước đá và gì gì đó chườm tay, còn thức uống của Donny thì bật tung lên, phun rào rào vô mặt và tóc hắn, bắn một ít vào người con Delta là cái đồ khó khăn kỹ tính nhất trên đời. Tưởng chừng như hắn đã trét hắc ín rồi gắn lông chim lên mình con nhỏ chứ. Nó muốn gọi mẹ nó tới thay đồ cho nó, nhưng mẹ của El sau cùng đã chùi rửa nó sạch sẽ và làm cho nó nguôi giận. Mình làm đổ một hỗn hợp mù tạc và nước xốt cà chua nắm xuống vật áo đằng trước như thường lệ, khi nó nhều ra từ cái đuôi bánh hăm bơ gơ của mình, nhưng Lew lại nói là nó hợp với màu lông kết, và khi mình soi gương thì quả đúng như vậy.

Phải chăng Lew đã chi phối chẳng những con tim mà cả khối óc lẫn dáng điệu của mình nữa?

Phim vui quá. Lew choàng tay qua người mình, và nắm lấy tay mình, và mình như ở trên Thiên Đàng. Người ta có thể chiếu cuốn phim dở nhất trên đời, thì mình vẫn cứ thích nó từng tí từng tí một.

Cả hai chục đứa tụi mình cườ mãi và làm những điều ngốc nghếch, mình nghĩ tất cả những khán giả khác trong rạp đều ghét tụi mình, nhưng tụi mình cóc cần để ý. Ít ra là Lew và mình chẳng quan tâm. Hai đứa mình đang có những giây phút riêng tư tuyệt diệu. Mình có cảm giác như đang tạo ra những âm thanh nhỏ nhẹ dễ thương giống như tiếng chim thoả mái nằm yên trong tổ để qua đêm... hay là tiếng mèo kêu gừ gừ khi được vuốt ve chiều chuộng. Mình muốn phim dừng, dừng bao giờ chấm dứt. Đôi ba lần Lew nhoài người sang hôn nhanh lên má hay tai mình.

Uiiii... phần này khó viết thật... hy vọng mình có thể trút hết nỗi lòng vào Nhật ký và đừng bao giờ nghĩ tới nó nữa... Có lẽ một ngày nào đó tụi nó sẽ uống những viên thuốc LẮNG QUÊN. Hy vọng như vậy. Dù sao cũng vậy, mình đang ngồi đó trong rạp chiếu bóng, tựa vào vai Lew và cũng rên ư ử thật là thỏa mãn như bất cứ kẻ nào có thể đã từng...

VÀ ĐIỀU ĐÓ ĐÃ XẢY RA...

ĐÚNG LÀ ĐÃ XẢY RA!!

Thường trong mấy tuần vừa rồi, mình phải phóng chạy vào buồng tắm - ở trường, ở nhà hay bất cứ đâu - nhưng lần này... HOÀN TOÀN KHÔNG NÍN NỔ!... Mình nhảy nhồm dậy rồi bắt đầu lên lối tìm đường qua theo hàng ghế, xô đẩy mọi người cố tìm lối ra. Khi ra tới lối đi chính giữa rạp, mình nhục nhã quá tới nỗi muốn ngất đi, biến mất, chết... chết... chết phứt cho rồi.

Con gai mười sáu tuổi đầu có tè dầm trong rạp chiếu bóng khi quanh họ có tới 19 người bạn chứ. Y’ nghĩ ấy khiến mình phải ráng hết sức ghì lại mới không chửi đồng lên. Cảm ơn, mọi sự tốt đẹp nhờ bóng tối.

Mình đã tới được cửa hành lang, nhưng chả có cách nào thoát ra ngoài được. Có cả đồng người đi tới đi lui quanh quây bánh kẹo, trong đó có cả El và Dan. Có một lúc mình đã muốn điên lên, tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu như mình đâm sầm vào cửa ra. Có lẽ người ta sẽ bật hét đèn dóm lên, và MỌI NGƯỜI, TOÀN THỂ MỌI NGƯỜI Ở CHỖ ĐÓ, SẼ CHỨNG KIẾN NỖI NHỤC NHẢ CỦA MÌNH... NỖI ĐAU ĐÓN, HỒ THẸN CỦA MÌNH. Chẳng có cách nào xoay sở được.

Mặc dù sợ hãi, mình vẫn phóng về phía cửa thoát hiểm. Nó mở ra, chẳng có chuyện gì lớn ngoài mấy bóng đèn nhấp nháy và tiếng ồn ào khác thường, nhưng lúc đó mình chẳng để ý tới. Mình đã ra tới lối đi và lao về phía một đồng rác gồm vỏ hộp đập méo mó và hộp các tông. Chẳng suy nghĩ tới lần thứ hai, mình bò vô trong đồng bần thối hôi hám ấy, cuộn mình lại càng nhỏ càng hay, và nằm sát mặt đất.

Xa xa có tiếng hai người đàn ông chửi rửa, nói là một đứa nhỏ ngu ngốc nào đó có lẽ đã cố để mấy đứa bạn vào coi cộp... rồi tất cả trở lại yên tĩnh. Mình không hề nghĩ ra sẽ làm gì, nhưng biết không có cách nào ra khỏi chỗ ẩn nấp cho tới khi đám banh mình rời khỏi rạp. Mình hé mắt nhìn ra và có thể thấy một dòng

người bắt đầu nối đuôi nhau chờ mua vé xuất sau, nên mình chẳng biết chẳng còn bao lâu nữa. Cố nín thở phòng khi Lew hay đứa nào khác đến tìm, mình giữ hoàn toàn yên lặng.

Trong chốc lát, mình bắt đầu nghe những tiếng động khe khẽ, rồi mỗi lúc một to dần, ào vào giấy và kêu chít chít. Mình biết ngay là có CHUỘT CỐNG ở trong đồng vỏ đồ hộp. Tim mình đập phồng và cảm giác buồn nôn trào lên cổ họng. Mình lại tự nhủ đừng nhúc nhích cục cựa, dù ra sao mặc kệ, nhưng khi cảm giác có cái gì lằng xằng chạy ngang qua chân, mình chẳng chịu nổi, hấp tấp chen giữa đồng vỏ hộp mà vọt ra ngoài.

Lần theo bức tường đen tối, mình ù té chạy về cuối lối đi mà mình ngỡ như cách xa hằng dặm. Khi đã ra tới đường phố, mình để ý thấy đèn đường tối lờ mờ hơn nhiều so với đường phố chính, nơi có rập chiếu bóng, và có rất ít xe cộ. Mình tự hỏi có bác taxi tử tế nào chịu dừng lại cho lên xe một đứa trẻ có lẽ trông giống như mới từ đồng rác chui ra không bởi vì nó đã làm vậy.

Dù sao thì sau thời gian tưởng như vô tận, một chiếc taxi cũng trở tới và dừng lại. Mình đã vẫy tay như điên, và bước ra hẳn giữa đường... cóc cần biết có bị đụng xe hay không, sự thật một cách nào đó mình cầu cho xe đụng, như vậy khỏi cần giải thích xin lỗi hay làm cái gì hết. Cách này... mình không biết nữa... còn tệ hại hơn cả AIDS hay cái gì đó nữa!

Mình vô cùng tạ ơn Chúa vì đã khiến Mẹ bắt mình lúc nào cũng phải đem theo một tờ 10 đô la trong ví. Mình đã giữ một tờ nhẵn nhúm trong cái túi có dây kéo của mình hằng năm trời, CHO TỐI NAY chưa bao giờ cần đến nó!

Ôi, cảm ơn Mẹ, cảm ơn Chúa. Xin cảm ơn cả hai.

Bác tài taxi tưởng rằng sau buổi hẹn hò mình bị vứt bỏ trong đồng rác vỏ hộp nên tính đưa mình tới đồn cảnh sát hay trung tâm phụ trách vấn đề cưỡng hiếp, nhưng mình nói phải về nhà trước đã, rồi Mẹ sẽ đưa đi.

Bác tài rất ân cần tử tế, bác ấy kể rằng có ba đứa con gái, và bác bắt mình phải hứa sẽ đi, không được tắm rửa hay làm bất cứ cái gì, để người ta có thể kiểm tra tinh dịch của thằng được rửa, bác nói có thể nhận biết chính xác y như dấu vân tay, chẳng phải kỳ quặc hay sao?

Tạ ơn chúa vì Mẹ vắng nhà. Có lẽ mai mình sẽ kể cho Mẹ... mà có lẽ không kể đâu.

Ôi có chứ, mình đã đủ tỉnh trí để gọi cho mẹ của El. Mình nói với bác ấy mình bị bệnh trong rạp chiếu bóng và đã đi taxi về nhà. Bác ấy nói El vừa mới gọi về từ rạp chiếu bóng, để rồi bác ấy sẽ gọi lại và giải thích cho nó. Mình biết ơn quá chừng vì bác ấy không rầy la, lên lớp hay làm nhiệm vụ gì gì đó của các bà mẹ, vốn rất đau đầu nhức óc.

Trước hết mình về tới nhà, tắm vòi hoa sen và gội đầu, rồi bỏ quần áo vào một cái túi nylon; sau đó mình khóc hết cả nước mắt và viết ra tâm tình. Bây giờ, bây giờ mình chỉ... cái gì nhỉ? Chẳng còn nước mắt nữa và chẳng có giải pháp gì cả... chắc mình sẽ uống hai hay ba viên Aspirin, Tylenol hay bất cứ cái gì có trong tủ thuốc của Mẹ. Phải trốn thoát theo một kiểu nào đó.

Lạy Mẹ Maria yêu thương, Mẹ của Chúa trời, xin hãy nghe con nói! Trên cõi đời này chẳng có ai từng lâm vào cảnh ngộ khổ đau cùng cực như con... Xin làm ơn... làm ơn đi mà!

12 giờ 21 đêm

Thật là một phép màu. Những lời cầu nguyện của mình thật sự đã được lắng nghe. Đúng ngay thời điểm mình nghĩ là mình sắp sửa tan nát hay gì gì đó vì nỗi đau đớn thì điện thoại reng. chính là Lew thân mến, ân cần và biết điều. Anh ngạc nhiên khi nghe mình đáp lại, và nói đã có cảm giác thật tệ hại vì tiệc sinh nhật của mình bị hỏng do cái gì đó mà mình đã ăn phải, đại loại như vậy. Mình nói mình hơi bị chóng mặt, nhưng bây giờ anh ấy gọi thì mình đã thấy đỡ nhiều lắm rồi. Trong lời nói dối của mình, có một phần nhỏ nhỏ đúng với sự thật.

Mình nói với Lew rằng hy vọng bọn bạn mình vẫn tiếp tục cuộc vui, và mình đã phá hỏng mọi thứ dành cho tụi nó. Lew bảo rằng tụi nó đã tiếp tục vui chơi ngay sau khi mẹ El gọi lại và báo mình vẫn bình thường.

Thật tuyệt vời vì được nghe anh ấy nói và được biết chẳng ai biết gì về... tai nạn của mình. Rất vui vì lũ bạn mình khiêu vũ theo ban nhạc com bo nhỏ từ văn phòng của ba El, và được hưởng trọn niềm vui mà chúng nó xứng đáng được nhận.

Mình muốn Lew nói chuyện mãi, nhưng anh ấy nói mình phải trở về giường và nghỉ ngơi. Mình cũng có thể ngủ nghỉ, vì anh đã nói: “Hãy bảo trọng, bé Nancy của anh, vì với anh em thật quý báu thiêng liêng biết chừng nào”.

Lời nói của một chàng trai mười sáu tuổi đẹp quá phải không bạn? Elizabeth Barrett Browning ơi, hãy tới tận nơi này! “. Quý báu thiêng liêng” - những từ đẹp đẽ được ghép lại với nhau một cách đẹp đẽ ấy đã được khắc ghi rõ nét trong tim mình bằng đèn neon màu xanh phấn tiên, thường trực và vĩnh viễn.

THỨ HAI, 13 THÁNG NĂM

10 giờ 13 phút sáng

Sáng nay mình hầu như vui sướng khi đi gặp BS. S. Hy vọng ông ấy sẽ làm được gì đó với bệnh thận của mình, nhưng ông bận quá, một y tá của ông đã chăm sóc cho mình. Mỗi lần tới phòng khám của ông ấy, mình thấy hình như càng ngày càng đông người hơn, nhưng tất nhiên đó chỉ là mình hoang tưởng. Mình mỗi lúc một hoang tưởng hơn về mọi điều trong cuộc sống! Dù sao y tá cũng chỉ đưa cho mình một hộp Depends, bảo mình dùng trước khi phải đi khám BS. S. Mình muốn chết xui ngay tại chỗ. Mình mà xài tã lót ư? Mình đã mười sáu tuổi hai ngày mà phải xài tã lót ư? Chỉ có những người già lão và các em bé sơ sinh mới quần tã thôi! Mình sẽ không làm vậy. Đơn giản là không làm. Thậm chí mình còn từ chối không cầm lấy từ tay y tá và bước ra ngoài.

Mẹ đang ở trong phòng đợi, và mình nói với Mẹ rằng mọi sự đều tốt đẹp. Mình là một đứa cực kỳ láo toét!

12 giờ 57 phút trưa

Mẹ thả mình xuống căn hộ, vì mình nói đã đuối sức. Điện thoại reo khi mình bước vào, và không biết tại sao mình lại nhấc máy, bởi vì thật sự mình chẳng thích nói chuyện với bất cứ ai, nhưng dù sao mình cũng nhấc máy rồi.

Chẳng hiểu vì sao Dorie lại phải gặp mình ngay lập tức. Nó nói có chuyện thật sự, thật sự quan trọng. Mình hy vọng rốt cuộc lần này chẳng có chuyện gì xấu xảy đến với nó hay em bé của nó, hoặc với Jake. Nhà hắt ta ở sát vách nhà nó từ hồi tụi nó chưa ra đời, và hắt ta giống như một người anh. Hắt ta đã bảo bọc che chở cho nó thật nhiều, ngay cả trong buổi tiệc, khi mọi người chơi trò Đẹp hay Xấu, hắt đã giả vờ chỉ muốn ngồi xem để nó cũng làm vậy. Ở đây mình có vài bạn bè thật sự thân thiết. Chắc có lẽ mình chịu đựng được những gì phải chịu đựng.

Nhật ký ơi, sự thật là mình vẫn chưa hoàn toàn thành thật với bồ. Mình đã phần nào... dãi dầm suốt hai tuần qua. Chuyện đó đã làm mình bối rối quá đến không dám thừa nhận, nhưng chắc cũng được thôi. Phải thức dậy, thay đồ trải giường rồi bỏ hết vô máy giặt với thật nhiều chất tẩy Clorox và giẻ giũa. Bồ biết rồi đó... những chất dịch của cơ thể... và tất cả những cái đó. Mình lo lắng vì những chất dịch của cơ thể, và cái thứ ... bữa xem phim nữa.

Ôi, mình ước gì được tiếp xúc với người hiểu biết mỗi khi mình có chuyện cần hỏi.

Nhưng hãy quên thực tại! Mình phải đi vào thế giới tưởng tượng để cứu lấy tinh thần lạnh mạnh. Một bãi mao lương vàng, Lew với mình, và chẳng có gì khác xuyên qua thời gian vô tận...

3 giờ 45 phút chiều

Dorie len vào nhà ngay khi mình vừa mở cửa. Hiển nhiên nó đã chạy suốt quãng đường từ trạm xe buýt tới đây, như bị quỷ sứ đuổi bắt. Khi nó đã vào trong nhà, tụi mình ôm chầm lấy nhau như chẳng bao giờ buông ra, và cứ khóc hoài khóc mãi, hòa lẫn những giọt nước mắt vui sướng với giọt nước mắt buồn phiền. Những nỗi sợ hãi và niềm vui của mình là của nó, mà của nó là của mình. Hai đứa hòa làm một trong tình bạn, một tình bạn đẹp rực rỡ, vừa đau buồn.

Một lúc sau hai đứa ngồi bệt xuống sàn nhà và nhìn nhau. Mình biết nó có điều gì muốn nói mà không nói ra được. Cuối cùng với giọng nói và tư thế của một guru, như thể điều khiển được cảm xúc của hai đứa, nó

thâm fnois cho mình biết vì sao nó đến đây. Như thế nó là một đứa nào khác chẳng dính dáng gì tới toàn bộ sự việc, và mình cũng vậy.

Hình như con Delta đã nghi ngờ chuyện xảy ra khi mình len qua hàng ghế và bỏ chạy ra khỏi rạp. Khi hết phim, đèn đã bật sáng, nó giả vờ bỏ quên cái ví và quay trở lại sờ trên mặt ghế. Cái ghế ướt nhem! Suốt thời gian còn lại của buổi tối, nó và Marcie hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới những đứa khác trong buổi tiệc, cứ ngồi trong góc chụm đầu vào nhau mà cười rúc rích.

Tối chiều Chúa Nhật thì MỌI NGƯỜI trong thị trấn xầm xì bàn tán chuyện mình “ĐÁI DẦM” trong rạp chiếu bóng và đã bỏ về nhà, sau đó họ lại nói với mọi người là mình đã bị bệnh.

Mới đầu y như Dorie nói về một đứa trẻ bơ vợ đáng thương nào khác; rồi mình bị chạm tự ái và đổ sụp xuống. Dorie hoảng hồn khieps vía, nhưng nó thấy phải nói cho mình biết và nó nghĩ đúng. Thật tốt hơn nhiều và tử tế hơn nhiều... so với... bất cứ điều gì khác cần làm. Nó đỡ mình lên giường nằm, cho mình uống một viên aspirin rồi đi về.

Nhật ký của mình ơi, chẳng ai trên toàn thế giới lại bối rối và nhục nhã như vậy cả. Ôi, lạy chúa yêu thương, con muốn chết ngay bây giờ, chẳng phải chờ nhiều tuần sau, hay nhiều tháng sau, thậm chí nhiều năm sau. Lạy Chúa, xin ban ơn, xin hãy để cho con được chết đi ngay phút giây này! Con có thể chịu được đau đớn, nhưng chẳng thể nào chịu nhục. Con quaaaa’ lẻ loi và bơ vợ lạc lõng. Chẳng rai trên đời quaaaaa’ lẻ loi bơ vợ lạc lõng như con.

20. Chương 20

THỨ NĂM, 16 THÁNG NĂM

6 giờ rưỡi chiều

Suốt ba ngày mình không rời khỏi phòng, và không để Mẹ mở các rèm cửa. Mình muốn chung quanh mình chỉ một màu đen. Cũng đen như bên trong mình, đen tối và chẳng chứa cái gì kể cả hư không. Tâm trí mình đen tối rồi bởi và chẳng chịu làm việc. Nó đang cố thủ trong đó và mình sẽ giữ nó như vậy.

Mẹ đề nghị đưa mình ra ngoài để đi lấy bằng lái, nhưng mình thấy chả có gì đáng để mình làm cả.

3 NGÀY

3 giờ

Có lẽ đã một tuần trôi qua từ lúc... bỏ biết rồi đó. Mẹ nói nếu mình chẳng chịu ăn, người ta sẽ đưa mình vô bệnh viện và truyền dịch. Mình chẳng đi đâu. Chẳng ai bắt được mình.

GIỜ NÀO ĐÓ - AI BIẾT... AI QUAN TÂM...

Mẹ bảo sẽ đưa mình tới Arizona ở với ba. Khí hậu khô ráo và ánh nắng sẽ làm mình thấy khỏe hơn. Mình chẳng muốn đi... MÌNH MUỐN CHẾT... nhưng mình khiếp sợ... mình chẳng muốn đâu. Thật quá ngu xuẩn. CÓ THỂ người ta sẽ SỚM tìm được cách chữa trị bệnh AIDS. BS. S. đã gọi điện và nói ông ấy cảm thấy người ta đã tới khá gần mục đích rồi. Ông yêu cầu mình hãy kiên trì... Mình chẳng biết có đáng hay không. Bỏ có nghĩ vậy không? Vậy à, vậy thì mình sẽ kiên trì.

9 giờ 10 đêm

Mẹ cứ yêu cầu mình trả lời lũ bạn gọi tới... nhưng không thể được. Thật sự, thật lòng không thể được! Ngay cả Dorie giờ đây cũng không thể trò chuyện một vì lý do nào đó. Mình chẳng muốn đâu! Mình sẽ không làm vậy đâu! Có gì đâu mà nói?

CHÚA NHẬT, 19 THÁNG NĂM

4 giờ 2 phút chiều

Hai mẹ con đang ở Phoenix. Mình bị kiệt sức. Mình chẳng nhận ra là mình yếu đến như vậy. Mình phải nhờ người đỡ mình lên xuống máy bay.

THỨ TƯ, 21 THÁNG NĂM

10 giờ 40 phút đêm

Mẹ đã trở về nhà, và Ba âu yếm nhưng quả quyết nói nếu mình không chịu ăn hai giờ một lần, Ba sẽ trực tiếp đưa mình vô bệnh viện. Mình chẳng muốn vậy, nên có lẽ ráng ăn cho Ba vui lòng. Trông Ba có vẻ quá buồn bã thương tâm... và Mẹ cũng vậy. Mình ích kỷ biết bao, chẳng chịu nghĩ tới họ chút nào cả... chỉ nghĩ tới chính mình... lúc nào cũng mình... mình... mình. Họ phải chịu đau đớn, và còn căng thẳng nữa.

THỨ BẢY, 25 THÁNG NĂM

9 giờ 22 phút sáng

Bà quản gia Maria của Ba thật tử tế. Bà ấy nói rất ít tiếng anh, mà tiếng Tây Ban Nha của mình lại malo(dở tệ). Mình với bà ấy lấy việc dạy cho nhau làm niềm vui. Ôi, phải chi mình chịu chăm chú lắng nghe nhiều hơn và siêng học tiếng Tây Ban Nha hơn trong lớp.

Mẹ lên danh sách những món mình thích, và bà Maria đã cố ra tay nấu nướng, nhưng mùi vị đều khác Mẹ làm một chút. Dù sao mình cũng ăn hai giờ một lần, rồi dạo quanh hồ và ra tận vườn xương rồng. Nơi đây thật đẹp, đặc biệt lúc sáng sớm khi mặt trời ló dạng. Giống như vàng hào quang chói lọi trên tượng Chúa, nó chậm chậm vươn lên từ sau rặng núi. Có cái gì đó rất thiêng liêng. Còn nhớ một lần Ba đưa mình tới dự một lễ hội của người da đỏ. Mình thật sự có ấn tượng vì mọi thứ đều thiêng liêng đối với họ; cây cối, cát, mặt trời, nước, người và thú, thậm chí cả đá và gì gì nữa. Có lẽ Ba sẽ lại đưa mình tới dự một lễ hội nữa. Hy vọng như vậy.

THỨ TƯ, 29 THÁNG NĂM

12 giờ 32 phút trưa

Mình thấy đỡ rất nhiều đến nỗi không tin nổi. Bà Maria đã nấu bữa trưa kiểu Tây Ban Nha và dọn ra sân patio. Ba đã mời cô Liz, bạn gái của Ba, và mình nóng lòng được gặp cô ấy, và thên ăn chẳng đợi nổi. Mình đói ngấu... sắp chết đói... đói còn cao... đói rã ruột đây này.

Mình tự hỏi cô Liz có xinh xắn như Mẹ, hiền lành như Mẹ và chu đáo như Mẹ hay không. Một chút ác độc nhỏ nhen bên trong mình hy vọng cô ta không bằng Mẹ, nhưng rồi mình lại hy vọng cô ta được như Mẹ, vì lợi ích của Ba. Mình không nghĩ có thể thích cô ta, nhưng rốt cuộc cũng phải cố gắng thôi, vì Ba và Mẹ ly dị tới bây giờ đã hơn hai năm rồi.

5 giờ 2 phút chiều

Mình đã cố hết sức để đừng thích cô Liz, nhưng dù sao mình cũng thích. Cô ấy trái ngược hẳn với Mẹ, cao dong dong và nước da màu đồng hun, mái tóc sẫm màu và cặp mắt đen lay láy.

Sau bữa ăn trưa tất cả mặc đồ tắm, rồi Ba và cô Liz té nước vào mình khi họ đã xuống hồ, nhưng dù họ có đổ dành tới cỡ nào mình vẫn không chịu xuống nước. Mình không hiểu rõ về “những chất dịch của cơ thể” và các hồ bơi. Ước gì có một đường dây nóng kiểu nào đó. Nhưng mình sẽ không nghĩ tới điều đó nữa.

Cô Liz có thân hình đẹp, cô ấy rất ân cần chu đáo và tôn trọng Ba với mình, thậm chí cả bà Maria nữa! Y như cô ấy là một mệnh phụ phu nhân thực thụ. Chẳng phải Mẹ không như vậy, nhưng trông cô ấy ra đáng con nhà quý tộc, đại loại như vậy. Khi cô ấy khoác chiếc áo choàng của Ba để vô nhà lấy cái gì đó, cái dây thắt lưng to bản bị kéo lê theo đằng sau như một cái đuôi áo dài lê thê của quý bà. Ba đã cài hoa lên tóc cô gần giống như chiếc vương miện. Mình sợ rồi đây mình sẽ thích cô ấy. Cô ấy có một công ty dịch vụ quảng cáo, và mời mình ghé chơi. Thật sự cô ấy đã nói có thể tìm cho mình một việc làm bán thời gian ở đó khi mình thấy khỏe hơn. Điều đó làm cho mình thấy khỏe ra. Thử hình dung MÌNH có một việc làm bán thời gian, tuyệt vời, huy hoàng và hấp dẫn làm sao!

THỨ SÁU, 31 THÁNG NĂM

2 giờ rưỡi chiều

Mình thích cô Liz quá, tới nỗi hầu như cảm thấy không trung thành với Mẹ. Có thể như vậy không? Mình tự hỏi liệu mình có liên quan tới việc ba mẹ ly dị nhau không! Lại nữa, có lẽ nếu như mình kính trọng họ hơn và đã không cần nhằn mè nheo quá mức, nếu như mình đã giữ cho phòng mình sạch sẽ và làm những việc vặt, nếu như mình ngoan hơn, dễ thương xinh xắn hơn, nếu... nếu... nếu...

Trong cuộc sống thường có rất nhiều câu hỏi và quá ít lời đáp!

THỨ HAI, 3 THÁNG SÁU

2 giờ rưỡi chiều

Cô Liz vừa gọi tới, muốn mình mai vô văn phòng. Cô ấy sẽ cho bà quản lý văn phòng của cô phỏng vấn mình y như bất kỳ ai khác.

Ồi khiếp quá, khiếp quá đi thôi!

Mình sẽ mặc đồ gì đây? Sẽ chải tóc ra sao? Liệu người ta có thích mình không? Đôi khi có thể mình quá ngớ ngẩn vụng về. Mình chẳng muốn làm cô Liz bối rối. Chẳng muốn làm Ba bối rối. Nhưng trên hết, chắc mình chẳng muốn làm chính mình bối rối đâu.

Có lẽ bà quản lý văn phòng sẽ to béo, thô lỗ và tầm thường. Có lẽ bà ấy sẽ mong gặp ai đó có nhiều kinh nghiệm và tự tin hơn. Có lẽ bà ấy sẽ không ưa mình đủ mọi thứ... nhưng cũng có thể bà ấy sẽ không như vậy.

Nửa đêm - Chính xác

Mình đã soạn ra chiếc áo đầm trắng điểm màu xanh nước biển và đôi giày lính thủy. Cách phục sức đó trông gần giống như cô Liz thường mặc. Họ phải thích mình... họ phải... phải vậy thôi. Giá như mình không phải mặc cái tã lót khốn kiếp, nhưng tốt hơn hết là nên mặc.

THỨ BA, 4 THÁNG SÁU

Ba thả mình xuống gần văn phòng của cô Liz và dặn mình đừng lo lắng, nhưng hai hàm răng mình đánh cầm cập khi mình bước vô tòa cao ốc. Bà quản lý văn phòng của cô Liz cũng dịu dàng dễ thương như cô ấy, và trong vòng mấy phút mình biết đã có việc làm.

Mình sẽ là một loại "lon ton", chuyên chạy việc vặt cho mọi người trong văn phòng, làm đôi công chuyện sắp xếp giấy tờ và ngồi bàn giấy trong khi cô tiếp tân nghỉ giải lao hay gì gì đó. Mình phấn khởi và tự hào quá chừng, mọi thứ đều tuyệt vời, may mắn! Mình! Mình! Có một việc làm hấp dẫn! Ai dám nghĩ chuyện đó có thể xảy ra chứ? Và mai Ba sẽ đưa mình đi lấy bằng lái xe. Ủi chà chà!

THỨ NĂM, 27 THÁNG SÁU

6 giờ 22 phút chiều

Mình đã làm việc suốt 22 ngày huy hoàng, gần được một tháng rồi! Mùa hè đã hết một phần ba, và mình bắt đầu nghĩ tới chuyện đi học. Ba muốn mình ở lại đây, và cô Liz nói mình có thể làm việc bán thời gian. Mẹ thì lại muốn mình trở về với Mẹ. Còn mình thì chẳng biết mình muốn gì nữa. Mình biết mình không muốn trở lại trường cũ,

nhưng cũng chẳng muốn làm Mẹ buồn. Ồ thôi, chắc để mai hẵng lo... hay là hôm sau ngày chẳng bao giờ đến. Mình đã trở thành tệ hơn cả Scarlett.

THỨ BẢY, 29 THÁNG SÁU

8h rưỡi sáng

Thật tuyệt hay khi có séc của riêng mình. Hôm nay mình sẽ đi mua cái gì tuyệt vời cho Lew và tụi bạn trong Hội Bà Tám, nhưng mình sẽ chẳng mua đâu! Đó là một phần đời riêng tư đã trôi qua xa lơ xa lắc, như là ly dị vậy. Kiểu nào đó có lẽ là mình đã ly dị với tụi nó. Đôi khi những chuyện đó phải cho qua thôi!

THỨ BA, 2 THÁNG BẢY

6h 2 phút chiều

Hôm nay mình lại ăn trưa với Adam. Chuyện hai đứa gặp nhau thật tức cười. Anh ta là anh chàng làm ở phòng thư tín của cả tòa cao ốc, và bữa đầu tiên ở đây, khi mình đang ôm giấy tờ đầy tay bước ra khỏi thang máy còn anh ta thì đang ôm đầy tay bước vô, hai đứa chạm trán nhau cái cốp. Giấy tờ của mình bay tứ tung, lẫn lộn. Tới khi hai đứa đã giải quyết xong xuôi, và mình xin lỗi, xin lỗi hoài xin lỗi mãi, chúng mình thấy như là bạn bè thân thiết từ lâu.

Adam thật là tử tế. Anh ta đang học trung học và muốn trở thành nha sĩ như ba anh. Anh ta rất nghiêm chỉnh đứng đắn. Anh ta nói đã để ý mình từ bữa mình mới tới nhưng e dè quá nên không dám nói gì cả. Vậy là mình trêu chọc anh ta, và kết tội anh ta cố tình đụng mình.

Đó là lần đầu tiên mình thấy một ông tướng đồ mặt. Cũng là lần đầu tiên mình đủ tự tin để bạo dạn tấn công một chút xíu. CẢM GIÁC THẬT TUYỆT! Mình chẳng hiểu vì sao trước đây không kể với bồ về Adam. Có lẽ mình sợ sẽ có nghĩa là rủi ro cho Lew và mình hay cho những chuyện diên rồ khác.

Dù sao Adam cũng rất giống anh Kyle của Lew, bồ có nghĩ vậy không?

THỨ SÁU, 12 THÁNG BẢY

10h 54 phút đêm

Adam có một chiếc xe hơi. Xe hơi riêng. Chẳng to tát gì, nhưng là của anh! Có lẽ một ngày nào đó mình cũng sẽ có một chiếc xe hơi. Mình không đợi được. Chẳng có cách nào Ba để mình lái chiếc Porsch của ba tưng một mình mình... chỉ khi nào có Ba đi cùng thôi.

Adam và mình đi dự một buổi giảng của người da đỏ. Sau đó chúng mình đi ăn món pizza. Đó là món ăn Hà Lan. Bây giờ mình là một phụ nữ đã được giải phóng, và muốn Adam là bạn bè chứ không phải bồ bịch. Như vậy thoải mái hơn rất nhiều.

THỨ HAI, 5 THÁNG TÁM

Cưng của ta ơi.

Có một bí mật chỉ có thể nói với bồ thôi. Mình nghĩ mình đang khỏe ra, thật tình là vậy đó. Sự thật là MÌNH BIẾT MÌNH ĐÃ KHỎE HƠN! Mình làm việc suốt ngày ở văn phòng; rồi Adam cùng mình làm cái gì đó mỗi tuần hai tối. Ở đây người ta có nhiều chuyện để làm nên không phải đi xem phim hoài hoài. Lúc nào cũng có những buổi biểu diễn nhạc pop và rock do những người không được nổi tiếng cho lắm, và một vài nhóm chơi thật sự hay. Adam chơi nhạc cụ gió. Ba anh ấy vẫn thường chơi với một ban nhạc có ten tuổi hồi ông còn trẻ; giờ đây cả ba kết hợp lại và lấy làm vui thích. Ba anh ấy dạy mình đọc nhạc đàn dây. Món này đang 'hot', và không đến nỗi khó lắm. Ông ấy nói mình có 'năng khiếu bẩm sinh' nhưng mình nghĩ ông nói vậy chỉ vì mình là bạn của Adam. Tuy vậy mình cũng phải nhớ tới cái 'tội vô ơn' và phải biết đề cao người ta. Di Thelma nói mình có năng khiếu về hội họa. Mình biết di ấy thiên vị, nhưng nếu chỉ có hai di cháu thì mình nghĩ có lẽ mình cũng khá giỏi. Có phải là tự cao tự đại không nhỉ? Nếu đúng hư vậy thì đừng kể lại với ai nhé! OK? OK?

Adam và mình còn thích những vở kịch diễn ở đây nữa. Anh ấy nói hè sang năm sẽ diễn thử một vở nếu mình chịu cùng diễn. Có lẽ chúng mình nên làm. Có lẽ sẽ làm thôi! Chắc mình sẽ ở lại và đi học ở đây.

2h 15 phút sáng

Bạn thân yêu,

Mình biết bạn muốn nghe kể nhiều hơn về Mẹ và Hội bà Tám, nhưng mà không được, thật sự không kể được. Đau lòng lắm lắm. Nếu mình lấy cớ là họ đang giả vờ thì sẽ dễ dàng hơn. Mình biết nghe có vẻ ngớ ngẩn trẻ con và còn nữa, nhưng xin cho mình thêm chút ít thời gian nữa! OK? Đôi khi mình nghĩ tới Lew, hình như anh ấy không có thật hơn là đang tồn tại, có lẽ giống như mình chỉ thấy anh trong mơ hay sao ấy. Mình sợ quá vì cả đám đều có vẻ quá mờ ảo... nhưng là cái gì đi nữa... Mình chẳng thể nào giữ những bóng ma của họ trong tâm trí mình ngay bây giờ. OK? Mình phải nói chuyện với Mẹ mỗi Chúa Nhật khi Mẹ gọi điện, và Mẹ đã tới đây ba lần, nhưng mình chẳng thể nào đọc những lá thư lữ bạn gửi tới.

Mình đang tự nguyện rửa mình ào ào như xả cống nước, như địa ngục bật tung cửa, sao cho nôn mửa ra hết nỗi niềm đau đớn của mình. Bạn thấy đó, hình như chẳng thể nào tách bạch chuyện tốt hay xấu trong lúc này. Thôi mà, làm ơn đừng bắt mình thử lại lần nữa! Sẽ bớt đau lòng nếu mình tách biệt ra khỏi chính mình.

THỨ SÁU, 9 THÁNG TÁM

Chúng mình đã tự đặt tên là bọn gần giống Dân Da Đỏ, và Mẹ Adam đang chơi ghita bass với chúng mình. Ba anh ấy nói trước mẹ anh là dân hippy, nhưng tất nhiên là bác ấy nói đùa. Mà có lẽ không đùa đâu, vì bác ấy đã dạy cho chúng mình vài bài hát gần như cổ điển mà họ đã chơi vào thời đó, và chúng mình sắp chơi trong dịp họp mặt lớp của bác ấy. Nghe tuyệt vời quá phải không? Mình chưa hề biết người già nào có thể vui vẻ đến như vậy. À, họ chẳng thực sự già, nhưng mà cũng già đó chứ. Chúng mình mời Ba, cô Liz và một ít người ở văn phòng tới nhà ông Alred dự tiệc, và chúng mình chơi nhạc. Mọi người náo loạn cả lên, ngay cả Ba cũng vậy. Thật vui khi được xem những người già (à, nhiều người già hơn chúng mình) tự buông thả và hòa mình vào điệu nhạc. Ông Alred đã mua một chiếc đàn dương cầm điện nhỏ để chúng mình có thể rời ra tới gần hồ bơi. Thật là siêu mát mẻ, vì giờ đây mình có thể quan sát mọi động tĩnh.

THỨ HAI, 19 THÁNG TÁM

Kể từ buổi tiệc ở văn phòng đến nay, chúng mình đã tổ chức hai buổi diễn pop-rock có thu tiền. Ba mẹ Adam chỉ chơi cho vui thôi, và cho Aam với mình toàn bộ số tiền để góp vào quỹ học của chúng mình. Đêm qua ở buổi tiệc dành cho một câu lạc bộ địa phương, ba ông hồi trẻ ở trong các ban nhạc đã ngồi chơi chung với chúng mình. Thật là một bùng nổ. Có những người khác tham gia. Vài người hát hay, vài người hát tầm tầm và một anh chàng thật khủng khiếp. Sự thật là anh ta hát dở đến tức cười. Anh ta diễn rất nghiêm túc, khiến mọi người rú lên, vỗ tay và cứ vỗ tay mãi. Thậm chí hầu hết còn ngừng khiêu vũ và cổ vũ thúc giục anh ta.

21. Chương 21

THỨ BA, 20 THÁNG TÁM

6h 15 phút chiều

Trong bữa tối Ba cười toe toét như một chú nhóc. Ba nói có một bất ngờ dành cho mình, và mặc dù mình hết rên rỉ, khiêu khích đến van lơn, dụ dỗ, sà vào lòng ba và hôn dỗi như mình thường làm hồi còn là con bé khờ khạo hư hỏng vì được nuông chiều, nhưng Ba vẫn không chịu nói đó là cái gì. Hai cha con thật sự trở nên gần gũi, và mình rất yêu thích điều đó.

THỨ SÁU, 23 THÁNG TÁM

2h rưỡi sáng

Thử véo mình một cái thật mạnh nào Bạn ơi! Mình tưởng đang nằm mơ. Chiều nay đi làm về sớm, mình rảo quanh nhà bếp làm vài việc vặt như thường lệ, rồi vô phòng để thay quần áo, và thử đoán xem nào? El nằm phè ra trên giường mình y như đang ở trong nhà nó vậy. Mình ngạc nhiên quá đến suýt làm ướt... Trong phút chốc tụi mình cứ đứng ngây người ra mà nhìn nhau. Rồi hai đứa ôm chầm lấy nhau tưởng chừng không bao giờ buông ra nữa. Chẳng biết có bao giờ mình vui sướng như vậy hay chưa. Tim mình giãy giữa lung tung trong lồng ngực y như con cá vàng từ trong bể nước rớt xuống sàn nhà. Cả hai cùng mở lời một lúc, cười khanh khách, cười ha hả và ré lên từng chập như hồi còn học tiểu học.

Ba về tới và chở tụi mình đi ăn tối, sau đó hai đứa trở vô phòng mình tiếp tục “tám” liên hồi. Chừng 11h Ba vào, nhắc nhở tụi mình chớ có thức suốt đêm mà đùa giỡn nữa, nhưng qua nét mặt mình hiểu Ba biết dù sao tụi mình cũng sẽ làm như vậy. Ba hôn và ủ ấm tụi mình như hai con đàn vậy. Thật tuyệt vời! El cứ như là chị em ruột thịt của mình. Mình chẳng biết tại sao mình lại “cắt đứt” với nó và Hội bà Tám quá lâu như vậy. Sao mình lại có thể rời bỏ bạn bè vào lúc mà mình cần chúng nó nhất nhỉ?

Chúng nó đã viết những lá thư dài, gửi ảnh và gọi điện, mình chỉ cố giả vờ như chúng nó không tồn tại, chẳng bao giờ trả lời qua điện thoại, mà chỉ gửi lại những lời nhắn vô nghĩa. Mình yêu chúng nó, quý chúng nó và hoàn toàn cần chúng nó. Mình xin lỗi và xin lỗi El, nhưng nó chỉ gật đầu và nét mặt cau lại, nói nó rất mừng vì cuối cùng mình đã lấy lại được tinh thần.

Chẳng biết khi nào nó sẽ về, nhưng hy vọng còn lâu, lâu thật là lâu nữa. Nhưng hãy để mình ghi vào nhật ký một đôi điều nhé! Dorie đã sinh em bé ngày 22 tháng Tám. Một bé gái! Nó đem cho một cặp vợ chồng tốt bụng ở California. Bấy năm nay, họ đã cố sinh con mà không được. Bà vợ 28 tuổi, còn ông chồng 30 tuổi. Nhà họ tử tế, và ông ta làm quản lý một cửa hàng dụng cụ chơi gôn chuyên nghiệp. Thật buồn, nhưng cũng chẳng buồn gì. Mọi người đều mong muốn điều tốt lành nhất cho ‘Dorie con’. Mình không quan tâm mấy người kia đặt tên gì cho bé, với El và mình nó luôn luôn là ‘Dorie’.

Lew đã dành hết mùa hè để làm việc cho bác anh ấy ở Raleigh. El nói Lew vẫn luôn luôn đeo cái nhãn CHK của mình ở đây chuyền quanh cổ. Nó nhỏ quá không vừa ngón tay, chứ không phải ngón tay anh ấy to ra không vừa với nhãn. Chuyện đó khiến mình bối rối, vì mình chẳng hề mang nhãn của Lew từ khi tới đây. Có lẽ mình sẽ mang lại. Nghĩ có nên chẳng hã mình? Nghĩ mình có dám không hã?

Red vẫn là Red. Mình nhớ nó quá chừng!

El nói hình như mẹ mình có phần nào ‘hoa râm’ từ khi mình ra đi. Lúc nào gặp nó, Mẹ cũng mỉm cười, nhưng chỉ bề ngoài mỉm cười chứ không phải bên trong. Ước gì mình có thể nhớ chính xác lời El giải bày, nhưng dù sao cũng có tấm hình rồi, và mình thấy đã quaaaaaaa’ ích kỉ, cho mình là trung tâm vũ trụ. Đã không nghĩ tới nỗi đau đớn, căng thẳng, những nỗi sợ hãi và những giọt nước mắt của Mẹ, chỉ nghĩ tới bản thân mình. Có lẽ mình nên về nhà để đi học. Sẽ rất vui nếu mình về dự lễ Halloween. Lễ Tạ Ơn và lễ Giáng Sinh. Mình muốn đánh thức El dậy để bàn chuyện đó, nhưng nó ngủ say sưa, thỉnh thoảng lại ư ử như con mèo. Mình đã quên những tiếng mèo nghe rõ nét làm sao?

THỨ HAI, 26 THÁNG TÁM

El đã phải trở về hôm Chúa Nhật, và mình nhớ nó không thể tưởng. Ynhư một phần thân thể mình đã bị cắt rời. EL nói Hội bà Tám đang hy vọng và mong mỗi mình sẽ về để đi học. Làm sao mà cưỡng lại được cơ chứ? Ba đã dàn xếp với cô Liz cho mình nghỉ việc khi El còn ở đây, và tụi mình không rời nhau một phút giây nào trừ lúc vô buổi tắm. Có lần El nhảy tung tung ngoài cửa, vừa đập cửa vừa la to:

- Mau lên, mau lên, tao đang cô đơn, và tụi mình không thể phí thời gian rời xa nhau.

Mình đi ra, và hai đứa lăn ra sàn nhà mà cười cho tới khi phát khóc. Thật giống như những ngày xưa đẹp đẽ.

THỨ BA, 27 THÁNG TÁM

9h 10 phút đêm

Sau giờ làm việc Adam cùng mình tới khu thương mại, rồi ăn pizza và đi xem phim. Mình quý anh ấy với một tình bạn thiêng liêng thoải mái, nhưng anh ấy sẽ chẳng bao giờ có thể thế chỗ bất cứ ai trong Hội bà Tám. Đôi khi chúng mình cầm tay nhau, hay anh ấy choàng tay ôm mình, nhưng mình chẳng hề thấy rạo rức như khi cùng với Lew. El quả quyết là Lew không có bồ khác, nhưng mà...

Nếu như mình không bị ... cái đó... hẳn mình sẽ về nhà ngay tức khắc. Nhật ký ơi. mình van bồ, xin hay nói cho mình biết phải làm gì.

Điều gì tốt nhất cho mình? ... cho Lew? ... cho mọi người?

Cũng giống như chuyện Dorie và Dorie con vậy... Đôi khi nhân vật chính lại hoàn toàn chẳng phải là nhân vật chính!

Có lẽ mình chỉ nên nghĩ tới Lew mà thôi, và để cho anh ấy tiếp tục cuộc sống của anh. Nhưng vậy thì một lần nữa, có lẽ mình nên đi kiểm tra lại sức khỏe toàn diện và đem kết quả về. Thật sự sẽ rất hay khi về nhà dự sinh nhật Mẹ vào ngày 27 Tháng Chín. Có lẽ mình còn có thể tổ chức một bữa tiệc bất ngờ cho Mẹ. Có thể tổ chức ở câu lạc bộ, và có thể tập hợp một ban nhạc nhỏ như ở đây.

2h 47 phút sáng

Điều này thật sự lạ kỳ. Tiếng rên rỉ của chính mình đã đánh thức mình dậy. Mình đang mơ về chuyện mình thương Mẹ yêu quý của mình biết chừng nào, và mình thấy cô đơn nhứt nhối bao nhiêu vì xa Mẹ. Mình là một phần của Mẹ. Mình ló lên từ một cái trứng nhỏ xíu ở bên trong thân thể ấm áp của Mẹ. Lần đầu tiên từ khi tới ở nhà Ba, mình đang tự để cho mình cảm nhận sự kỳ diệu ấm áp chân thành trong mối quan hệ thánh thiện giữa hai mẹ con. Mình được an ủi che chở nhiều lắm và có cái cảm giác quá thân thuộc... Mình muốn về nhà! Về nhà! Về nhà! Phải về nhà thôi! Mình chẳng muốn xa rời Mẹ nữa.

Việc trước tiên vào buổi sáng, mình sẽ nói chuyện với cô Lí, mình sẽ gọi điện cho Mẹ ngay khi tới giờ gọi thích hợp, hay có lẽ ngay cả khi chẳng phải giờ thích hợp- vậy đó

THỨ TƯ, 28 THÁNG TÁM

7h 15 phút sáng

Mình đang sửa soạn gọi cho Mẹ, mặc dù ở đó giờ giấc sớm hơn ở đây, thì sức nhớ Trudy vừa bị gãy tay tuần trước. Mình không thể chỉ phủ tay và rời bỏ Liz, khi cô ấy đã quá tử tế với mình, cô ấy cần mình lắm và đã sắp xếp lại công việc để mình có thể làm bán thời gian sau khi bắt đầu năm học. Mình không thể đảm nhiệm tất cả công việc của Trudy, nhưng có thể làm một phần việc để Beth có thể hoàn tất phần còn lại. Mình tự hỏi cánh tay phải mất bao lâu mới lành lặn lại. Nghe nói là sáu tuần, nhưng mình không đợi được suốt năm tuần dài đằng đẳng nữa. Ôi, đồ rác rưởi, sao không phải là mình bị gãy tay nhỉ? Không có mình văn phòng vẫn có thể hoạt động, nhưng thiếu cô ấy thì lại không thể.

Có lẽ mình phải đợi nói với Ba đêm nay, nhưng mình biết Ba cũng rối tung như mình. Mình thường xuyên nghe Ba khóc giữa đêm khuya. Mình đang làm đau lòng những người mình yêu thương nhất đời!

THỨ NĂM, 29 THÁNG TÁM

6h 17' chiều

Ba đã bàn với cô Liz, và cô ấy sẽ cố tìm người thay thế mình càng sớm càng tốt. Như vậy mình thấy dễ thở hơn, nhất là từ khi Ba nói đêm nay mình có thể gọi cho Mẹ và El, báo tin mình sắp về để đi học, mặc dù có hơi trễ một chút.

THỨ SÁU, 30 THÁNG TÁM

11h 1' đêm

Bạn yêu ơi,

Trường trung học ở Arizona sẽ khai giảng ngày thứ Ba... Còn bốn ngày nữa... bốn ngày quý quai nữa. Adam đã đưa mình tới ngôi trường mình sẽ học, nhưng hôm nay chúng mình ra ngoài và đi lang thang. Anh ấy nghĩ mình sẽ thích bạn bè, thầy cô và mọi thứ. Mình thấy vô cùng thích và SỢ Ở Ở Ở SỢ, nhưng mình cố nghĩ về những buổi hòa nhạc ngoài trời đó. Có lúc mình mơ tưởng chuyện sẽ mời Lew tới đây, nhưng rồi mình sức nhớ, nhớ là tới lúc đó mình đâu còn ở đây nữa! MÌNH SẼ TRỞ VỀ MÀ! ỒI CHA! CHÀ CHÀ! TUYỆT DIỆU! TUYỆT VỜI! TUYỆT CÚ MÈO! Mình có thể xoay sở chừng một tuần nữa ở đây, được không?

CHÚA NHẬT, 1 THÁNG CHÍN

Ba và mình đi xem lễ, là để cho Thứ Ba mình có được đôi chút can đảm. Sau đó phải mất hàng giờ mình mới quyết định sẽ mặc đồ gì ngày đầu tiên tới trường. Mình không muốn kiểu cách quá, nhưng cũng chẳng muốn trông quá xuề xòa. Bọn học trò có thể hơi ác... sẽ có ác cảm nếu mình không mặc đồ "hạp nhãn" tụi nó.

THỨ SÁU, 6 THÁNG CHÍN

6h 21' chiều

Mình đã cố gắng mãi để không tỏ ra tiêu cực, nhưng chẳng chịu nổi nữa rồi. Đơn giản là chẳng thể nào kềm giữ được nỗi căm hận dồn nén trong lòng, mình sẽ nổ tung! MÌNH GHÉT CÁI TRƯỜNG NÀY! MÌNH CHÁN GHÉT VÀ GHÊ TÓM NÓ! ! Cứ y như mình là ma vậy. Mình đi ngang qua những hành lang có hàng trăm đứa nhỏ nhố nhăng khắp nơi, vậy mà chẳng đứa nào thèm nhìn mình cả. Mình không hiểu một con người

sẽ cô đơn như thế nào khi họ là một phần của đám đông kẻ qua người lại - một phần của nó, nhưng lại bị nó ngoảnh mặt làm ngơ! Cô đơn hơn nhiều, nhiều thật nhiều so với nỗi cô đơn cùng cực khi chỉ có một mình mình.

Có một lúc ngay trước bữa ăn trưa, khi mình biết sẽ lại phải ngồi ăn một mình trong cafeteria, mình muốn nhảy dựng lên mà gào thét: TÔI BỊ AIDS! TÔI BỊ AIDS! TÔI BỊ AIDS ĐÂY NÈ! Khi đó hẳn tụi nó sẽ chú ý tới mình, mình cá với bạn đó. Sau đó lúc ngồi ở bàn học trong giờ Anh văn, mình mơ màng nghĩ tới chuyện hoàn toàn suy sụp và hấp hối trong một cái chết từ từ hành hạ thân xác để cho mỗi đứa đều thấy được sự vô tâm của bọn nó đã làm mình đau đớn chừng nào. Có lẽ nào... lẽ nào bọn nó không biết là nỗi đau tưởng tượng hầu như còn nhức nhối hơn cả cơn đau thật sự?

Nhưng làm sao tụi nó biết được, khi ngay cả mình tới bây giờ cũng chẳng biết?

Gậy gộc, xiềng xích và gươm đao cũng chẳng thể làm mình tổn thương hơn thế. Trước giờ mình chưa hề có ý niệm gì về chuyện ma cũ ma mới cả. Mình lớn lên cùng với hầu hết những đứa khác nữa, và mình luôn nhập bọn với tụi nó. Mình đã không nhận biết được một đứa bị ra rìa có thể bị tổn thương tới mức nào, nhục nhã và chàm tự ái biết chừng nào. Lạy chúa lòng lành, con xin hứa từ giờ trở đi sẽ ân cần chu đáo và tốt bụng với mọi người lạ con gặp, tất nhiên là trừ ra những kẻ có thể gây nguy hiểm ngoài đường ngoài sá gì đó. Lạy chúa, có lẽ Ngài muốn chuyện này xảy ra với con để con có cơ may nhìn thấy và cảm nhận sự tấy chay nó ra làm sao. Xin hãy tin con, nó đã dạy cho con một bài học mà con sẽ không bao giờ quên và chẳng cần thêm bài nào nữa.

Xin vui lòng, xin đừng thêm nữa!

Mình đã gọi cho một cô giáo tư gia và hỏi cô ấy có thể tới nhà Ba dạy hay không, nhưng cô ấy nói không thể nhận lời nếu mình vẫn còn đủ sức khỏe để tới trường học. Khỏe ư? Thể chất thì khỏe, nhưng tâm hồn thì bệ rạc chưa từng thấy.

Sao xã hội lại có thể làm như vậy? Mình muốn chết nhưng chết đâu có dễ, nên chắc mình sẽ gọi cho Adam và trút hết nỗi lòng. Ôi, lạy Chúa, xin hãy xui khiến cho anh ấy có nhà!

THỨ BẢY, 7 THÁNG CHÍN

6h 45' chiều

Mình thức giấc, cảm thấy mệt tới nỗi không gắng gượng vào buồng tắm được nữa. Suốt ngày, mình phải tự nhắc nhở mình chỉ để làm những chuyện trước đây mình vẫn thường làm hằng ngày mà chẳng cần để ý tới. Mình sẽ đi ngủ sau khi ăn chút gì đó.

THỨ HAI, 9 THÁNG CHÍN

5h rưỡi chiều

Thật đáng sợ! Hai đêm vừa qua mình ngủ tới 10 tiếng đồng hồ và mỗi ngày còn ngủ trưa nữa, vậy mà vẫn thấy kiệt sức. Làm gì cũng lơ đãng, vì ngay cả Ba và Adam cũng để ý thấy điều đó.

Ôi, lạy Chúa lòng lành, xin đừng NHƯ VẬY bây giờ! Xin đừng vậy nữa!

THỨ BA, 10 THÁNG CHÍN

Mình đoán mình bị buồn chán vì không được về nhà, càng ngày càng thấy mình cộc cằn hơn. Một vài đứa đã bắt đầu đối xử với mình như một sinh vật trên trái đất chứ không phải từ hành tinh khác tới, nhưng điều đó vẫn không chữa lành được vết thương cũ. Thật buồn cười, lũ ma mới được tiếp nhận hoặc nhờ thu hút ngay từ đầu, hoặc nhờ những chuyện không đâu? Mình tự hỏi điều đó có đúng với người lớn không. Theo mình là không! Thật là ấu trĩ!

THỨ TƯ, 11 THÁNG CHÍN

4h 10' chiều

Mấy tuần vừa rồi mình cứ nằm lì trên giường mỗi khi không đi làm hay đi học, nhưng dù vậy vẫn thấy nỗi khủng hoảng hơn và cộc cằn hơn bao giờ hết. Mình tự hỏi mai sẽ xử lý các công việc lẫn chuyện học hành ra sao đây, mặc dù là ngày cuối. Rồi mình sẽ rời khỏi nơi này thôi. Tạm biệt Arizona! Ngực mình đau, tay

mình đau, chân mình đau, thậm chí tóc và móng chân cũng đau. Mình nói với Ba thật sự mình đang thu hết hơi tàn để đừng lười biếng, nhưng một cái gì đó tận đáy lòng mách bảo là còn hơn vậy nữa! Lẽ ra mình nên gọi cho BS. Mark. Ông ấy là bác sĩ ở Phoenix mà BS. Sheranian dẫn mình tới khám ngay khi mới tới đây, nhưng mình thấy vẫn khỏe nên đến bây giờ mới cần ông ta. Mình nghĩ chỉ là bệnh cúm thôi nhưng mà...

7h 10' tối

Khi về tới nhà, Ba lập tức gọi BS. Mark. BS. M bảo BS. Sheranian có nói về mình và dẫn ông ấy khám cho mình ngay khi mình tới.

BS. Mark là người da đen, còn quá trẻ khiến mình tưởng ông ấy chỉ là phụ tá. Bộ dạng ông ấy cứng đờ và buồn cười khiến mình cảm thấy có cảm tình với ông ấy ngay tức thì. Ông ấy làm việc trong một đường đường nhỏ. Ông ấy bảo Ba đi ra ngoài, y như Ba là trẻ con chứ không phải mình. Còn đối với mình ông ấy tỏ ra "tôn trọng và kính cẩn hết mức", bởi vì mình "là thành viên của giới tính ưu việt". Mấy cô y tá của ông ta cười rúc rích khi nghe nói vậy, và ông ấy cầm cái xô đi tiểu của đàn ông lenn cao, rồi quơ vòng vòng và bảo đó là quyền trượng của ông ấy, rằng ông ấy biết mình đang nói gì rồi ông ấy cam đoan sẽ gọi Ba sau khi làm xong một loạt xét nghiệm cho mình, có thể phải mất thời gian đôi chút. Nhật ký mình ơi, rất vui vì đã nhớ mang xô theo trong túi xách. Hẳn sẽ là một buổi tối buồn tẻ chán chường lắm nếu như không có Nhật ký bên mình.

Người ta đã bắt mạch, kiểm tra, chiếu X-quang và chích thuốc. BS. Marx nói mình bị nhiễm trùng. Mình hy vọng chỉ vậy thôi, vì dùng kháng sinh chẳng bao lâu có thể diệt sạch vi trùng.

9h 45'

Không phải, họ không trị nổi thứ bệnh nhiễm trùng của mình. Tất cả có liên quan với bệnh AIDS, và tất cả những thứ quái ác của quá khứ và tương lai đã trở lại ám ảnh mình. Có lẽ đây là điềm mách bảo mình không nên trở về nhà... không bao giờ nữa.

THỨ BA, 17 THÁNG CHÍN

Thầy giáo của nhà trường tới nhà dạy kèm mình vừa rời đường đường Thầy nói mình học tốt tất cả các môn, và sẽ không gặp rắc rối gì khi "đồng hóa" với lớp mình lúc về nhà. Mình cứ tưởng "đồng hóa" là điều chỉ dùng với sữa chứ đâu phải với người. Không rõ có bao giờ mình muốn là một phần của người nào đó ở đây hay không, dĩ nhiên trừ Adam, Ba và cô Liz ra.

THỨ TƯ, 18 THÁNG CHÍN

Mình đủ sức khỏe để về với Mẹ từ khuya rồi, nhưng BS. Marx chỉ thả mình ra khi nào ông ấy chắc chắn "một cách tuyệt đối, xác thực, quả quyết" rằng lũ bọ tốt của mình đang chiến thắng lũ bọ xấu.

THỨ BẢY, 21 THÁNG CHÍN

6h 11' sáng

Mình sắp bay về nhà lúc 2h chiều nay. Không chắc có đợi được lâu như vậy không nữa. Mình vui sướng quá chừng chừng. Sẽ nhớ Ba thật nhiều, nhớ cả Adam và gia đình anh ấy nữa chứ. Giống như gia đình thứ hai của mình vậy đó. Hầu như mình đã trải qua nhiều thời gian ở đó hơn là ở với Ba. Ước gì Ba cũng làm nhà sĩ để có thể chỉ làm mấy giờ là xong việc. Ba là nô lệ cho việc kinh doanh. Mẹ Adam làm việc mỗi tuần hai buổi sáng ở văn phòng của chồng bác ấy, nên bác ấy thường ở nhà lo việc bếp núc và luôn vui vẻ đón mình mỗi khi Adam đưa mình về nhà chơi. Mình hầu như chẳng nhớ được có lúc nào Mẹ không làm việc, và có lúc nào sau giờ tan trường không phải ở một mình hai tiếng chờ Mẹ về tới nhà. Cuộc đời thật kỳ quặc, phải không? Chưa hề có ai được mọi điều hoàn toàn tốt đẹp cả. Đúng như vậy với Adam và các bạn thân của anh; họ toàn bàn tán chuyện bồ bịch, nhưng hình như chẳng bao giờ đi chơi với bồ đâu, quanh đi quẩn lại chỉ có mình và Adam đi cùng với mấy anh ấy thôi. Hầu như mình chỉ lắng nghe khi họ bàn về thể thao, đi giày trượt băng hay gì gì đó.

Mình sẽ nhớ Adam thật nhiều, nhưng cái trường hắc ám đó thì mình sẽ xóa hẳn khỏi tâm trí và chẳng bao giờ nghĩ tới nó nữa... Hy vọng như vậy.

THỨ NĂM, 31 THÁNG MƯỜI

1h 32 phút sáng-lễ haloowen

Bạn thân mến nhất của mình ơi,

Xin lỗi vì đã quá lâu không viết nhật ký, nhưng mình biết bạn luôn trong tim mình, đúng không? Đúng vậy.

Mình đã quá bận rộn, cố bắt kịp với trường lớp, với xã hội và đủ mọi kiểu khác, tới nỗi gần như chẳng có thời gian để thở nữa. Và mình đã được quá chiều chuộng, nuôi nấng, yêu thương, cưng như em bé, nuông chiều và tất cả những từ tốt đẹp thân thuộc và vui vẻ khác, tới nỗi... à, Mình hứa sẽ viết lách tốt hơn trong tương lai, OK? Bạn có tha thứ cho mình không? Cảm ơn bạn nhiều. Đêm nay Lew và các bạn thân của anh ấy đã mở tiệc trong nhà kho cũ của ông Demtmer. Thật là kinh khủng, vì chắc chắn dân thị trấn kế cận có thể nghe thấy tiếng tụi mình la hét. Ba của Jet là bác sĩ, và hẳn đã chuyển tinh mạch cho những xác chết đỏ tía xanh lè. Có những thân hình cụt đầu, những cánh tay và gì gì đó mà các anh chàng có lẽ đã mua ở cửa hàng y phục hóa trang, hoặc làm bằng giấy bồi gì đó, và hẳn họ đã phải dùng đến hàng galong nước cốt cà chua.

Lew dắt mình trên lối đi ma quái, và mình đeo bám vào anh ấy như hằng mong ước bấy lâu dù chẳng đứng trong khung cảnh này. Tụi mình đã ăn một thực đơn gồm giềc:

Bánh mì kẹp xúc xích nóng rưới máu (nước cốt cà chua nắm)

Mứt ngón chân xanh (rau dâm dâm và thịt sườn)

Chất thải (mù tạc)

Da cháy nắng xát lát (khoai tây chiên)

Thạch tín (rượu táo)

Bánh bùn (bánh sôcla thực quỳ)

Hai đứa mình khiêu vũ, và mình ngỡ mình đang bay lên tận Thiên Đàng.

Mình không tin được, khi nghe vang lên một tiếng keng thật to và tất cả các chàng đều bò lăn bò càng, vì đã hứa với ông Detmer sẽ kết thúc lúc 1h đêm.

Bây giờ tới phần hấp dẫn nhất. Lew lái xe đưa chỉ mình mình về nhà. Dĩ nhiên băng ghế sau đầa những cánh tay, những cẳng chân và linh tinh đủ thứ gồm giềc khác, nhưng mà không sao. Chẳng có gì ra làm sao cả, ngoài việc chỉ có hai đứa mình trong không gian riêng biệt, một thế giới riêng chỉ có hai đứa mình.

THỨ SÁU, 1 THÁNG MƯỜI MỘT

Đời quá tuyệt vời tới nỗi mình bực bội vì phải lãng phí thời gian ngủ vùi.

THỨ BẢY, 2 THÁNG MƯỜI MỘT

Lew đã đi thăm bà con vào dịp cuối tuần. Mình cũng bực bội phần nào vì chuyện đó, bởi vì bị vây giữa việc điều hành học sinh, mọi môn thể thao mới tổ chức, việc đạt các thứ bạc, nhật báo của trường, vân vân, vân vân và vân vân... anh ấy chẳng còn mấy thời gian dành cho mình. Mình bực bội vì tất cả những việc kể trên, nhưng chẳng rbao giờ... ực bội vì thời gian anh ấy ở bên mẹ. Bà hiện ở trong tình trạng mà người ta gọi là thuyên giảm bệnh MS được một lúc, nhưng bây giờ lại xấu đi một cách nhanh chóng. Mình tự hào vì Lew tốt với mẹ. Anh ấy đưa bà đi chơi xa trên xe lăn, và khiêng bà lên xuống xe hơi để đi nhà thờ hay đi xem các hương trình đặc biệt mà bà yêu thích. Anh thật tuyệt vời, chu đáo và kiên nhẫn, mình luôn muốn được như vậy, nhưng gần như lúc nào cũng không được.

THỨ SÁU, 22 THÁNG MƯỜI MỘT

Mình học lại đàn dương cầm và sáo flute, chăm chỉ ở trường, học ở nhà, và đang cố gắng ân cần chu đáo và kính trọng Mẹ như Lew với mẹ anh ấy... nhưng mà... mình phải thú nhận còn lâu... còn xa lắm mình mới bắt kịp anh ấy. Ồ... bồ ơi, hãy thưởng cho mình một hai cái bánh sô cô la để mình cố gắng đi nào! Mình có thể chưa tốt, nhưng đã khá hơn... vậy đó!

28 THÁNG MƯỜI MỘT - LỄ TẠ ƠN - LỄ TẠ ƠN THIÊN LIÊNG!

Ba bay về nhà để mừng lễ Tạ ơn với Mẹ và mình. Cả nhà đi xe hơi tới Hilton Head và ở lại nhà anh họ của Ba trên bãi biển. Mình thấy như mình lại là một con bé con, bước đi dọc bờ biển lộng gió, có Mẹ nắm chặt tay này và Ba nắm chặt tay kia. Đôi khi người này thường trốn chạy người kia và chơi trò trốn tìm, phần nào như vậy, trong đám cây bắc cao trên những cồn cát. Ba người thường nằm sắp sòng soài hay nằm ngửa, và bạn có thể suýt đập nhầm ai đó rồi mới thấy. Một lần Ba chui xuống dưới cát mất tiêu, Mẹ và mình cùng tìm kiếm cho tới lúc mỗi người thất vọng kêu lên:

- Thôi, chịu thua rồi!

Khi đó Ba mới bật dậy ngay giữa hai mẹ con.

Cả nhà đã ăn tối ở một điểm dừng chân rất nên thơ ở trên cao, nhìn xuống biển, nơi những đợt sóng xô mạnh vào bờ đá. Thật là một ngày đáng ghi nhớ đúng điệu lễ Tạ ơn, kết thúc với trò chơi oản tù tì cũ xì với những ngón tay bật đánh tách. Chỉ có điều lần này thay vì dùng tên các bang, các thứ xe hơi, các màu sắc và các tên con gái, vân vân, mỗi người kể ra những gì mình biết ơn và chơi cho tới lúc những khúc củi trong lò đều hóa thành hổ phách đỏ hồng cả. Ngay lúc đó vẫn chưa kể hết những điều phải biết ơn nữa. Dù đôi lúc đã hạ xuống tới những vật lành nhỏ bé như “lá gan” và “óc sên biển” trong khi cười lớn và vui đùa huých vào nhau. Ôi, mình quên chưa kể... mình đã phải lái xe suốt!

1h 52' đêm

Mình ở trong buồng tắm, xả nước dội toilet để Ba và Mẹ đừng nghe tiếng mình nức nở. Cách đây chừng một giờ đồng hồ, tiếng khóc nghẹn ngào của Mẹ đã đánh thức mình. Mình vội vã vô buồng ngủ và tới sát bên Mẹ trên giường. Mẹ thầm thì nói đang “khóc vì hạnh phúc trọn vẹn” nhưng... MÌNH CHẴNG NGHĨ VẬY ĐẤU! Không đúng khi Ba nằm ngủ tuốt trên gác xép! Mình nhẹ nhàng vuốt ve đôi vai và lưng Mẹ như Mẹ vẫn làm cho mình rất thường xuyên khi mình cần tới Mẹ, và chẳng bao lâu Mẹ đã ngủ thiếp đi. Giờ đây mình đang thức trắng và thắc mắc về đủ thứ chuyện.

CHÚA NHẬT, 1 THÁNG MƯỜI HAI

Hai mẹ con đưa Ba ra sân bay và tất cả đều khóc. Chỉ khi đó Mẹ và Ba mới ôm nhau y như họ thật sự muốn vậy. Thật vui, nhưng cũng buồn vì chẳng ai muốn rời ra. Sau một khoảng khắc, Ba ngập ngừng hỏi Mẹ, nếu Ba gửi vé máy bay làm quà tặng trước, liệu cả hai mẹ con có tới Phoenix mừng lễ Giang' sinh hay không. Mẹ và mình nhảy cẫng lên cứ như Mẹ cũng là phần tử của Hội bà Tám và nói: “ Có, có, có... ” liên tu bất rận. Có thể vậy không hả? ... Có lẽ... Mình sợ không dám hy vọng... nhưng dù sao mình cũng cứ hy vọng.

THỨ BẢY, 21 THÁNG MƯỜI HAI

Lew bị chấn thương cả hai chân khi trượt tuyết. Người ta phải đưa anh ấy xuống núi bằng xe trượt tuyết. Mình muốn tới đó với anh, nhưng tất nhiên là không thể được. Anh ấy phải điều trị bằng cách kéo giãn chân, nên phải ở lại Colorado với bác của mình trong một thời gian dường như với mình là vô tận. Ước gì mình có thể làm gì đó hơn là chỉ viết như thế này.

THỨ BẢY, 4 THÁNG GIÊNG

Nhật ký yêu dấu ơi, Mình xin lỗi rất nhiều vì đã quá lâu chẳng trò chuyện với cưng, nhưng mình đã ở mãi Thiên Đàng từ khi Lew bị gãy chân phải và mất cả chân trái bị thương. Mẹ Lew nhờ mình lái xe của anh ấy đi học rồi rước về, và hóa ra mình làm bảo mẫu suốt ngày cho Lew, nhưng mình chẳng phiền lòng. Ôi có chúa chứng giám, mình chẳng phiền đâu, thật ra mình còn nài nỉ nữa chứ! ! ! Mình mong được người ta cần đến. Thật tốt cho mình! Hừng ngày chúng mình ở bên nhau từ sáng sớm, đôi lúc mãi tận đêm khuya. Anh ấy ngồi xe lăn, nhưng có thể tự nhắc người lên khi lên và xuống xe hơi. Mình chở anh ấy tới thư viện, tới tất cả các cuộc họp, các cuộc thi đấu thể thao và gì gì nữa. Cô giúp việc đưa mẹ anh ấy tới bà phải tới hay muốn tới. Mình đã quen với nhà họ cũng y như nhà mình, và đã thật quen thuộc với những chiếc xe lăn có hai mẹ con ngồi trong, cái họ gọi là “những cỗ máy chạy đua”. Xe của Lew không kiểu cách như xe mẹ anh ấy. Xe của bác ấy chạy bằng điện ắc quy, và bác ấy di chuyển nó y như xe hơi. Mình nghĩ mình có ích cho bác ấy, còn Lew và bác ấy có ích với mình nhiều hơn họ tưởng! Mình thấy khỏe hơn trước nhiều lắm. Mình chẳng thích rời xa họ trong ba ngày cùng Mẹ đi Phoenix mừng Giang' sinh, nhưng các anh của Lew

đã tới nhà anh ấy nên chắc chắn họ chẳng nhớ mình đâu. Quả thật tận đáy lòng mình hy vọng mẹ con anh ấy nhớ mình một chút... không, mình muốn họ nhớ mình THẬT NHIỀU kia!

Mẹ con mình ở Phoenix rất vui, mình dựng những cây Noel trong sân patio cạnh hồ bơi và đưa Mẹ tới nhà Adam để nghe “Bọn Gã Giống Da Đỏ” chơi nhạc, vân vân. Thật đau lòng vì hai mẹ con phải ra về. Qua cách cư xử mình biết Ba Mẹ vẫn còn yêu nhau, nhưng Ba treo hình cô Liz khắp nhà. Mình hiểu điều đó làm Mẹ đau đớn lắm.

Mình nhớ Hội bà Tám . Tụi nó như chị em của mình, chứ không phải như anh trai đâu nhé. Mình muốn cả đám ở cùng hai mẹ con để làm tất cả những trò chơi vui có thể làm ở Phoenix, nhất là Dorie. Nó cần đôi chút niềm vui mới trong đời. Nó không giống như xưa, từ lúc... cũng biết rồi đó. Ước gì mình làm được điều gì đó... nhưng tất cả tụi mình đều chẳng giúp được gì để lấp đầy khoảng trống đó cả.

Chân trái của Lew đã lành còn chân phải thì đi cà nhắc, vậy là lại đi trên hai bàn chân. Anh ấy vui nhưng mình lại buồn rười rượi. Thật quá tuyệt vời khi thấy mình được cần đến, cần thiết, hữu ích, thực sự thiết yếu! Mình chưa bao giờ thấy mình hoàn hảo như vậy, suốt cả cuộc đời mình mới thấy. Lew nhắc đi nhắc lại là anh ấy yêu mình biết bao nhiêu vì những việc mình làm giúp anh. Cứ như làm vậy mình chẳng ưa thích hay sao? Chẳng khiến mình thấy tốt lành hay sao chứ?

CHỦ NHẬT, 5 THÁNG GIÊNG

Đời vẫn tuyệt cú mèo, huy hoàng và như Thiên Đàng, chỉ có một cú sốc kinh tởm. Cảnh sát gọi tới, nói chẳng ai xác định được tung tích của Collin cả. Họ muốn tới gặp mình để bàn thêm vài việc nữa. Mình hét lên: “KHÔNG, KHÔNG, KHÔNG” và hoàn toàn suy sụp. Mình không biết họ muốn mình kể thêm chuyện gì nữa. Mình đã vứt bỏ đồng rác lừa dối nặng nề của mình rồi. Hình như họ trông mong mình quay trở lại và đắm mình trong đó, đắm mình, đắm mình trong đó... để chẳng được gì hết. Mình chẳng làm đâu! Họ chẳng thể nào bắt mình làm! Cảnh sát cứ mãi đánh mình gục xuống bùn lầy trong khi +-*+- vẫn nhón nhơ bên ngoài, cứ tỏa rộng ánh nắng của hắc... à, hầu như chẳng phải ánh nắng gì, mà giống cái chết hơn. Nhưng mình sẽ không nghĩ tới chuyện đó nữa. Nào. Scarlett, hãy giúp mình, hãy giúp mình nghĩ tới nó hôm sau, ngày không bao giờ đến cả.

THỨ BA, 14 THÁNG GIÊNG

Nhật ký thân yêu nhất đời,

Xin vui lòng, xin hãy nói mình đã sai lầm, nhưng mình biết là không thể được. Mình đang bắt đầu suy sụp trở lại, phải không? Mình có thể cảm thấy như mình là một quả bóng xì hơi. Mình đang cố hết sức ăn uống điều độ, tập thể dục, ngủ ngơi và không bị chi phối bởi những cảm xúc tiêu cực, nhưng mình có thể mơ hồ cảm thấy có cái gì đó đang hút dần sinh lực của mình, giống như những vật sống nhầy nhụa, đen đúa ác ôn.

Thôi, hay quên chuyện trên đây đi! Mình chỉ tự bôi bác mình. Phải bỏ cái tật đó đi. BỎ PHẢI GIÚP MÌNH, NGHE BỎ! Mình biết bỏ sẽ giúp, và cảm ơn nhé! Mình chỉ bị vấn đề về ứng xử mà thôi. Lêu lêu mình.

22. Chương 22

THỨ TƯ, 15 THÁNG GIÊNG

Ôi, chán đời quaaa'... Y như đang loạn choạng đi trong cát lún. Thế giới đã đi chậm lại xuống một vùng bùn lầy mất hết màu sắc và những âm thanh vui vẻ. Chẳng có lối thoát nào ra, Đông Tây Nam Bắc, lên hay xuống. Mình không thể! Mình sẽ không để cho bất cứ ai thấy mình như vậy.

THỨ SÁU, 17 THÁNG GIÊNG

Giấc ngủ lạnh lùng đen tối là cách duy nhất để chạy trốn. Mẹ không biết, nhưng mình đã hoàn toàn nhịn ăn.

Ngay cả tiếng hót của Imperical cũng làm mình bực bội. Trước đây mình chưa bao giờ cảm thấy như vậy.

? ? ?

Mẹ xốc mình dậy, và bắt mình phải vào đường đường của BS. Sheranian. Trước đây nó có vẻ sáng sủa, với hai màu vàng và trắng. Bây giờ dường như nó cũng đen tối và xám xịt, ảm đạm như mọi thứ khác. Sự vui tính của ông ta làm mình khó chịu giống như phần keo ken kết trên bảng đen, và mình muốn ra khỏi nơi đây. Cô y tá chích mình một mũi khiến mình dịu đi đôi chút, và rồi họ lại bắt đầu những việc đâm thọc chích chọc và kiểm tra nhằm chẩn thường lệ. Mình ngủ thiếp đi trong lúc họ làm những việc ấy.

? ? ? ...

Mình đang ở đây, trong bệnh viện AIDS, và mình bắt Mẹ hứa là đừng nói cho Hội bà Tám biết. Vào thời điểm này hạnh phúc và sự khỏe mạnh của chúng nó chỉ làm cho tình cảnh đen tối của mình thêm đen tối... Mình bực bội vì chúng nó! Gần như mình ghét chúng. Tưởng chẳng gần bằng một nửa mình bực bội và ghét chính mình! Có lần mình đọc ở đâu đó, rằng người ta nhìn nhận thể giới và mọi thứ trong đó theo một tỉ lệ tương ứng trực tiếp với cách người ta tự nhìn nhận. Điều đó thật sự đúng với chính mình trong tình trạng hiện tại! Hy vọng cảm giác xấu này không kéo dài lâu. Thật đau đớn tàn bạo quá, cả thể xác, tinh thần lẫn tâm hồn! ! ! Mình chỉ muốn chết đi cho rồi. Chết cho rảnh nợ.

? ? ? ...

Mẹ chẳng muốn nói dối giúp mình, nhưng mình đã bắt Mẹ gọi cho lũ bạn, nói mình đã đi tới nhà Ba vì ông ấy lại bị bệnh. Ba không bị bệnh thật, nhưng Ba cũng có thể bị bệnh lắm chứ! Bệnh vì mình và vì tất cả những vấn đề về thể chất và tinh thần của mình mà! Người nào có đầu óc tỉnh táo mà không như vậy chứ? Tất nhiên là trừ Mẹ ra; Mẹ là thánh tử đạo Polyanna của thế giới đóng vai phụ cho mình!

Ai đó giúp mình việc gì đó đi! Một phần của mình biết mình đã hành động và suy nghĩ hoàn toàn vô lý, cứ khẳng khẳng những điều do bệnh tâm thần và hoang tưởng, nhưng ở ngay thời điểm này trong cuộc sống bất bình thường của mình, cách cư xử bất thường kiểu đó liệu có được xem là bình thường hay không? Mình quá rối trí... quá cô đơn và khó ưa, quá vô tích sự và lạc lõng. Ôi lạy Chúa. xin làm ơn, xin kết thúc mọi việc đi; ít ra cũng để cho con cảm thấy tinh thần lành mạnh trở lại đôi chút, xin, xin làm ơn, làm ơn một chút thôi!

THỨ BA, 21 THÁNG GIÊNG

Mẹ đã nhượng bộ trước những trò nhai nhẳng quần trí của mình, và quyết định cho mình tới nhà Ba. Ở đó mình có thể học tại nhà và nằm phơi nắng quanh đó rồi trở về với nước da rám nắng và mạnh khỏe. Mai mình sẽ đi. Mình nghĩ Mẹ mừng vì tổng khứ được mình đi!

THỨ HAI, 27 THÁNG GIÊNG

NHÀ BA

Chẳng thể nào vừa tuần rồi mình đã có cảm giác bị suy sụp vì bệnh hoạn, và bây giờ đã khá tốt. Cứ như thời kỳ đen tối đó xảy đến với ai khác. Tuy vậy, bồ ơi, nói riêng cho bồ biết nhé, trong thâm sâu mình vẫn thấy hơi bực lũ bạn, bởi tụi nó khỏe mạnh còn mình thì không. Điều đó làm mình hổ thẹn, có mặc cảm tội lỗi và kỳ quái. Quả thật mình không xứng sống lâu như vậy.

THỨ HAI, 3 THÁNG HAI

Adam tới nhà gần như mỗi buổi chiều hay buổi tối. Chúng mình cùng học bài, và anh ấy đã đem chiếc đàn dương cầm điện nhỏ tới đây. Vì vậy đôi khi chúng mình chỉ rong chơi cùng với nhạc của chúng mình. Anh ấy đã viết một số bài hát. Vài bài thật là hay, ám ảnh day dứt hay vui tươi, hoặc chủ yếu chỉ hay về nhịp điệu. Mình rất biết ơn vì tình bạn của Adam.

Hội bà Tám gửi cho mình thật nhiều thư và bưu thiếp gì đó. Chủ yếu mình chỉ nói dối với chúng nó. Mình ghét làm vậy lắm. Có lẽ sẽ hay hơn nếu như mình không viết thư, nhưng như vậy chúng sẽ thắc mắc. Mình không thể kể quá nhiều về Adam, vì Lew có thể nổi cơn ghen hay bỏ rơi mình, và mình sẽ không nói với bạn bạn mình là một đứa đa bị bệnh và đang học tại nhà. Đời mình là một mớ rối bòng bong. Ước gì mình có thể sống cuộc sống đó khi mình ở đó, và sống cuộc sống này khi đang ở đây. Có lẽ mình sẽ cố gắng. Mình

sẽ không trả lời thư của lũ bạn. Mình sẽ nói với chúng nó mình bận quá không viết được, và Ba cần yên tĩnh nên chúng không nên gọi điện thoại. Ừmmm... nàng nghĩ ngợi ra sao, hồi đồ đệ của Shakespeare, hồi nàng? Ý đồ ẹc, há? Đôi khi mình thật lòng nghĩ rằng tâm hồn mình còn bệnh hoạn hơn cả thể xác mình nữa! Điều đó thật kinh khủng!

THỨ BA, 4 THÁNG HAI

Hôm nay lại đi khám BS. Mark, và ông ấy bảo trông mình khá tốt. Rồi ông ấy giả dò khóc và bảo thật kỳ quái, vì ông ấy cảm phiền mà mình chẳng chịu đem cho. Ông ấy thật hài hước, lại rất tử tế và có tất cả những gì mà những người làm cái nghề buồn thảm như ông cần có. Ông ấy nói mình được tự do. Hay cho mình quá.

THỨ TƯ, 5 THÁNG HAI

Chắc mình sẽ không về nhà trước Chúa Nhật, vì Adam đã mua vé xem ca nhạc ngày

Thứ Bảy. Trước đây thật hào hứng, nhưng bây giờ mình chỉ đi vì anh ấy thôi. Adam là một người bạn quý. Mình cho rằng anh ấy thích mình theo một cách khác, hơn rất nhiều so với mình thích anh. Hy vọng mình sẽ không làm anh ấy đau lòng. Mình sẽ không bao giờ cố ý làm anh ấy đau lòng, không bao giờ!

THỨ BẢY, 8 THÁNG HAI

7h 2' sáng

Mình vừa vô buồng tắm, và có ra một chút máu. Không giống như có kinh. Hơn nữa mình vừa mới sạch kinh mà. Ước gì có ai đó để mình trò chuyện. Mình không thể đợi tới lúc khám BS. Marx. Mình rất mừng vì quen biết ông ấy. Sẽ sợ hãi và bối rối tới chết đi được nếu đến với người trước đây chưa từng gặp. Đến chỗ ông ấy cũng đủ bối rối rồi. Phần nào có vẻ giống như là trực tràng mình bị chảy máu, nhưng mà không thể vậy... phải không? Ôi, hy vọng ông ấy có thể gặp mình trước thứ hai. Mình không đợi được đến thứ Hai. Thật sự không thể được.

Mười hai giờ trưa

Mình gọi tới văn phòng Bs. Marx lúc 8 giờ rưỡi sáng, và ông ấy đang ở đó. Cô y tá bảo mình tới ngay. Mình đón xe bus vì không muốn làm Ba lo lắng. Ba đang làm đồ án xây một cao ốc đồ sộ và đã trễ hạn. Nó hoành tráng lắm và sử dụng tất cả các loại vật liệu mới. Còn mình thì cố đừng cho bồ biết... rằng... giờ đây mình bị viêm loét trực tràng. Nó liên quan với bệnh AIDS, và mình phải mang tã Depends suốt ngày vì máu... Bồ biết đó... toàn là những chuyện cũ mèm cũ rích. BS. Marx muốn mình trở lại vào Thứ Hai. Ôi, khổ thân mình quá. Có lần mình đã đọc về bệnh này ở đâu đó và cứ tưởng là chuyện hài hước. Bây giờ mọi chuyện hoàn toàn khác hẳn. Mai mình không được về nhà. Mình tiêu rồi. Mình đã gọi cho Adam. Anh ấy sẽ đi xem ca nhạc với một người bạn thân thay vì mình. Dĩ nhiên mình chẳng nói cho anh ấy biết lý do thật sự vì sao mình không đi được.

THỨ HAI, 10 THÁNG HAI

10h rưỡi sáng

BS. Marx cứ khẳng định bảo Ba phải tới đó với mình lúc 8h rưỡi sáng. Ông nói với hai cha con thật dịu dàng hết mức, rằng ông xin đề nghị mình ở lại Phoenix vì sự chảy máu có thể thành lành xấu đi. Cần phải theo dõi các biến chứng một thời gian... và thậm chí mình không nên cố trở lại trường học chính quy nữa. Quả là ông ấy đang giáng cho mình một gậy. Không trở về nhà với Mẹ mình và các bạn! Ở lại đây và học một trường tu kín! Thật chẳng công bằng!

Mình hoàn toàn nổi khùng, bắt đầu la hét, NHẢY DỪNG LÊN và khóc lóc. Mình có thể nghe và cảm thấy mình mà như là ai khác đang thế vào chỗ mình. BS. Marx cho mình chích thuốc để dịu xuống và kê toa một thứ thuốc an thần gì đó. Mình vừa uống một viên và không còn leo lên nóc chuông nhà mình nữa, nhưng MÌNH KHÔNG PHẢI LÀ MÌNH NỮA. Mình không còn có bao giờ là mình nữa đâu.

Có lẽ rồi viêm loét trực tràng sẽ lành... Có lẽ rồi đây mình có thể trở lại một trường thực thụ... Có lẽ mình sẽ không phải mang tã lót vĩnh viễn... Có lẽ cái bản ngã đáng thương của mình sau cùng có sẽ chấp nhận điều này...

Có lẽ...

6h rưỡi chiều

Ba và cô Liz đã ra cạnh hồ bơi để cãi nhau. Mình không nghe được nhưng có thể đoán họ đang nói gì qua cử chỉ của họ. Khoảng giữa trưa, cô Liz đã gọi tới để hỏi thăm sức khỏe, và mình đáp là “đỡ rồi” nhưng mình đã nói dối. Hy vọng không phải họ đang cãi nhau về chuyện của mình.

Sau đó

Mình nhón gót đi tới đầu cầu thang, và trước khi cô Liz đập cửa trước từ bên ngoài, mình nghe cô ấy nói đã đau lòng biết bao vì Ba đã không trung thực với cô, và cô ấy sẽ không tiếp tục một mối quan hệ không trung thực. Mình cảm thấy quá, quá, quá tệ hại. Tất cả là lỗi tại mình. Có lẽ mình nên ở với Mẹ mới phải... hay là mình nên như vậy?

Mọi người, kể cả mình, hẳn sẽ nhẹ gánh đi khi cuối cùng mình sẽ chết. Mình tự hỏi giờ đây còn bao lâu nữa. Sáng mai mình sẽ gọi điện cho BS. Marx xin ông nói cho mình rõ; chắc chắn là ông ấy biết, hay ít ra cũng có ý kiến gì đó. Rồi... tùy theo thời gian lâu mau... mình sẽ đề ra kế hoạch để mà tồn tại. Lúc nào mình cũng quaaaaa’ mệt mỏi, và sọt cân còn có 37kg.

THỨ BA, 11 THÁNG HAI

11h 32 phút đêm

Sáng sớm nay BS. Marx đã phái tới một cán sự xã hội hay cái gì đó. Cô ấy dạy mình cách xử lý vãi trải giường và gì gì nữa, phải cẩn thận hơn trước nhiều. Sau đó mình nghe cô ấy ra ngoài đại sảnh nói chuyện với bà Maria bằng tiếng Tây Ban Nha. Cô ấy đã đem tới một hộp găng tay cao su lớn và dạy bà Maria phải luôn mang vào khi xử lý bất cứ trang phục lấm bẩn nào của mình. Cô ấy cố cam đoan với bà là AIDS không gây nguy hiểm nếu bà biết giữ gìn cẩn thận, nhưng mình có thể nghe thấy nỗi sợ hãi trong giọng nói của Maria khi bà ấy cứ hỏi lui hỏi tới để được bảo đảm lần nữa.

Một lúc sau khi cô y tá ra về, mình thấy bà Maria hấp tấp đi trên đường, thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn nhà mình, như thể cha con mình hay căn nhà đang đuổi theo sau bà ta vậy.

Bà ấy để lại một lời nhắn trên bàn nhà bếp, nói cho Ba biết cần gửi séc cho bà ta tới địa chỉ nào.

THỨ BA, 25 THÁNG HAI

12h 40’ đêm

Đã hai tuần rồi từ khi bà Maria bỏ đi, và Ba không thể kiếm người làm khác dám tới gần nhà mình. Hầu hết phụ nữ làm công việc này trong vùng là người Mỹ, và chắc họ có một đường dây ngòi lê đôi mách như ở mọi thị trấn khác. Ba nói hai cha con có thể lo liệu hết mọi việc, nhưng Ba chả có ý kiến gì cả. Đây là một căn nhà lớn quá chừng, và chắc chắn Ba chưa hề nấu một món hay rửa một cái chậu nào từ khi Ba ở đây, cho tới bây giờ. Ngoài ra ai sẽ nấu ăn, đi cửa hàng và làm mọi việc đây? Mình không có sức lực, dù cho Ba có để cho mình... nhưng Ba sẽ chẳng để mình làm đâu.

THỨ TƯ, 25 THÁNG HAI

4h 22 phút chiều

Trước đây Ba vẫn làm việc cả ban đêm và những ngày nghỉ cuối tuần, và cho tới khi à Maria bỏ đi mọi việc mới trở nên tệ hại. Giờ đây việc nhà đổ dồn lên hai cha con tới hết cả hơi. Cái máy rửa chén đã bị hư, khiến hai cha con càng thêm rối rắm. Mình đang thật sự cố không để quần áo cần giặt của mình lẫn lộn với quần áo của Ba, nhưng mà...

THỨ NĂM, 27 THÁNG HAI

10h 2 phút sáng

KHÔNG XONG RỒI... ! Ba không đáng bị chuyện này. Ba chẳng đáng bị mình! Mình cũng chẳng đáng bị mình!

Mình lo lắng vì trong miệng mình đóng màng trắng và... đau nhức nhiều nơi nữa. Ba không an toàn khi ở gần mình. BS. Marx cứ nói mãi với mình là an toàn, nhưng ... MÌNH QUAAAA' KINH SỢ. Tóc mình giòn, đứt rời và rơi ra từng nắm từng nắm.

5h 27' chiều

Adam vừa gọi. Hằng ngày chúng mình chuyện trò hàng giờ trên điện thoại. Anh ấy là người duy nhất cứu vớt tinh thần mình được lành mạnh. Anh quá lo lắng vì mình và muốn tới đây, nhưng mình sẽ không để anh ấy tới đâu. Mình chưa cho anh ấy biết mình bị bệnh AIDS. Chắc anh ấy tưởng mình tự cô lập... như vậy cũng đủ tệ hại lắm rồi... nhưng mà đâu phải vậy! Da mình nhăn nheo như một bà lão già khú đế.

THỨ 6, 28 THÁNG 2

9 giờ rưỡi đêm

Mình đang cảm thấy quá cô độc lẻ loi. Rồi Mẹ bay đến, và mình hoàn toàn gục ngã. Thậm chí chẳng tỉnh trí để khỏi tuôn ra những gì mình đã giữ kín với Mẹ bấy lâu. Mình đã cố gắng chỉ để cho mẹ biết những điều tốt đẹp, nhưng giờ đây Mẹ đã biết hết cả rồi. Mẹ cứ lặp đi lặp lại mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, nhưng mình có thể nghe thấy nước mắt đầm đìa và nỗi kinh ngạc trong giọng nói của Mẹ.

Mẹ khẳng khái bảo mình về với Mẹ ngay khi đăng ký được chuyển bay. Mới đầu nghe có vẻ tuyệt vời, nhưng mình không thể trở về nơi đó đâu. Thật tình không thể được. Có lẽ chỉ có thể vào một bệnh viện tế bần cho tới khi ... Bỏ biết rồi đó. BS. Marx nghi ngờ và cảm nhận của mình, vì ông ấy bắt Ba phải phát thuốc để mình không thể nào... có lẽ mình sẽ... có lẽ mình sẽ không... mình là người Công giáo... nhưng chẳng biết nữa. Bây giờ bộ dạng mình trông thấy ghê lắm, và sẽ còn dễ sợ hơn nữa.

3 giờ rưỡi sáng

Mẹ và mình đã nói chuyện suốt đêm. Có lẽ mình chưa bao giờ thực sự nhận biết mình thương Mẹ tới mức nào. Sau khi thuyết phục được Mẹ là mình dứt khoát không thể ở với Mẹ, và không thể ở đây lâu hơn nữa, Mẹ đã có một ý kiến thật khiếp đảm, và đã gọi cho dì Thelma, ở Idaho. Mình sẽ không bao giờ quên mình là đã tới tận nơi đó. Y như vương địa đằng vậy.

Dì Thelma có một căn nhà rộng lớn trong trại chăn nuôi với một căn hộ nhỏ đằng sau dành cho quản gia của Dì. Có đủ tiện nghi hiện đại nhưng có vẻ rất thôn dã. Quản gia Melvin có một bàn tay và một bàn chân bên trái bị cong queo vẹo vọ, nhưng vẫn làm được mọi việc bất cứ người đàn ông khác có thể làm. Anh ta vẫn cột dây thừng hai con ngựa trong trại, dọn củi, nấu những món ăn lạ và biết đủ thứ, kể cả lái xe như điên suốt những con lộ đầy bụi bặm và sỏi đá. Có thể thấy anh ta đi và về trong một thế giới mù mù bụi bặm cách xa hai dặm đường.

Cách vài đêm Dì Thelma lại bảo anh ta ăn với dì, và anh ta kể chuyện cười hay chuyện về những người thám hiểm và khai khẩn đầu tiên, hoặc chuyện loài vật.

Mẹ nói cho dì Thelma biết tất cả những chi tiết đẫm máu và tình trạng bệnh tật của mình hiện giờ đã tới đâu, và nhà mình sẽ ở quá xá một bác sỹ có thể muốn được giúp đỡ trong trường hợp có vấn đề xảy ra.

Mình lui lui tới tới giữa bức tức vì Mẹ kể chưa đầy đủ, và bức tức vì mẹ kể quá nhiều. Ôi, mình ao ước, cầu nguyện, hy vọng Dì Thelma sẽ cho mình tới ở bất cứ đâu, ít ra là tới khi mùa Đông bắt đầu, nhưng mùa Đông ở đó quá tuyệt vời và trắng xóa cả. Mùa đông đến đó y như lên Thiên Đàng với những vầng mây trắng.

Dì Thelma nói cần suy nghĩ và cầu nguyện, sang mai sẽ trả lời. Dì Thelma rất ngoan đạo. Buổi sáng Dì thường đọc kinh tạ ơn, xin Chúa giúp cho Dì vượt qua mọi khó khăn trong ngày; rồi đến đêm lại đọc kinh để cảm tạ tất cả những ơn phước của dì suốt ngày. Dì còn tạ ơn vì có được thức ăn trước cả ba bữa ăn. Đó là những lời cầu kinh rất hay, phần nào giống như kinh của người da đỏ, luôn biết ơn, luôn tích cực, luôn yêu thương và tha thứ. Ước gì tất cả mọi người đều có thể cảm nhận như Dì Thelma và những người da đỏ.

4 giờ 49 phút sáng

Mẹ và mình lên giường, nhưng mình không ngủ được nên đi xuống nhà dưới đọc một tạp chí. Có một bài trong đó viết về tà thuật của người Haiti, và nó hiệu nghiệm ra sao nếu tin tưởng thực sự, nhưng hầu hết

mọi người đều tiêu cực. Mình đã bị quấy rối, muốn thử xem sao, nhưng lại nghĩ sẽ chọc vào thứ tín ngưỡng tích cực của dì Thelma. Mắt và thể xác mình buồn ngủ, nhưng tâm trí vẫn mở thao láo như dịp lễ Giáng Sinh. Chẳng thể đợi dì Thelma gọi. Dì Thelma ôi, xin vui lòng, vui lòng nói là được. Cháu biết mình sẽ là loài sâu bọ gây phiền phức cho dì, nhưng cháu sẽ cố hết sức mình để không quấy rối cuộc sống của dì hay bất cứ cái gì. Thật tình, thật sự cháu sẽ cố gắng mà.

THỨ 7, 29 THÁNG 2

8 giờ 24 phút sáng

Điện thoại đang reo. Chắc chắn Dì Thelma đáp là được.

10 giờ 41 phút sáng

Cách đây hai phút Dì Thelma mới gọi tới. Mình đã đợi quá lâu tới nỗi mình ngỡ là không được... nhưng mà lại được...được...được. Tim mình đang đập mạnh một trăm dặm một giờ. Dì bảo cứ thử độ hai tuần, để xem sự thể ra sao.

Ồi mình sẽ thật là tốt, thật ngoan, thật hữu ích và thật vui vẻ để Dì không bao giờ muốn mình ra đi cho tới khi mình...Có lẽ lúc đó mình được chôn dưới một gốc cổ thụ to lớn như chồng của Dì là Dương Rod vậy. Dì Thelma đã cho Malvin biết mình bị bệnh AIDS, và bảo anh ta cũng chẳng có vẻ phiền lòng.

Mẹ nói hai mẹ con có thể ra đi chừng nào thu xếp xong xuôi, và đưa mình đi khám BS. Marx để ông ấy khuyên bảo mình nên và không nên làm gì để bảo vệ Dì Thelma và Melvin. Chuyện đó tự nó đã là một trách nhiệm lớn lao, bởi vì quá nhiều điều mình còn thắc mắc. Như hồi tuần rồi trên nhật báo của Phoenix có một bài viết về chuyện cảnh sát ở các thị trấn nhỏ cần trang bị để phòng chống AIDS như lính cứu hỏa và nhân viên cấp cứu. Chuyện đó hẳn là rất quan trọng là vì họ không biết nạn nhân nào bị nhiễm vi rút HIV hay là bị viêm gan, và có rất nhiều tình huống đổ máu. Mình nhớ ông sếp cảnh sát đã nói gì đó như là: “ Các mảnh vụn từ các vết thương do trúng đạn tự bắn vào mình, hay các tình huống khác... có thể ở khắp nơi, và không biết mảnh vụn đó có chứa mầm bệnh có thể đe dọa mạng sống của bạn hay không”

Có lẽ đó là những đồ trông như phi hành gia vũ trụ mà người ta mặc lúc chùi sạch phòng sau khi bệnh nhân AIDS đã chết: lá chắn che mặt, áo dài phủ kín toàn thân, găng tay, đồ bảo vệ mắt, vân vân.

Mình sẽ đem theo mọi thứ BS. Marx dành cho mình đọc, và có lẽ ông ấy sẽ gửi cho mình cái gì gì đó, hay nói cho Ba biết có thể mua nó ở đâu rồi gửi cho mình.

Và mình sẽ luôn luôn phải mang tã lót Depends, mặc dù đó là điều mình không chịu nổi. Mình không muốn làm bất cứ ai khác tổn thương, không bao giờ, có lẽ trừ con Delta là đứa đã tung tin đồn ác ý về tai nạn của mình trong rạp chiếu bóng...Nó là đứa mình muốn lây bệnh AIDS. Không, không, lạy Cháu lòng lành, con không có ý đó đâu. Xin hãy tha thứ cho con! Xin hãy xóa sạch ý nghĩ đó đi! CON CẦN CỨU GIÚP. CON CẦN CỨU GIÚP.

Đứa ngu ngốc là mình làm sao biết được phải làm gì và đừng làm gì chứ? Đầu óc mình ong ong những ý nghĩ quái đản. Chúng cứ nảy bật lên lui lui tới tới, và đập vào nhãn cầu, màng nhĩ và đầu trên cột sống của mình.

Ba vừa bước vô phòng, và tự dưng mình bắt đầu òa khóc như điên dại, hoàn toàn không kiềm chế nổi. Thật chẳng công bằng. Mình chỉ là một đứa trẻ... mình chỉ là một đứa trẻ. Ba ôm mình thật chặt, vỗ về an ủi và yêu thương, thật nhiều khiến mình bắt đầu dịu xuống, nhưng vẫn cứ thì thào nói đi nói lại mãi:

- Cả đời con chỉ quan hệ tình dục có một lần thôi mà. Sao nó lại xảy ra hử Ba? Con chỉ là một đứa trẻ...Thật chẳng công bằng chút nào, Ba ơi.

Mình còn buột miệng nói ra hết những kế hoạch của mình sau khi tốt nghiệp Cao đẳng, rồi sau khi trở thành bác sĩ nhi khoa sẽ lấy chồng và sinh con, rồi sau đó sẽ có cháu, và Ba sẽ là đại tộc trưởng của cả dòng họ. Cả hai cha con khóc với nhau. Ba chẳng biết làm gì hay nói gì hơn. Sau cùng Ba mới bắt đầu cất tiếng thì thầm, lập đi lập lại trong tiếng nấc nhẹ nhàng:

- Ba thương con, Ba thương con, Ba thương con, con gái cưng của ba.

Và cuối cùng mình cũng bắt đầu nói:

- Con thương Ba, con thương Ba, con thương Ba, ba ơi.

Lời nói đó đã cứu giúp mình.

THỨ 3, 3 THÁNG BA

Nhà Dì Thelma

Nhật ký thân yêu,

Hôm nay mình đã tìm thấy Nhật ký, và mình vui sướng quá chừng chừng. Mình tưởng đã đánh mất cứng đầu đó rồi. Ôi, mừng ơi là mừng vì chưa bị mất. Từ giờ trở đi Nhật ký sẽ là bà Tám duy nhất của mình. Hai con ngỗng có thể là một Hội bà Tám được không hả? Chẳng biết nữa, nhưng mình biết hai đứa con gái có thể là Hội bà Tám rồi. Đúng không? Đúng rồi! LÀ HAI ĐỨA MÌNH ĐÂY NÈ! Chuyện này có thể trở nên hơi phức tạp một tí nếu chúng mình để cho nó phức tạp ra, đúng không chứ? Không đâu! Mình đâu có bị tâm thần phân liệt! Mình đâu có thuộc loại đa nhân cách! Thôi, hãy dẹp chuyện lo âu đó qua một bên đi cưng nhé!

...Dì Thelma và Melvin ra đón hai mẹ con ở cái sân bay nhỏ có những chiếc máy bay nhỏ như đồ chơi. Thật là thú vị. Với hành lý của mẹ và của mình, hai mẹ con và ông phi công, tất cả bị nèn chặt bên trong. Quả nhiên như vậy, ông ta chở những bao tải lúa mì, khoai tây để giao hàng cho ai đó tại đây. Cả mẹ lẫn mình đều chưa bao giờ đi máy bay nhỏ của tư nhân, và nó giống như của Em bé sơ sinh trong Xứ Sở Đồ Cghơi vậy đó. Idaho đang trong mùa xuân đến sớm, như chỉ dành cho hai mẹ con mình thôi!

Máy bay bay thấp tới nỗi tưởng chừng có thể thò tay ra nựng mấy con bò, mấy con ngựa và một đàn nai nhỏ lúc bay ngang. Ông phi công thấy một con chó sói, ông ta lái máy bay lệch hướng để rượt theo nó một quãng ngắn. Mình thấy mình giống như thành viên của một đoàn thám hiểm địa lý quốc gia hay cái gì đó. Mẹ và mình cười như nắc nẻ và kêu ré lên. Lúc máy bay đáp xuống và mình bắt đầu bước ra, cái váy dài của mình bị tốc lên. Hy vọng mọi người trên đời này không nhìn thấy cái quần lót dài ba ừng vải len đen tã dày cộp của mình. Đó là tất cả những gì mình cần. Thiên hạ ở cái nơi trống trải này sẽ bàn tán và đoán già đoán non, ở đây cũng như đó thôi mà.

Phải đi thôi, đã tới giờ ăn tối rồi. Mình tự hỏi hai mẹ con sẽ dùng món gì, thịt gấu rừng nướng, chuột túi hấp hay sò trên núi. . Đùa thôi mà...Cưng biết chúng là những gì rồi đó.

10 giờ 15 phút đêm

Mình tưởng ở đây sẽ yên tĩnh về đêm, thật yên tĩnh khiến mình nghe được nhịp đập của tim mình, hóa ra không phải vậy. Tiếng dế kêu rich rich, ếch à uôm, chim trong tổ cứ kêu chime chime, với giọng ngái ngủ, thỉnh thoảng từ nơi xa xăm vọng lại tiếng rúc lên của loài cú, và mình còn nghe thấy những tiếng buồn thê lương khác nữa. Tất cả chỉ là những âm thanh về đêm, thật hay, thật thoải mái và gây buồn ngủ.

Dì Thelma cho mình ở căn phòng nhỏ trên lầu, có một cửa sổ trên mái nhà. Mình thích nó lắm. Từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ phong cảnh: rừng núi, bầu trời, đồng cỏ, con lộ, bãi chăn thả ngựa, vườn rau, vườn cây ăn trái, chuồng trại nhốt ngựa và bò cái, sân cỏ trước nhà, ao nước, vườn hoa hồng, con chó Báo Động Đỏ già nua đánh hơi dọc lối đi không biết dẫn tới đâu, và nhiều thứ quan trọng khác nữa.

10 giờ 32 phút đêm

Phải thức dậy để nói cho cưng biết cái giường đơn bé nhỏ che màn đăng ten này có một cái nệm đệm long chim! Về mùa Đông khi bên ngoài trời lạnh giá, giường này êm và ấm phải biết! Đừng lo, Mẹ sẽ trải lên giường tấm cao su của mình để cho...Cưng biết rồi đó...

Ủmmmm, mình là cá mĩnh sẽ ngủ thiếp đi trước khi đầu mình lún xuống gối.

THỨ 6, 6 THÁNG BA

8 giờ 33 phút sáng

Mẹ chỉ ở lại có ba ngày thôi. Mẹ nói đã hụt mất quá nhiều thời gian tới nỗi thật khó thu xếp công việc. Khi nhìn thấy nét mặt mình, Mẹ cười và nhắc mình nhớ lại chung cư lớn đã bán cách đây ít tháng. Việc đó sẽ ràng buộc Mẹ suốt một thời gian dài.

Hai dì cháu ngắm chiếc máy bay nhỏ màu vàng đưa Mẹ cất cánh và bay bổng lên bầu trời cho tới khi trông nó trở lên bé tí xiu giống như con bướm. Sau đó Dì Thelma nói phải về gấp vì phải làm mứt mâm xôi.

Thứ Bảy, 7 Tháng Ba

10 giờ 14 phút đêm

Có biết sáng nay mình thức giấc thế nào không hả? Y như mình đang ở xứ sở thần tiên vậy đó. Cứ nằm ngủ như em bé, và có cảm giác nhồn nhột trên ngực, phần nào mềm mại, ấm áp, dễ sợ một nửa và hơi kỳ quặc. Mình bắt đầu mở hé một mắt, và hai con mắt to không phải mắt người nghiêng xuống nhìn chăm chăm vào mắt mình. Mình nhắm nghiền mắt lại tưởng đang nằm mơ, nhưng cái vật nặng và mềm mại ấy vẫn cứ duỗi ra khắp trên ngực mình, và mình có thể nghe tiếng thở của nó, cảm thấy luồng hơi hít vào thở ra. Mình chờ người ra như khúc gỗ, rồi lại hi hí mắt nhìn. Nếu thú rừng trèo vô qua cửa sổ thì sao? Đúng lúc mình bắt đầu rụt đầu vào dưới chăn long chim to thì con vật cũng bắt đầu kêu gừ gừ. Nó kêu gừ gừ thật to tới nỗi có thể thấy thân mình nó rung động, và mình mở to mắt dù chẳng muốn. Ôi! Một con mèo quáu chiêu! Nó vỗ vỗ vào má mình với bàn chân đã cùn móng vuốt, mình có cảm giác to như bàn chân chó vậy. Một cách thận trọng mình thò bàn tay ra ngoài, và nó dụi đầu gau lại trên những ngón tay mình. Nó và mình ôm ấp nhau, nó kêu gừ gừ như muốn bày tỏ hết tâm tình, còn mình cũng kêu gừ gừ với hết cả tâm tình luôn.

Cuối cùng lúc mình xuống dưới nhà để ăn sáng, Dì Thelma bật cười:

- Ôi, Dì thấy con Báo Sư Tử già về nhà rồi. Nó bỏ đi đã ba, bốn ngày nay. Chắc nó thèm bánh quy hay cái gì đó.

- Mình thật sự sự không phải là báo sư tử. phải không Dì ? - Mình thì thăm một cách kính cẩn trong khi nó cọ cọ vô chân mình.

Dì Thelma buông cọ vẽ, tới ôm cả mình và con mèo. Dì kê Báo Sư Tử chỉ là một con mèo đực già lưu lạc tới đây đã rất nhiều năm nên cứ như nó đã ở mãi nơi này vậy. Dì nói nó đã bị một con vật nào đó bự con hơn gây thương tích, và trong một thời gian dài cả Melvin và Dì đều không nghĩ là nó sống nổi. Họ đã phải cạo gần hết thân mình nó để bó nẹp hai cái chân gãy và gỡ long dính bết ở vết thương lớn bên hông mèo do con gì đó cắn mất một miếng to, theo đúng nghĩa đen. Nó bệnh quá khiến cả hai đều tự hỏi làm sao nó lết được tới nhà này.

Họ cho nó ăn sữa hộp chưa pha, các sinh tố, mầm lúa mì và trứng đánh lên bằng ống thuốc nhỏ mắt.

Mình bị câu chuyện thu hút tới nỗi sực hỏi: " Nó có chịu không? " Mặc dù mình đang ngồi xếp bằng trên sàn nhà, và nó đang nằm trong lòng mình. Dì Thelma đưa cho mình cái bàn chải của con Báo Sư Tử, và nó ưa được chải long cũng nhiều như mình ưa chải cho nó vậy.

Một phút sau Dì Thelma trở lại với việc vẽ tranh, còn mình thì bắt đầu đi về phía nhà bếp. Dì Thelma gọi với theo sau chúng mình:

- Nó có tên là Báo Sư Tử vì phần nào giống giống, và bởi vì Melvin tưởng nó là báo sư tử thật , suýt tí nữa nó nuốt anh ta vô bụng luôn.

Mình cúi xuống ôm lấy đứa bạn mới tốt nhất trên đời. Nó trườn gần đùa thật nhẹ vào má mình. Nó đã hiểu rồi! Mình biết nó đã hiểu mình là cần nó biết bao nhiêu. Nhật ký thân mến ơi, chẳng phải nó có thể thể chỗ cho bồ đâu, nhưng giờ đây chúng mình là bộ ba, bồ biết không.... Chẳng phải như vậy là khôn khéo tích cực hay sao chứ?

Mình hỏi lại Dì Thelma:

- Nó có hay chạy mất không hả Dì?

Chắc dì Thelma nghe thấy nỗi băn khoăn trong giọng nói của mình, bởi vì dì cười và nói là không thường xuyên, có lẽ mỗi năm chỉ hai lần thôi. Thông thường nó chỉ chạy theo con chó, nhưng không thân thiện. Melvin đã huấn luyện nó thành một con chó giữ nhà và bảo vệ cho đàn súc vật, Ôi, bồ ơi, không mừng, mừng, mừng vì chúng mình có con Báo Sư Tử hay sao hả?

Chúa Nhật, 8 Tháng ba

5 giờ sáng

Thế giới mới của mình chỉ mới bắt đầu có một khởi sự tốt đẹp của ngày đầu tiên. Sumuel Lạt Ma(con gà trống choai khổng lồ và là vua của sân trại) đang đứng trên bức tường bên ngoài chuồng gà, cất tiếng gáy như một cái đồng hồ báo thức dưới lốt gà. Chắc có kẻ vài buổi sáng mình sẽ đánh vần “Flow” thành “foul” nhưng hôm nay mình vui mừng vì nó đã đánh thức mình và Báo Sư Tử. Chúng mình không muốn bỏ lỡ một giây phút nào trong ngày. Mình tự hỏi tại sao người ta lại gọi nó là Sumuel Lạt ma, cái tên đó nghe buồn cười quá chừng. Để lúc nào đó mình sẽ hỏi Dì Thelma hay Melvin.

Dì Thelma nói Báo Sư Tử và mình có thể đi bất cứ nơi đâu nếu có con Báo Động Đỏ cùng đi. Hy vọng nó không phải là một con chó lười chỉ ru rú ở nhà, bởi vì mình muốn Báo Sư Tử cho mình xem tất cả những nơi đặc biệt bí ẩn trên khắp ngọn núi của chúng mình. Mình sẽ dọn một bữa ăn trưa toàn món khoái khẩu của cả hai đứa mỗi khi chúng mình ra đi, để chúng nó đều muốn đi thường xuyên, ngay cả khi chúng thật sự chẳng muốn đi.

10 giờ 22 phút sáng

Melvin đã đào một đường mương to và sâu đằng sau chuồng gà. Đèo mương là để mình vứt bỏ những cái tã De-pends đã xài rồi và gì gì nữa. Anh ta dựng một hàng rào thép như chuồng gà quanh cái mương, với một cái cổng, để Báo Động Đỏ và những con khác không thể đụng tới chúng, và ... mình chẳng biết nữa... mình không nghĩ súc vật có thể mắc bệnh AIDS. Thật ra mình biết chúng không thể... Mình nghĩ vậy đó! Đó là một câu hỏi nữa mà mình không muốn hỏi, tuy nhiên mình nghĩ mình biết câu trả lời là không. Dù sao làm cách đó cả nhà cũng yên tâm chắc bụng. Trong nhà có những toa lét dội nước và một cái xô đựng gạch sắt trùng, nên mình thấy khá bảo đảm an toàn, không lây bệnh cho bất cứ ai hay bất cứ con vật nào khác. Thật tình chuyện đó sẽ vượt qua mức chịu đựng của mình. . nên chẳng những mình sẽ không nghĩ tới nó ngày mai, mà hoàn toàn không nghĩ tới nó nữa, không bao giờ.

12 giờ rưỡi trưa

Mới đầu Báo Động Đỏ, nửa chó sói nửa chó lười, chẳng muốn rời khỏi tấm thảm của nó dưới bóng mát của cây cổ thụ to lớn bên ngoài cửa sổ phòng ăn, nhưng mình nghi ngờ điều đó nên đã chìa ra một miếng khoai khoai dành riêng cho chó. Nó gầm gừ, nhều nước miếng ra một miếng nữa. Sau chừng năm lần, nó hăng lên và có vẻ vui sướng dắt mình đi lên lối mòn dẫn tới con thác nhỏ Indian Paint Brush.

Ôi, đẹp làm sao, tuyệt vời làm sao! Có một bãi rác mù tạc nhỏ đang nẩy chồi cạnh đó, và hương nồng của nó chẳng giống cái gì khác trên đời, không dịu ngọt như hương vị của thiên nhiên. Có lẽ một ngày nào đó mình sẽ khiêng tới đây cái bao tải lớn đựng như Hội bà Tám đã gửi cho mình, và ngồi trong bong bóng cạnh một tảng đá lớn, hòa mình với chúng nó(mình muốn nói những lá thư). Cho tới bây giờ mình chẳng thể nào cho lũ bạn ở lại trong đời mình. Nhưng có lẽ... Có lẽ không đâu.

7 giờ 4 phút tối

Mình thực sự yêu thích nơi này. Mình cảm thấy quá gần gũi với thiên nhiên và với Chúa. Chiều nay Dì Thelma và Melvin diện bộ cánh ngày Chúa Nhật bánh nhất của họ. Thậm chí Melvin còn mặc com lê. Mình không tin nổi anh ta mà cũng có com lê chứ! Cả nhà bước thấp bước cao trên lối đi sỏi đá một tiếng rưỡi đồng hồ tới ngôi nhà thờ nhỏ của khu vực này. Thật sự khác biệt với các buổi dâng lễ bên Công giáo, long trọng và nhàm chán. Còn ở đây, có phần thân thiện và cổ kính.

Lúc hoàng hôn buông xuống, Melvin bắt đầu dạy mình lái chiếc xe tải cũ sang số của anh ta, chẳng cần dụng sức để điều khiển. Thelma đã lên ruột vì đôi khi mình mãi nhìn đâu đâu, nên lệch tay lái một mình mình thôi. Mình sẽ chạy nhanh hết tốc độ, đa phần là lệch khỏi lộ và bụi sẽ tung mịt mù thành một đám mây thật lớn tới nỗi nhập làm một với những đám mây mù trên bầu trời.

Trở lại chuyện nhà thờ. Mình biết là người Công giáo mình không nên có cảm giác thoải mái, nhưng mình cứ vậy đó. Đây là đức tin của mình và Lew: Chúa đến bất cứ nơi nào có tình yêu thương.

23. Chương 23

Thứ Tư, 11 Tháng Ba

10 giờ 10 phút sáng

Melvin có một cây đàn ghi ta, và anh ta dạy mình chơi ba bài hát. Các thánh ca nhà thờ. Chúng làm mình có cảm tốt lành. Đó là những bài: “Ở đâu có tình yêu thương, ở đó có Đức Chúa Trời”, “Con là con của Chúa” và “Tình gia đình”. Có lẽ đó không phải là nhà thờ...nhưng nếu không phải thì cũng nên là vậy. Melvin sắp dạy mình mấy bài hát đồng quê, sau khi mình đã thuộc hết nốt trên các dây đàn để đàn mấy bài này. Thật buồn cười, vì Dì Thelma phần nhiều chỉ nghe nhạc cổ điển thôi. Chính mình đôi khi cầm cái máy hát tồi tàn như khu ổ chuột, đi lên phía trên thác nước, rồi mở máy to hết cỡ và nghe nhạc thiếu nhi. Báo Động Đỏ thường cụp kín hai tai, rên rĩ hay trườn ra chỗ khác, nhưng không bao giờ đi xa. Melvin đã dọa cho nó vô nòi hằm rục, nếu nó không trông nom mình và con Báo Sư Tử cẩn thận.

Báo Sư Tử là con mèo ngộ nghĩnh chưa từng thấy. Nó luôn theo mình và con Báo Động Đỏ tới bất cứ nơi đâu, ngay cả khi chúng mình trèo lên dốc đá lởm chởm bên những thác nước nhỏ. Dì Thelma nói dòng suối chỉ chảy vừa đủ mạnh để suốt năm luôn có một thác nước, khi có tuyết đóng dày trên đó. Tạ ơn Chúa, chúng vẫn tồn tại về mùa đông, vì đó là nơi đẹp để thiêu liêng nhất trần đời.

Một chuyện hay ho, buồn cười nữa về Dì Thelma là lúc nào Dì cũng tạ ơn Chúa vì mọi thứ dưới ánh mặt trời. Mình thích lắm. Nó chứng tỏ sự đánh giá và quan tâm tới cuộc sống. Mình đang cố hết sức để được giống Dì hơn. Gần như ngày nào Dì cũng ở trong xưởng vẽ hay ra ngoài dạo quanh trại chăn nuôi; rồi mỗi năm hai lần đem tác phẩm của Dì tới các cuộc triển lãm tranh để bán. Đó là một cách lý tưởng để kiếm sống, và Dì kiếm đủ tiền để làm những gì Dì yêu thích, và sẽ làm chẳng vì cái gì và nếu buộc phải làm. Hy vọng mình có một nghề nghiệp như thế. Mình mơ làm bác sĩ nhi khoa nên chắc cũng thích hợp với một kiểu sống đại loại như vậy. Nhưng mà. . một vài...lần mình quên mất về tương lai...Cầu mong ai đó sẽ tìm được cách trị bệnh. Ôi, mình thực sự cầu mong!

Thứ Năm, 12 Tháng Ba

5 giờ 10 phút sáng

Dì Thelma vào phòng đánh thức mình và Báo Sư Tử dậy. Dì nói có một bắt nạt dành cho mình. Không biết là cái gì đây. Tốt hơn hết mình nên thay quần áo thật nhanh mà khám phá. Để rồi xem.

Lúc mình xuống chân cầu thang, Melvin đã đóng yên cương cả hau con Sonny và Chê, chất túi đựng đồ to căng trên lưng cả hai con. Tạ ơn Chúa, mình đang mặc quần jean, và tạ ơn nhiều hơn nữa vì có mấy cái túi nhỏ lặn trong quần.

Dù sao mình vẫn hơi rụt rè leo lên lưng con Cher. Cả đời trước giờ mình chỉ mới leo lên hai con ngựa. Một lần cưỡi ngựa đi chơi lúc mình còn nhỏ, và một lần ở ca bin nhà bác của El. Dì Thelma nhảy lên lưng con Sonny y như một chàng cao bồi thực thụ, và hai dì cháu bắt đầu đi lên con đường mòn, có Báo Động Đỏ theo sau. À vâng, Melvin đã buộc bằng dây da một cái giỏ trước yên ngựa của mình để bỏ Báo Sư Tử vô đó. Báo Sư Tử chẳng có vẻ gì là phiền lòng. Nó chỉ cuộn mình lại và ngủ tiếp như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lúc cả nhà ra đi, Melvin hô hoán rằng con Sonny không dẫn đường được, và một lát sau con Cher sẽ đảm nhiệm, nhưng không sao...nó biết đường mà. Nếu như nó không biết thì Dì Thelma sẽ thúc con Sonny lên trước dẫn đường.

Mùa Xuân đã đến êm đềm quá, với hàng tá gam màu xanh lá non. Thật là một ngày đáng ghi nhớ. Cả nhà băng qua con suối tung ngựa. Mình sợ lắm, cố sống cố chết bám lấy yên ngựa, nhưng dường như Báo Sư Tử hoàn toàn không bận tâm. Ra giữa dòng, Cher dừng lại uống nước, và mình tưởng sẽ bị trượt xuống qua đầu nó, nhưng cái yên ngựa vẫn vững chãi. Tới bờ bên kia nó cúi xuống để nhấm nháp cỏ ba lá hoang dại, trên ngọn cỏ có những khẩu pháo cực nhanh màu đỏ tía nổ lộp bộp. Dì Thelma bảo mình lồi đầu nó lên và đá vô hông nó, nhưng mình không dám. Mình không muốn bị hất xuống và phải vô bệnh viện, đại loại như thế. Cả nhà dừng lại trong khu rừng dương nhỏ vừa đầm chồi nảy lộc. Trước khi tới đó, vài nhánh cỏ chân ngỗng quá cao cọ xát vào bụng mấy con ngựa, trừ những lúc con Sonny đằng trước chúng mình đánh bộp đằng đuôi hay xả xì, là chuyện thường xuyên!

Khi tất cả dừng chân, Dì Thelma mang ra dụng cụ vẽ và một thùng thức ăn trưa đủ thết đãi cả một bộ lạc da đỏ nếu họ nhào xuống chỗ chúng mình từ tảng đá phía trên cao.

Báo Sư Tử đang tò mò lén lút rảo quanh, kiểm tra mọi sự; còn Báo Động Đỏ thì chạy xuống đồi, vừa sửa vừa rượt bắt một con thỏ, con sóc hay con gì đó. Dì Thelma nói hy vọng không phải chồn hôi, nó đã hai lần làm như vậy và đã bị xịt nước thôi.

Dì Thelma dựng hai cái giá vẽ bằng gỗ liễu có thể gấp lại được mà Melvin đã làm cho Dì, rồi bảo mình đứng bên phải Dì nói cho Dì biết mình thấy những gì. Mình chỉ thấy vào khối đá tròn thô nhám màu hơi đỏ trông có vẻ như đã lăn trên núi xuống từ hồi khai thiên lập địa.

Dì Thelma cười và bảo mình đó là một quan sát thú vị, nhưng THỰC SỰ mình đã không tìm kiếm những thứ chỉ con mắt tinh tường mới nhìn thấy được. Mình bước tới gần hơn. Vẫn là một đồng đá.

- Nhìn gần hơn nữa đi! Dì thăm thì.

Mình làm theo, và... chen chúc bên dưới giữa những khối đá to là một khu vườn thu nhỏ với những bong hóa tí tẹo tẹo, nhỏ hơn và trông mong manh yếu ớt hơn những loài hoa thường gặp. Dì mang ra một kính lúp, rồi hai dì cháu quan sát kỹ từng mạng gân lá, cuống và cành hoa cũng như kích thước tương ứng với phần còn lại của bong hoa. Những đóa hoa y như là... mình cảm thấy y như lần trước mình tới đây. Mình là Gulliver trong Gulliver Phiêu Lưu Ký. Là một trải nghiệm rõ rệt nhất. Hai dì cháu là khổng lồ, còn chúng nó thì có kích thước bình thường.

Một chút xíu sau Dì Thelma bảo mình nhắm mắt lại và mô tả hình ảnh khu vườn tí xíu từng chi tiết li ti nhất. Mình nhớ lúc trước mình tới đây Dì đã làm vậy. Lần này Dì bảo mình nghiên cứu cái vườn nhỏ đáng yêu ba lần, rồi vẽ một bức tranh về ngôi vườn bằng lời nói cho Dì nghe, như thể Dì bị mù vậy đó. Mình thực sự muốn làm một công việc tốt, nên cố gắng hết sức, thấy nó thách thức mình nhưng cũng quyến rũ lắm.

Dì Thelma và Melvin và mình sau đó bắt đầu pha màu, trước hết là màu trắng, rồi một chút màu đỏ, kế tiếp phết nhẹ màu xanh lơ và một đốm màu vàng. Sau cùng Dì hầu như đã có được màu hoa chính xác. Dì dễ dàng pha màu thân, lá và đá, rồi hai dì cháu bắt đầu vẽ. Báo Sư Tử cuộn mình trong cái giỏ cạnh bàn chân mình, xa xa mấy con ngựa hí vang, ong kêu vù vù, bướm dập dờn bay, và cuộc đời thật hoàn hảo, tuyệt đối hoàn toàn hoàn hảo! Cần gì tới cả ra đi ô nữa chứ! Âm nhạc của thiên nhiên là đủ rồi.

Thỉnh thoảng Dì Thelma cứ nhòai người sang, chấm nhẹ một nét nhỏ đầy đó trên bức tranh của mình, hay nói cho mình biết mình đang dung quá nhiều thuốc màu, quá ít, hoặc vẽ một nét cọ sai hay cái gì đó. Dì đang vẽ trên khung vải lớn, còn khung vải của mình thì nhỏ, thực tế là những bong hoa vừa bằng với kích thước thật.

Hai dì cháu thỉnh thoảng lại dừng tay và đi dạo một lát, hoặc nằm xuống, im lặng lắng nghe và hòa mình vào thiên nhiên. Dì Thelma và mình, Báo Sư Tử và Báo Động Đỏ ăn qua loa chút ít. Có một lúc Báo Động Đỏ chạy mất. Có thể nghe tiếng vó nó vọng về từ nơi xa thật là xa. Mình đâm lo, nhưng Dì Thelma nói:

- Có lẽ nó trở lại dòng suối để uống nước đó.

Ngày trôi đi thật nhanh, và mình đã không nghĩ ngợi về...Bồ biết đó...dù chỉ một lần thôi.

Khi mình đã hoàn tất bức tranh, Dì Thelma lôi ra bức tranh mình đã vẽ lần đầu tiên tới đây. Bức này đẹp hơn bức đó tới một triệu lần, nhưng Dì Thelma vẽ hay hơn mình gấp triệu lần.

Melvin đã làm những cái khung đặc biệt cho các bức tranh, để màu sơn không bị hoen ố, và hiển nhiên Sonny đã được dung để chở các khung vải, mỗi bên hông một cái.

Ước gì mỗi ngày trong quãng đời còn lại của mình đều có thể quá. . quá. . không có từ nào đủ tích cực để mô tả, trừ... có lẽ là thiêng liêng?

11 giờ 20 phút đêm

Mình cố làm cho mình luôn bận rộn để không thể nào suy nghĩ, nhưng chẳng biết làm thế nào để bận bịu đến với nỗi không còn thời gian dành cho bồ, Nhật ký thân mến ă. Vậy mà mình đã làm được đó. Melvin đang dạy mình chơi đàn ghi ta, và mình với anh ta sẽ mua sách học đàn ghi ta khi ra thị trấn, sau đó anh

ta sẽ dạy mình xướng âm và sáng tác những ca khúc của riêng mình. Mình muốn viết một bài về trại chăn nuôi và mọi thứ ở xung quanh. Mình tự hỏi lời ca tiếng nhạc có bao giờ diễn tả nổi vẻ đẹp của chốn này hay không. Dì Thelma đang dạy mình vẽ như Nhật ký đã biết, và cùng với mình giúp Melvin săn sóc đàn gà, bò cái, ngựa và Ballard, con vịt trời què quặt đang sống chung với đàn gà(nó tưởng nó là một trong đàn), đóng gói, phơi phóng và làm cỏ (mình chẳng làm nhiều những việc nặng mà!). Dù sao thì mình cũng là một con khờ tích cực, luôn luôn tích cực.

Chúa Nhật 15 Tháng Ba

Mẹ và Ba tới vào dịp nghỉ cuối tuần. Gần như mình mong họ đừng tới. THẬT Đ-A-U-AU LÒNG quaaaaá khi Ba Mẹ trở về! Có cả một lô một lốc thư Hội bà Tám và Adam gửi tới. Mình không thể đọc, và ước gì họ đừng gọi điện thoại, đừng gọi hoài gọi mãi nữa! Họ đã kéo mình trở lại với đời thực! Không có thật đâu ! Mình đâu có thật! Đôi khi ước gì họ cứ mặc kệ mình... NHƯNG MÌNH VUI VÌ HỌ ĐÃ KHÔNG LÀM VẬY! Chẳng biết mình ước mong gì. Ước gì mình biết được nhỉ?

Thứ Hai, 16 Tháng Ba

4 giờ rưỡi sáng

Đêm qua, lại bùng phát một trục trặc của phế quản. Thật sự mình đâm lo...đã phát hoảng, vì không khạc ra được Rồi xảy ra một chuyện kỳ lạ. Báo Sư Tử ngủ dưới chân giường kêu như thường lệ, nó leo lên nằm cạnh mình, bắt đầu kêu gừ gừ và liếm má mình. Nó giúp mình dịu cơn xuống và gần như ngủ thiếp đi . Rồi bệnh lại tái diễn, mình cảm thấy hết thở nổi. Trong giây lát mình chợt nghĩ đi luôn kiểu đó cũng hay, và cố thư giãn nhưng không được. Đau đớn quá, và cảm giác tệ hại. Mình bắt đầu rên nhẹ, không muốn Dì Thelma phải thức giấc, nhưng cũng không thể nào kìm nổi tiếng rên.

Chừng một, hai giây sau, mình nghe tiếng Báo Động Đỏ cào vào cửa trước. Nó được phép vào nhà bất cứ lúc nào nó muốn, nhưng dường như chẳng muốn vào thường xuyên. Mình để nó vào, và nó đi theo mình tới tận giường, chiu tọt vào phía đối diện với Báo Sư Tử . Thân hình to lớn đầy lông lá của nó, nửa chó sói nửa chó săn cửa Đức, choán gần hết chỗ trên cái giường đơn của mình, nhưng mình lại có cảm giác dễ chịu, được yêu mến và an toàn. Trong phút chốc mình không rõ Dì có chịu cho con chó lông lá bù xù chiu vào cái chăn cái dì tự may lấy hay không, nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất trong đời mình lúc này.

Báo Động Đỏ gầm gừ nhẹ nhàng nhỏ và thâm trầm, như muốn nói:

- Bây giờ tui đã tới để chăm sóc cho cô, ngủ tiếp đi và đừng quấy rầy tui nghen!

Nó há mõm, hàm răng lờm chờm trong cái miệng toang hoác trên cái đầu to tướng của nó khiến mình đâm bực với nó.

Thứ Tư, 18 Tháng Ba

8 giờ 27 phút tối

Hai ngày vừa qua mình cảm thấy khốn khổ. Như bị cúm nặng, nhưng mình không thể để Dì Thelma thấy đâu! Mình cố làm mọi việc vẫn thường làm, và về bên ngoài vẫn xốc nổi và vênh váo, nhưng bên trong mình CHỈ LÀ CÁI ĐÓ. . Ôi, thật quaaaaá tệ. Báo Động Đỏ vẫn ngủ trên giường mình hằng đêm. Mình trải một tấm ra trên cái chăn để Dì Thelma đừng biết, nhưng vẫn thấy tội lỗi. Báo Động Đỏ không ra ngoài để bảo vệ chuồng trại, và mình thấy thật khiếp nếu con chồn, chồn hôi hay con gì đó vô chuồng giết chết con Ballard hay bất cứ con nào khác.

Báo Động Đỏ choán nhiều chỗ tới nổi đôi lúc hầu như mình chẳng thể nào nằm sấp, hoặc khi trở mình mình thấy đầu mình đụng nhằm lông hay mặt nó. Và có yêu mến đến mấy nó vẫn có HỒI THỞ CỦA LOÀI CHÓ, THẬT VẬY! Mình đã thấy nó ăn dơ, và nếu ở trong nhà thì nó uống nước trong nhà tắm. Ai mà lại muốn có bạn làm như vậy chứ ? Mình đây nè!

Thứ Năm, 19 Tháng Ba

9 giờ 21 phút sáng

Dì Thelma và Melvin lo lắng vì mình. Tưởng mình buồn chán lắm, nhưng đâu phải vậy! Lòng mình cũng ngập tràn ánh nắng như sân bãi sỏi bột, y như hồi mới tới đây. Chỉ là không có sức lực, chẳng còn chút

nào cả! Điều đó làm mình ăn cũng mệt, mà mình phải ăn để Di Thelma khỏi buồn lòng, cũng như để duy trì sức lực hiện có.

Di Thelma sau cùng hỏi mình nên làm gì. Điều duy nhất mình có thể nghĩ tới là gọi cho BS. Sheranian ở Nam Carolina. Có lẽ ông ấy cũng biết nhiều như ai về bệnh AIDS. Ít ra là như vậy, và mình tin ông ta. Hy vọng ông ấy nói cho mình biết sẽ qua khỏi hay có thể uống thuốc hay cái gì đó.

10 giờ 1 phút sáng

Bây giờ mình đã hẹn gọi trước với BS. S rồi. Cô y tá nói có lẽ bây giờ nghỉ ăn trưa ông ấy sẽ gọi lại nếu không có ca cấp cứu nào. Để mình xem, còn 1 giờ 59 phút nữa. Bao lâu đó chắc mình đợi được.

Mình không thấy thích nhưng sẽ đi ra bãi cỏ ba lá, thử tìm một nhánh cỏ may mắn có bốn lá.

Ồi, trước khi đi hãy để mình kể cho bồ nghe về con Báo Động Đỏ tinh khôn. Mỗi sáng sớm nó thường rên ư ử hay phà vào mặt mình cho tới khi hơi thở của nó đánh thức mình dậy, và mình cho nó ra ngoài trước khi Di Thelma thức giấc. Trước khi lên giường lại, mình gấp tấm vải trải giường lại rồi nhét xuống dưới nệm. Bây giờ thì tuyệt diệu rồi, nhưng mình tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra khi trời mưa, hay về mùa Đông khi tuyết tan khắp nơi. Thôi được, để tới đó hẵng hay đối mặt với bãi chiến trường.

1 giờ 40 phút trưa

BS. Sheranian gọi lại lúc 12 giờ 33 phút. Melvin đang làm việc ngoài hiên nhà, còn Di Thelma thì ngồi ở bàn nhà bếp để ít ra cũng nghe được lời mình trong cuộc điện đàm. Báo Động Đỏ đang ngồi dưới chân Di, còn Báo Sư Tử thì ở dưới chân mình. Mới đầu BS. S nói cho mình biết ông ấy thương và nhớ mình biết chừng nào, và mong ước ông với mình có thể là bạn bè không phải là bác sỹ với bệnh nhân. Rồi ông ấy kiên nhẫn lắng nghe mọi điều mình phải nói. Mình bối rối khi nói về mấy chuyện gì gì đó trước mặt Di Thelma, nhưng dù sao mình cũng đã kể hết mọi việc, thật chi tiết, về chứng viêm loét trực tràng bùng phát rồi thuyên giảm, về chuyện đôi khi mình vẫn làm ướt giường dù đã cố uống nhiều nước vào buổi sáng còn buổi tối thì chỉ uống ít thôi, về miệng, cặp mắt, giờ đây mình còn bị đau ngực và thấy đuối sức nữa.

BS. S hỏi mình ngực có cảm giác như hồi bị viêm phổi hay không, và mình đáp là không, chỉ như tất cả bên trong sưng phù lên và tắt nghẽn. Ông ấy im lặng hồi lâu rồi nhắc mình nhớ đã có lần bàn về cái chết. Lúc đó nó có vẻ xấu xí, tàn bạo và tầm thường, nhưng bây giờ dường như chẳng tới nỗi như vậy. Một lúc sau ông ấy đề nghị mình hoãn lại độ một tuần rồi hãy gọi lại, hoặc có thể gọi sớm hơn nếu bất cứ chuyện nghiêm trọng nào xảy ra cho mình.

MÌNH CẢM THẤY NHẸ NHỜM QUAAAA. Cứ tưởng ông ấy sẽ yêu cầu mình vào bệnh viện nào ở đâu đó. . nhưng ông ấy nói là không cần, cứ ở lại nhà. Tuyệt quá! Sung sướng quá! Di Thelma và Melvin cùng mình nhảy múa như lũ khùng.

Chúa Nhật, 22 Tháng Ba

1 giờ 32 phút trưa

Mình nói với Di Thelma là Di và Melvin cứ đi nhà thờ, mình ở nhà cũng được, đã có Báo Động Đỏ bảo vệ, nhưng Di mỉm cười, nói đã quyết định làm lễ ở nhà. Chẳng biết có hiểu được không, bồ có còn nhớ bác Bill của Red đã làm lễ ở nhà không nhỉ ? ? ?

Quả thật là đặc biệt. Melvin đọc bài kinh mở đầu, rồi cả ba bài hát mình ưa thích nhất, Di Thelma đánh dương cầm, mình phụ họa đàn ghi ta, còn Melvin thì chơi măng đô lin. “Tình gia đình”, “Ở đâu có tình thương yêu, ở đó có Đức Chúa Trời” và “Con là con của Chúa”, là những bài mình yêu thích nhất trên đời.

Di Thelma nói về TÌNH YÊU THIÊN CHÚA, YÊU MẾN NHỮNG NGƯỜI XUNG QUANH NHƯ YÊU CHÍNH MÌNH, rồi Melvin nói HÃY LÀM CHO NGƯỜI KHÁC NHƯ MÌNH MUỐN HỌ LÀM CHO MÌNH. Anh ta nói các nhà thờ chính đều đọc chung quy tắc bằng vàng này. Điều đó làm cho mình siêu vui sướng.

Tuy vậy thật là một cảm giác kỳ lạ khi Di Thelma bảo mình đọc bài kinh kết thúc. Mình chẳng muốn... nhưng mà cũng muốn, vì vậy mình lấp bắp những lời tạ ơn nghĩ ra được, và thực tế có cô vắn. Khi mình vừa mới bắt đầu đọc trơn tru thì Di Thelma lịch sự ho một tiếng, và mình nói: “ A men”. Cảm giác thật hay ho. Đó là buổi cầu kinh tuyệt diệu nhất mà tất cả được dự. Bồ có nghĩ vậy không ? ? ?

2 giờ 10 phút chiều

Nhật ký mình ơi,

Thật quái lạ, nhưng khi thể chất mình càng tồi tệ hơn thì dường như tinh thần lại có vẻ mạnh mẽ hơn, sáng suốt hơn và thanh thản hơn. Thế chẳng có nghĩa lý hay sao chứ? Không, mình không nghĩ vậy...nhưng đó đúng cách là cách cảm nhận của mình. Và mình chẳng còn cảm thấy cô đơn trống rỗng nữa. ĐIỀU ĐÓ cũng kỳ quặc, phải không?

9 giờ rưỡi đêm

Chiều nay Dì Thelma gọi cho một quý bà mà Dì cho là mình cần làm quen. Ít bữa nữa bà ta sẽ bay tới xứ khi họ có gáy này. Dì Thelma chả chịu cho mình biết là ai, mà nói sẽ là một BẤT NGỜ ĐẶC BIỆT VÀ TUYỆT VỜI! Ai vậy nhỉ? Hừmmmm Mẹ mình thì không phải rồi. Đúng ra Dì phải cho mình biết chứ. Bà mình. . cũng không phải, Bà đâu phải đàn bà...Thôi cứ chờ xem.

Thứ Hai Đen Tối, 23 Tháng Ba

Hôm nay xảy ra một chuyện bi thảm nhất đời mình. Báo Động Đỏ không vô ăn sáng, và xung quanh mình dường như ảm đạm. Cả Melvin, Dì Thelma và mình đều đi tìm. Thường nó vẫn luôn luôn quanh quẩn đợi các bữa ăn. Sau khi đã tìm khắp mọi nơi có thể nghĩ tới, cả trên giường nữa, ba người ngó vô cái chuồng chó có cửa tự mở và đóng khi nó tới gần, y như một cái cửa nhà xe, chỉ có khác là trên vòng cổ nó có đeo một thiết bị điều khiển tự động.

Nó cuộn tròn mình nằm trong đó, có vẻ như đang ngủ nhưng thật ra đã tắt thở. Melvin nói nó đã chết an lành trong giấc ngủ. Thật tình dường như đã xảy ra điều đó thật, vì trên mặt nó hầu như nở một nụ cười.

Mới đầu gần như mình thấy tan nát cõi lòng; sau đó Dì Thelma giảng giải cho mình là nó đã sống một cuộc đời tuyệt vời biết bao ở trại chăn nuôi này, và thật may mắn cho nó vì đã ra đi một cách hết sức tốt lành.

Nhật ký ơi, mình cứ nghĩ mãi về chuyện đó đó. Mình cho rằng tất cả những lần nó an ủi mình khi mình bị bệnh, thì mình cũng là nguồn an ủi cho nó, bởi vì nó bị bệnh mà không nói ra được. Bạn có nghĩ vậy không?

Dì Thelma bắt mình nghỉ ngơi trong lúc dĩ và , đóng cho Báo Động Đỏ một cái hòm xinh xắn. Dì lót hòm bằng một cái mềm cho em bé tự may thật đẹp và phủ lên con chó một tấm màn đăng ten trắng dễ thương.

Melvin lau và chải bộ lông của nó.

Thật là một đáng tam kinh khủng. Ba người hát bài” Nơi nào có yêu thương “. , đổi lời thành: ” Nơi nào có Chúa, nơi đó cũng có Báo Động Đỏ! Con muốn tới nơi nào có Chúa, vân vân”. Sau đó Melvin đánh đàn ghi ta và hát hai bài ca tạm biệt. Chỉ có Dì Thelma, Melvin , Chúa, Báo Sư Tử và mình ở đó, và buổi lễ rất thiêng liêng!

Melvin đào một cái huyệt lớn cho Báo Động Đỏ, ngay phía dưới mộ Dượng Red một quãng. Anh ta đã lót huyệt bằng cỏ mềm và những cánh hoa. Báo Động Đỏ như chỉ nằm ngủ khi Melvin đặt nắp hòm và phủ lên thêm những bông hoa dại nữa. Dì Thelma đọc kinh về chuyện Chúa Giê-xu yêu thương loài vật cũng như yêu thương con người biết bao. Mình biết Báo Động Đỏ đã lên Thiên Đàng! Thiên Đàng Melvin, à không có nó thì không phải là Thiên Đàng!

Dì Thelma nói tính theo tuổi chó hẳn nó đã trên trăm tuổi rồi. Bỏ có hình dung được không? Và nó vẫn làm những việc vặt của loài chó trong trại chăn nuôi, từng việc từng việc một. Thực tế là chẳng ai thể chỗ nó được, chẳng bao giờ. Melvin nói vậy. Dì Thelma thưa với Chúa rằng nó đã làm công việc vặt của nó “ với thái độ đúng đắn và một tấm lòng vui sướng”. Ước gì mình được như vậy! Có buồn cười không khi mình muốn được như con chó?

Hy vọng sẽ chẳng bao giờ phải tìm kiếm một con chó khác, nhưng chắc rồi cũng phải kiếm thôi. Không thể có một trại chăn nuôi mà không có chó.

? ? ?

Chẳng biết mấy giờ rồi, nhưng Dì Thelma vừa vào phòng đánh thức mình. Dì đã gọi cho một người bạn có nuôi một con chó từng có con với Báo Động Đỏ đã nhiều năm trước. Quý bà đó đã tặng một cún của nó cho con gái bà, và con này đã sinh ra một bầy chó con cách đây mấy tháng. Họ vẫn còn lại một con đực nhĩ mà Dì Thelma có thể xin.

Mình ngồi bật dậy trên giường thật nhanh đến nỗi như có những ánh đèn cực mạnh chớp tắt trong đầu khi Dì Thelma nói sẽ xin chất trai của Báo Động Đỏ về đây. Mình đề nghị đặt tên cho nó là RA4. Dì nghĩ tên đó cũng hay. Bây giờ mình sẽ đi ngủ và mơ thấy R4 cùng với ông cồ của nó trên Thiên Đàng. Không biết Báo Động Đỏ có biết chuyện RA4 không nhỉ ? Hy vọng là nó biết!

Mình thức giấc mơ màng thấy mình ở dưới mồ với Báo Động Đỏ . Thật đen tối, nặng nề và ngột ngạt. Mình chẳng hiểu cái chết ra sao. Mình không muốn chết! Dì Thelma nói than thể vẫn ở đây, còn linh hồn thì bay lên Thiên Đàng. Mình muốn vậy đó. Thực tế mấy ngày qua mình thấy quá khốn khổ, gần như mong thoát ra khỏi thể xác.... nhưng rồi cũng chẳng mong gì. Mình đã nghĩ mãi về Mẹ và Ba. Vẫn cố đừng nghĩ tới họ vì nó khiến mình quá bơ vơ và khát khao có họ. Ba mẹ vẫn thường đến đây khi nào đến được, nhưng hai người quá bận rộn, lại tốn nhiều tiền, và khi Ba Mẹ ra đi thì mình thất quaaaaa khó chịu đựng.

Khi thức giấc mình vẫn đang lẩm bẩm: “ Me, Me, Mẹ! ” trong giấc ngủ. ” Mẹ ơi, tôi đón con về, Mẹ ơi” Nhưng Mẹ không có cách nào chăm sóc cho mình. Bây giờ thì không, vì việc làm của Mẹ và đủ thứ. Có lẽ cuộc đời cần phải như vậy.

Thứ Ba, 24 Tháng Ba

Melvin đã mang con chó mới về nhà. Mình tưởng nó là một con thực thụ, nhưng nó to gần bằng Báo Động Đỏ, và nó ra chiều cảnh giác với mọi người cũng như mọi người cảnh giác với nó.

Melvin đeo rọ vào mõm chó, vì nó có một phần chó sói và nghe nói nói hung hãn lắm. Nó gầm gừ và mắt đỏ ngầu lên như Báo Động Đỏ khi mình tới gần. Điều đó khiến mình đau long vì cứ tưởng nó thể chỗ cho Báo Động Đỏ, nhưng mà chẳng bao giờ có ai hoàn toàn thws chỗ được cho ai cả. Đúng không ? Đúng vậy đó.

Mà thôi, mình đã có bạn cũ là Báo Sư Tử rồi. Melvin nói phải dạy cho chúng than thiện với nhau, ít ra cũng lịch sự với nhau.

Thứ Tư, 25 Tháng Ba

7 giờ 22 phút sáng

Mấy ngày rày mình mất nhiều thì giờ chỉ để ngồi chơi năng trên bậc thềm. Mình học hành chút đỉnh, nhưng Dì Thelma bảo chưa khỏe thì không cần phải cố công cố sức. Melvin đem về nhiều tạp chí, thư từ và nhật báo cũ trong tuần khi anh tar a thị trấn. Mấy tờ báo thật tức cười, vì cả ba hầu như đã biết hết mọi chuyện họ nói trong đó cả rồi. Mình thấy mình trông giống như ông đồng bà cốt, có thể nói cho họ biết chuyện gì sắp sửa xảy ra. Hội bà Tám và Adam viết thư đều đều, nhưng giờ đây hình như họ gần giống những người trên nhật báo, tạp chí và cáo gì đó, không hoàn toàn có thật.

Mình cố ngăn mình không nghĩ về họ. Đau long quá đi thôi. Mẹ và Ba than yêu của mình thường cuyện tới, nhưng mình không thể tự cho phép nghĩ về hai người, điều đó làm mình héo hon, vỡ vụn và tan nát, khiến mình y như một kẻ lưu vong xấu xí, vô vọng, khổ sở đến chết đi được, và hoàn toàn bơ vơ. Mình phải tự tách rời! Phải sống chỉ vì nơi đây...vì hiện tại! Đó là cahc sduy nhất để mình xử lý đời mình vào thời điểm này.

3 giờ chiều

ÚI CHAO ƠI! ÚI CHA CHA! ÚI CHÀ CHÀ! Kỳ diệu chưa từng thấy ! Không 9 giờ rưỡi Mẹ và Ba đến trại trên một chiếc xe cà tang, và rồi Melvin lái xe chở El đến lúc giữa trưa. MỘT NGÀY TUYỆT VỜI, HẠNH PHÚC, TUYỆT CỨ MÈO BIẾT BAO, TRÊN CẢ MỨC TUYỆT VỜI. Lòng mình tràn ngập tình yêu thương, niềm vui và long biết ơn quá nhiều khiến mình như tấm thân 72 cân (tương đương 32,6 kg) của mình sắp nổ tung, nổ to quá cỡ tới mức bắn tung tóe khắp trái đất những mảnh hạnh phúc lấp lánh ánh nắng. Mẹ bắt mình lên phòng nghỉ, nhưng mình không thể. Mình muốn nhảy như con chơi chơi, kêu ré lên và cười ha hả cho thỏa. Mẹ và Ba hầu như chẳng lúc nào rời nhau ra. Với cả tấm long mình hy vọng điều đó có nghĩa như long mình hy vọng. Còn El nữa, đứa bạn than yêu nhất đời mình, nó đã xin ba mẹ cho nó

tới đây thay cho tiệc sinh nhật, quà tặng và mọi thứ. Chẳng phải ngoài sức tưởng tượng phong phú hay sao chứ ?

4 giờ 29 phút chiều

Vừa thức giấc sau khi chợp mắt một chút xíu. Cách nào đó mình chẳng thích rời xa căn phòng ấm cúng thoải mái tràn ngập yêu thương này. El mang tới hình cả Hội bà Tám phóng ro ra, mỗi cái to bằng tấm poster cỡ lớn, và chúng choán hết chỗ trên tường trong phòng mình.

5 giờ 33 phút chiều

Trong lúc những người than yêu cùng mình ra ngoài, ngồi trên mấy cái ghế dựa dài bên ao thả vịt, El và Melvin dán tờ poster có hình Lew đang cười toe toét với kích thước thật lớn trên nhà. Mình thích tờ poster ấy lắm! Nhưng còn hơn thế nữa, mình yêu thích tấm hình nhỏ nghiêm trang của ảnh El để trên bàn ngủ của mình. Bên dưới ảnh ấy đã nắn nét ghi dòng chữ: “Yêu em mãi mãi Nancy. Yêu suốt đời. Anh sẽ đến thăm em ngay sau khi nghỉ hè. ”

Tim mình đập rộn ràng trong lồng ngực. Ôi, cuộc đời mới đẹp làm sao!

Chúa Nhật, 29 Tháng Ba

Cô đơn quaaaa đi thôi. Mẹ, Ba và Melvin đều phải ra đi lúc giữa trưa để kịp giờ lên máy bay. Mình đau long quá đến nỗi gần như thở chẳng ra hơi. Nỗi đau trong tim có thể còn nhức nhối hơn cả cơ đau bên ngoài. Chắc phải tự tách rời khỏi cuộc sống ngoài kia thôi! Lạy chúa, xin hãy cứu giúp con! Thật tình con không thể nào chịu nổi cảnh này.

3 giờ 10 phút chiều

Thử đoán chuyện gì ? Chúa đã nghe lời cầu nguyện của mình và đáp lại thông tin thông quá RA4. Vừa lúc này mình vừa xuống chỗ cái ghế dài Melvin đặt bên bờ ao cho mình na ưm, và khi thức dậy sau giấc ngủ trưa, RA4 đang nằm bên cạnh. Mình phấn khích quá tới nỗi có cảm giác tim mình đập mạnh sẽ đánh thức nó, nhưng không phải vậy.

Lúc mình động dậy, nó thức giấc và mỉm cười với mình, rồi khi mình sờ sờ nó, nó liếm bàn tay mình. Có lẽ giờ đây nó cảm thấy mình cần nó tới mức nào! Nó là người cai quản thực thụ của trại chăn nuôi, giữ gìn mọi sự đầu vào đó, trừ con Báo Sư Tử . Khi nó bắt đầu đi về phía Báo Sư Tử , tình cờ gặp nó, Báo Sư Tử vẫn đứng nguyên vị trí, long dừng cả lên rồi tru tréo, một móng vuốt giương lên không trung. Mình cũng nể nó luôn. Cái móng như dài tới cả tấc. Cảm ơn RA4 vì đã lấp đầy khoảng trống của đời mình.

? ? ?

Mấy ngày vừa qua, từ lúc mọi người đã về cả thời gian đã chết lặng trên lối mòn của nó.

Mình nghĩ là Thứ Hai, 6 Tháng Tư

Ồ đúng rồi, vì ngày mai là ngày bắt đầu sẽ tới. Vì sao mình lại thích gặp một quý bà xa lạ chứ ? Mình muốn nói... chẳng biết mình muốn nói gì nữa.

Thứ Ba, 7 Tháng Tư

Ôi, bạn thân yêu của mình ơi!

Ngày tươi đẹp nhất đời là đây. Ông Pederson chở bạn của Di Thelma tới bằng trực thăng, đó là việc ông ấy chỉ làm vào những dịp thật đặc biệt. Họ đáp xuống bãi cỏ cạnh ao, làm mấy con vịt trời sợ hết hồn luôn. Thật buồn cười và thật vui khi thấy chúng bay lên tán loạn lúc trực thăng hạ cánh, làm thành một đám mây nhiều màu sắc, kêu cạp cạp và vỗ cánh phành phạch bay đi tứ tán như điên như dại.

Mình không thể nào tin đây là BS. B, người sưu tập để in một trong những cuốn sách mình ưa thích nhất, là cuốn “Hãy đi hỏi Alice” từ nhật ký của một con nhỏ trạc tuổi mình bị nghiện ma túy.

Ngay sau khi Di Thelma giới thiệu hai người và cho mình biết về BS. B. lập tức mình biết họ đang nghĩ tới điều gì! Một tia sáng cũng rực rỡ như pháo bông bắn lên trời, thỉnh thoảng lóe lên trong đầu mình. Ngay từ lần đầu tiên phát hiện mình bị AIDS, cũng như mọi điều ước, mình đã ước mong ai đó có thể trả lời các câu

hỏi của mình, hay ít ra cũng đặt câu hỏi khi nghe mình đáp. Sau ít phút Dì Thelma xin kiếu và đi vô nhà, để mình và BS. B bàn về...cuốn sách của mình! Đường như không có thật, nhưng BS. B quả quyết chuyện đó cũng có khả năng hiện thực như mình đang hiện hữu đây.

Bà ấy với mình cứ như thể đã quen nhau từ lâu rồi, như hai người là họ hàng thân thích thất lạc nhau đã lâu hay cái gì đó. Bà nói Dì Thelma đã gọi cho bà, và nghĩ rằng có lẽ sẽ tốt cho mình nếu mình trút hết nỗi đau và căng thẳng cho người nào hiểu biết về việc này...và... Dù sao bà ấy cũng đang ở đây, mình rất vui mừng, thật sự vui mừng! Có lẽ mình có thể làm việc gì bằng cách nào đó để giúp cho bon chip cùng cảnh ngộ với mình. Mình thật sự hy vọng như vậy. Mình biết không nên để một thằng con trai tới nhà khi Mẹ đi vắng, và không nên uống rượu say sưa. Đó thật sự là lần đầu tiên.... trừ cái đêm giao thừa với Red. Ôi, vô nghĩa! Mình đã tự hành hạ, mình chán chê rồi. Nếu lúc đó mình hiểu biết như bây giờ, liệu mình có hành động tỉnh táo hơn không? Những ý nghĩ điên rồ ơi, thôi hãy đi đi...hãy đi đi...nếu phải tới lần nữa, hãy tới vào hôm sau ngày không bao giờ đến!

2 giờ 7 phút chiều

Dì Thelma đề nghị mình nghỉ ngơi sau bữa ăn trưa bên bờ ao. Quả thật là tử tế.

Nhưng mình không thể nghỉ. Mình phấn khởi quá chừng. Còn phấn khởi, khỏe mạnh hơn cả lúc mà...mình không nhớ nổi là lúc nào. Có lẽ việc này sẽ làm mình khỏe ra. Vui sướng, thấy mình hữu ích, và tất cả những gì như vậy có lẽ sẽ củng cố hệ miễn dịch, những nội tiết tố của mình và tất cả những gì gì đó có khả năng tự chữa lành bệnh. Ôi, mình hy vọng như vậy...những phép màu xảy ra! Đây có lẽ là một phép màu! Ôi, lạy Chúa, xin hãy thương con, xin hãy cho nó thành một phép màu!

BS. B đã nhiều năm làm việc với những đứa trẻ gặp rắc rối - ma túy, rượu và tất cả những gì gì nữa. Mình kể cho bà ấy về trường trung học cơ sở của mình, nhiều đứa ăn nó thô tục ra sao, và nhiều đứa vô đạo đức thế nào...nhưng mình không kể chuyện của Dorie. Nó thì khác hẳn. Chỉ bị lôi cuốn và bị kích thích quá đà đến mất cả lý trí. BS. B bảo bà ấy hiểu mình đang nói gì, nhưng bà ấy cũng nói rằng trẻ con phải học hỏi để biết. “Không thể nào giữ chim chóc đừng bay qua đầu chúng, nhưng lại có thể giữ chim chóc đừng dừng làm tổ trên tóc chúng.” Mình thích câu đó! Nếu mình không...bồ biết đó. . mình có lẽ mình sớm trở thành nhà văn. Chắc chắn sẽ có nhiều điều để mà viết ra ở đây. Tất cả những câu chuyện của Melvin, về Dì Thelma và Dượng Ron, cách nay đã nhiều năm họ tới đây ở thế nào, sau khi Dượng bị đột quỵ khiến mặt Dượng bị biến dạng thật kỳ quái ra sao. Mới đầu họ chỉ định lưu lại đây một thời gian thôi. Dượng thì viết chuyên mục của một tờ báo, còn Dì thì vẽ, và họ sẽ trở về New York khi Dượng bình phục, nhưng Dượng chẳng bao giờ bình phục cả, họ chẳng hề muốn ra đi, và rồi Dượng qua đời luôn ở đây.

Mình chẳng thể nào đợi lâu hơn nữa. Mình phải xuống nhà dưới. Chắc viết văn cũng coi như là nghỉ ngơi, đúng không nhỉ?

Nói là đúng đi, cô nàng ơi!

OK. Chắc cú!

10 giờ rưỡi đêm

Sáng mai Melvin sẽ mang tới một chiếc xe độc mã cũ đã lâu năm không dùng tới, và Dì Thelma sẽ đưa BS. B, với mình đến một vài nơi mình yêu thích. Dì mang theo giá để vẽ, và sẽ tránh đi, tìm chỗ nào đó để vẽ tranh, để BS. B và mình được tự do với nhau. Dì ấy thật là biết điều! Hẳn Dì biết có nhiều chuyện mình muốn vờ như là Dì không biết. Như chuyện mình thất quaaaaaaaá khó khăn khi yêu cầu Dì mang dụng cụ bảo hộ khi tắm cho mình, thay đồ trải giường và gì gì đó. Mới đầu Dì chẳng chịu, nhưng mình nài nỉ vì BS. Sheranian dặn phải mang! Dì luôn bị trầy xước và phỏng da khi làm vườn, khi giúp Melvin sửa hàng rào và gì gì nữa.

Dù sao cũng đau đớn lắm, nhất là khi chứng viêm loét trực tràng bùng phát, máu cứ chảy hoài. Mình gần như khiếp đảm! Thật quaaaaá hơi hám bẩn thỉu, ngay cả khi mình đã mang tã lót.

Chẳng đứa choai choai nào cần phải quần tã lót cả...trừ mình ra!

Nhưng mình phải nghĩ tới những chuyện tích cực, như ngày mai sẽ làm gì đây.

Mình thấy đói suốt ngày. Lâu lắm rồi, đây là lần đầu tiên mình thấy thực ăn thật sự có mùi vị ngon lành. Dì Thelma còn để mấy cái bánh bích qui làm bằng yến mạch nhân nho khô và sữa trên bàn ngủ của mình, và mình chén liền ba cái, bỏ có tin được không hả? Thêm một ly sữa nữa chứ. Có vài lý do mình không ăn nhiều một lúc được, là vì mình sẽ bị viêm loét trực tràng, và khi mình đi vệ sinh, thì quả là địa ngục, một tí nước tiểu rỉ ra cũng như xát muối vào vết thương. MUỐI XÁT VÀO VẾT THƯƠNG.

ÔI! NHẬT KÝ OI, HÃY TỔNG CÁC THỨ RÁC RŨOI ẤY...THƯ GIẢN ĐI...NGHỈ TỐI NGÀY MAI. . CHÍNH XÁC SẼ ĐI ĐÂU? Mình muốn hỏi BS. B những gì và sẽ kể điều gì? Bây giờ thì ...tốt hơn hết mình nên đi ngủ để giữ sức đúng không bạn ? Đúng rồi.

Thứ Sáu, 10 Tháng Tư

5 giờ 20 sáng

Mình nghe thất tiếng Dì Thelma lục đục dưới nhà, chuẩn bị sửa sang các thứ để có thể lên giúp đỡ mình, nhưng mình thấy khỏe, có thể tự làm một mình.

5 giờ 49 phút sáng

Mình bắt đầu đi xuống dưới nhà, lòng tràn đầy phấn khởi vì một ngày mai đi. Rồi mình ngang qua tấm gương soi toàn thân ở đầu cầu thang. Ánh nắng rơi trên mặt gương, và sinh vật trong gương đang trở mặt nhìn mình y như một con quái vật xuất hiện từ một buổi chiếu phim kinh dị! Tóc tai dính bết! Ôi, mái tóc vàng của mình sao lại thế này ? Mắt sâu trũng và những u nang to đen xấu xí bắt đầu nổi trên mặt và cổ mình. Đột nhiên mình chẳng muốn đi đâu cả, chỉ muốn khóa chặt trong phòng mình và KHÔNG, KHÔNG, KHÔNG BAO GIỜ RA NGOÀI NỮA.

Nhưng thật là ngu xuẩn. BS. B và mình phải hoàn thành cuốn sách của mình để giúp những đứa trẻ khác. Đó sẽ là di sản của mình. Mình sẽ không bao giờ có con để sống theo gương mình.... để phân biệt với đời...

Phương châm của Dì Thelma và Melvin là: “HÃY LÀM ĐI!” Vậy thì Nhật ký ơi, hãy kết thúc bữa tiệc xót thương, à, chúng mình rời gót đi! Đừng để ý gì tới tấm gương soi cũ nằm trong đại sảnh đó! Hãy nhắm mắt lại khi bước ngang qua nó và nghĩ mình vẫn xinh đẹp như ngày nào!

7 giờ 59 phút tối

Đời mình chưa có bao giờ đuối sức như vậy, bố biết không, nhưng là đuối sức tốt lành vì chúng mình đã sống một ngày hợp ý các thần linh. Dì Thelma đem theo thức ăn đưa cho một đạo quân và ba ghế xếp để chúng mình chợp mắt ngủ hai lần trong ngày. Ít ra cũng để Báo Sư Tử và mình nằm ngủ. Mình nghĩ có lẽ Dì Thelma đã đọc, BS. B đã xem hết các ghi chép và băng ghi âm của dì.

Tất cả đi lên khu thác Indian Paint Brush, tới tận đám cây dương lá rung rồi xuống gần chân núi, và trong công cây linh sam nhỏ nơi chôn cất Dương Ron và Báo Động Đỏ . BS. B gọi đó là Vòng Cây Linh Sam Linh Thiêng, và mình cũng nghĩ đúng vậy. Từ giờ trở đi mình cũng sẽ nghĩ tới nó như vậy.

Chúng mình bàn về cái chết một hồi lâu, như nó là một người bạn, và những tia nắng ban trưa tuyệt diệu chiếu thẳng từ Thiên Đàng xuống , nhấn chìm và ve vuốt chúng mình. Nghe có vẻ ngu ngốc hay không hả ? Thật sự đúng như vậy đó! Và nếu định làm nhà văn, mình phải học theo cách suy nghĩ tận những chi tiết đó như Dì Thelma đã dạy lúc mình vẽ tranh vậy đó.

BS. B tin, và Dì Thelma cũng tin khi chết đi thì linh hồn của mình lúc ấy chẳng còn bệnh hoạn nào nữa, sẽ pháp phới bay lên qua một đường ống ánh sáng theo lời kể lại của những người cận kề cái chết đã trải qua. BS. B nghe nói nhiều người còn được những người thân yêu xuống hộ tống; bà ấy gọi Thiên Đàng là “nhà”. Mình cũng thích vậy đó! Thiên Đàng thật sự là NHÀ MÌNH, có những đứa em trai nhỏ của mình đã chết lúc mới 2 ngày tuổi, có bà nội Ivy, ông cố John, con mèo Catsup, Báo Sư Tử và Dương Rod, vân vân. Mình hy vọng Dương Rod sẽ được phái xuống rước mình về “NHÀ”. Sao mình lại viết là Báo Sư Tử chứ ? Mình muốn nói là Báo Động Đỏ, nhưng mình nghĩ Báo Sư Tử rồi cũng sớm về “nhà” thôi.

RA4 đã trở thành bạn đồng hành trung thành khi mình ra ngoài, nhưng nó sẽ không bao giờ là Báo Động Đỏ cả, và chẳng bao giờ trong thế giới vô tận còn có thể có một Báo Sư Tử khác. Có lẽ không nên có. Hy vọng không bao giờ có một MÌNH khác nữa, ngoài MÌNH ra.

LỜI BẠT

Nancy qua đời trong giấc ngủ ngày 12 tháng tư... hai ngày sau lần ghi chép cuối cùng của em.

Em được chôn kế bên Dượng Rod giữa trung tâm Vòng Cây Sam Linh Thiêng. Mộ Báo Động Đỏ ở gần dưới chân em, và Báo Sư Tử đang đau ốm sẽ được chôn bên cạnh.

Trên bia mộ bằng gỗ của Nancy, Melvin đã khắc: SẼ KHÔNG BAO GIỜ CÓ MỘT NANCY KHÁC.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-cua-nancy>